30'DAN FAZLA DİLE ÇEVRİLEN VE 2 MİLYONDAN FAZLA SATAN

ŞÜPHELİ

容疑者Xの献身

Naoki ve Honkaku Mystery
Ödüllerini Kazanan

KEIGO HIGASHINO

Ebru Sarıkaya

ROMAN

2005 Naoki Ödülü Kazananı
2006 Honkaku Mystery Ödülü Kazananı
2012 Barry Ödülü Adayı
2012 Edgar Ödülü Adayı

ÇÖZÜLEMEZ BİR PROBLEM YARATMAK MI DAHA ZORDUR YOKSA O PROBLEMİ ÇÖZMEK Mİ?

Yasuko Hanaoka, istismarcı eski kocasına izini kaybettirdiğini sanıyordu. Ancak adam bir anda ortaya çıkıp ondan para sızdırmaya çalışacaktı. Kapısına dayanıp kızını tehdit etmesiyse bardağı taşıran son damlaydı. Ailesini korumak için katil olmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Gürültüleri duyan yan komşu, anne kıza hayal dahi edemeyecekleri bir kurtuluş önerisiyle geldi. Orta yaşlı bir matematik öğretmeni olan İshigami, cesedi ortadan kaldırmanın yanı sıra olayı adım adım nasıl örtbas edebileceklerine dair bir plan da kurmuştu. Yasuko'nun bu teklifi geri çevirme lüksü yoktu.

Kimliği belirsiz bir erkek cesedinin bulunmasıyla oyun başlamıştı ama olağan şüphelilerin mazeretlerinde bir tutarsızlık vardı. Dedektif Kusunagi, aklındaki soruları çözmek için Profesör Galileo lakabıyla tanınan fizikçi Yukawa'ya akıl danışmaya gittiğindeyse kartlar yeniden dağıtılacaktı.

Ishigami, Yukawa'yı zekâsıyla alt etmeye çalışırken, Yukawa da şimdiye kadarki en zeki ve kararlı rakibiyle karşı karşıyaydı.

"Japonya'nın prestijli Naoki Ödülü'nü kazanan ve iki milyondan fazla satarak Japonya'da en çok satan kitaplar arasına giren bu edebi psikolojik gerilim romanı, cinayeti çözmeye çalışan okuru sürekli köşeye yatırıyor." *–Library Journal*

Destek Dukkan
KDV'den muaftır
www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com
ISBN: 978-625-97151-6-2
9 786259 715162

DESTEK MEDYA GRUBU

ATHİCA: 324 / ROMAN: 49
NOX* YAYINLARI: 18

ŞÜPHELİ X / KEIGO HIGASHINO

Orjinal adı: Yougisha X no Kenshin

Yogisha X no Kenshin by HIGASHINO Keigo
Copyright © 2005 HIGASHINO Keigo All rights reserved.
Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2005.
Turkish translation rights reserved by Destek Yapım Prodüksiyon,
under the license granted by HIGASHINO Keigo, arranged with Bungeishunju Ltd.,
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo, and INTROTEMA COPYRIGHT AND
TRANSLATION AGENCY, Istanbul

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu, Kaan Cumalıoğlu
Çeviren: Ebru Sarıkaya
Redaksiyon: Ece Yücesoy
Son okuma: Deniz Şen
Kapak ve Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox ve Athica Yayınları: Temmuz 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-97151-6-2

© Nox Yayınları, Athica
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset - Çetin Koçak
Sertifika No. 77699
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Tel. (0) 212 613 30 06

Duzenleme
Ny.ozlem

ŞÜPHELİ
X
KEIGO HIGASHINO

Çeviren: Ebru Sarıkaya

Ninova

BİRİNCİ BÖLÜM

İshigami hafta içi her sabah yaptığı gibi saat yedi otuz beşte dairesinden çıktı. Mart ayı gelmiş olmasına rağmen rüzgâr hâlâ bir hayli soğuk esiyordu. Başını eğip çenesini atkısına gömerek yürüdü. Sokağa adım atmadan önce neredeyse dolu olan bisiklet parkını taradı ama aradığı yeşil bisiklet orada değildi. Yaklaşık yirmi metre güneyinde Shin-Ohashi Yolu vardı. Bu kavşaktan ilerleyince yol, doğuda Edogawa Bölgesi'ne, batıda ise Nihonbashi'ye doğru uzanıyordu. Nihonbashi'den hemen önce Sumida Nehri'nin üzerinden Shin-Ohashi Köprüsü geçiyordu.

İshigami'nin dairesinden işyerine giden en hızlı rota güney yönündeydi. Kiyosumi Parkı'na birkaç yüz metre mesafedeydi. Parkın biraz gerisinde kalan özel lisede matematik öğretmenliği yapıyordu.

İshigami kavşaktaki ışığın kırmızıya döndüğünü görünce sağa dönüp Shin-Ohashi Köprüsü'ne doğru yürüdü. Rüzgâr yüzüne vuruyor, paltosunu dalgalandırıyordu. Ellerini cebine soktu ve öne doğru eğilerek adımlarını hızlandırdı.

Gökyüzü kalın bir bulut tabakasıyla kaplıydı, bulutların gri yansıması Sumida Nehri'ni her zamankinden daha bulanık gösteriyordu. Küçük bir tekne nehrin yukarısına doğru yol alıyordu. İshigami köprüyü geçerken bir yandan da tekneyi izledi.

Ninova

Karşı tarafa geçince köprü ayağından Sumida Nehri'ne inen bir merdiveni takip etti. Köprünün demir kirişlerinin altından geçerek nehir boyunca yürümeye başladı. Nehrin her iki tarafına yaya yolları inşa edilmişti. Aileler ve çiftler genellikle nehir boyunca gezintiye çıkardı fakat keyifli gezintilerinin başlangıç noktası her zaman bu köprünün biraz ilerisinde kalan Kiyosu Köprüsü olur, nehrin bu kısmına tatil günlerinde bile pek uğrayan olmazdı. Bunun sebebi buraya adım atar atmaz anlaşılıyordu. Uzun bir sıra boyunca uzanan, evsizlerin mavi vinil brandalarla kaplı barakaları onları uzak tutuyordu. Hemen yukarıdan bir otoyol geçtiği için rüzgâr ve yağmurdan korunmak adına burası uygun bir yer olabilirdi. Bunun kanıtı olarak nehrin karşı tarafında bir tane bile baraka yoktu. Elbette, toplu olarak yaşamanın daha avantajlı olduğu durumlar da olabilirdi.

İshigami mavi barakaların önünden sakin adımlarla ilerlerken onlara şöyle bir baktı. Çoğu, içinde bir insanın ayakta durabileceği kadar bile yüksek değildi ve bazı yapılar sadece bel hizasına geliyordu. Barakadan çok kutuya benziyorlardı. Belki de sadece uyumak için bu kadarı yeterliydi. Barakaların –veya kutuların– yan taraflarına kıyafet askıları asılmıştı, bu da bir tür gündelik yaşamın izlerini gösteriyordu.

Bir adam nehir yatağının kenarındaki korkuluğa yaslanmış, dişlerini fırçalıyordu. İshigami'nin sık sık gördüğü biriydi. Yaşı altmışın üzerindeydi ve yer yer aklar düşmüş saçlarını arkadan toplamıştı. Muhtemelen çalışmak gibi bir hevesi yoktu. Fiziksel bir iş yapmak isteseydi bu saatte burada oyalanıyor olmazdı. Bu tür işler sabahın erken saatlerinde kapılırdı. İş bulma kurumuna gitmeyi de pek düşünmüyor gibiydi. Hatta orası ona uygun bir iş bulsa bile, o uzun saçlarıyla bir mülakata bile giremeyeceği kesindi. Gerçi bu yaşta birinin iş bulma şansı zaten sıfıra yakındı.

Barakaların yakınında başka bir adam çok sayıdaki boş teneke kutuyu ezmekle meşguldü. Bu sahneye daha önce de şahit

olduğu için İshigami bu adama gizlice "Teneke Adam" lakabını takmıştı. Teneke Adam ellilerinde görünüyordu. Üzerindeki kıyafetler düzgündü ve muhtemelen teneke kutuları toplamaya giderken hareket kabiliyetini artırmak için kullandığı bir bisikleti bile vardı. En kenarda, köprünün derin gölgeleri arasında yaşıyordu, bu da muhtemelen ayrıcalıklı bir konumdu. Bu yüzden İshigami onun bu grubun en eskilerinden olduğunu tahmin ediyordu.

Mavi brandalı baraka sırasının sona erdiği yerin biraz ilerisinde bir adam bankta oturuyordu. Paltosu bir zamanlar bej rengi olmalıydı ama o kadar yıpranmıştı ki neredeyse griye çalıyordu. Paltosunun altında bir ceket, onun altında da bir gömlek vardı. İshigami adamın kravatının muhtemelen paltosunun cebinde olduğunu tahmin ediyordu. Bu adama içinden "Mühendis" diyordu. Geçenlerde onu bir endüstri dergisi okurken görmüştü. Saçları kısa ve sakalları tıraşlıydı. Belki de yeniden iş bulma umudundan tamamen vazgeçmemişti. Muhtemelen bugün işsizlik bürosuna gidecekti ama iş bulması zordu. Bunun gerçekleşmesi için gururunu kaybetmesi gerekiyordu. İshigami, "Mühendis"i ilk kez on gün kadar önce görmüştü. Henüz nehir kenarındaki hayata alışmamış, kendisiyle mavi vinil brandalar arasında hayali bir sınır çizmişti. Ama yine de evsiz hayatını bilmediği için burada kalmıştı.

İshigami, Sumida Nehri boyunca yürümeye devam etti. Kiyosu Köprüsü'ne varmadan hemen önce üç köpek gezdiren yaşlı bir kadınla karşılaştı. Köpekler minyatür dachshund cinsindendi ve farklı renklerde tasmaları vardı: kırmızı, mavi, pembe. Kadın yaklaşan İshigami'yi fark etti. Gülümseyip başıyla selam verdi. İshigami de başını sallayarak karşılık verdi.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın. Hava ne kadar soğuk, değil mi?"

"Sahiden ya," diye cevap verirken yüzünü buruşturdu.

Yaşlı kadın yanından geçerken ona, "Güle güle, kendine iyi bak," dedi ve İshigami de, "Siz de," diyerek bir baş selamı daha verdi.

İshigami bir keresinde kadını elinde bir market poşetiyle görmüştü, içinde sandviç gibi bir şeyler vardı, muhtemelen kahvaltısıydı. Bundan kadının yalnız yaşadığı sonucunu çıkarmıştı. Evi buradan çok uzakta olamazdı. Daha önce onu parmak arası terlik giyerken görmüştü. Parmak arası terlikle araba kullanamayacağına göre yakınlarda oturuyor olmalıydı. Muhtemelen kocasını yıllar önce kaybetmişti ve şimdi üç köpeğiyle beraber bu civarda bir apartman dairesinde yaşıyordu. Üç köpeği varsa dairesi büyük olmalıydı. Muhtemelen köpekleri daha küçük bir yere taşınmasını engellemişti. Belki ipoteğini çoktan ödemişti ama hâlâ bakım masrafları vardı, bu yüzden de kıt kanaat geçiniyordu. Bu kış bir kez bile kuaföre gitmemişti. Saçlarının doğal rengi ortaya çıkmış, boyası akmıştı.

Kiyosu Köprüsü'nün ayağına geldiğinde İshigami merdivenleri tırmanarak tekrar yola çıktı. Okul köprünün karşısındaydı ama o tam tersi yöne dönerek yürümeye başladı. Yol kenarındaki bir tabelada "Benten-tei" yazıyordu. Tabelanın altında bento[1] yapan küçük bir dükkân vardı. İshigami cam kapıyı açtı.

"Günaydın! Hoş geldiniz," diye seslendi biri. Bu selamlama tanıdık bir sese ait olmasına rağmen her seferinde bu sesi duymak onu neşelendiriyordu. Beyaz bir bandana takan Yasuko Hanaoka tezgâhın arkasından ona gülümsedi. Dükkânda başka müşteri olmadığını fark etmek İshigami'yi heyecanlandırdı.

"Iı, bir porsiyon özel menü alayım," dedi.

"Bir porsiyon özel menü hemen geliyor. Her zaman bizi tercih ettiğiniz için teşekkürler," diye neşeli bir ses tonuyla yanıtladı Yasuko. Ancak İshigami o esnada cüzdanının içini kurcaladı-

1 Japon mutfağında yaygın olarak sunulan bir yemek kutusudur. Japonya'da öğle yemeği veya öğrenci beslenmesi olarak kullanılmaktadır. *–çn*

Ninova

ğı için onun nasıl bir yüz ifadesi takındığını göremedi. Yasuko ile komşu olmalarına rağmen yemek siparişi dışında pek bir şey konuşmazlardı. Onunla sohbet etmesi gerektiğini düşündü fakat aklına açabileceği bir konu gelmedi.

Nihayet parayı öderken, "Bugün hava soğuk, değil mi?" diye bir şeyler mırıldandı ama sözleri, başka bir müşterinin cam kapıyı açmasıyla çıkan seste kayboldu. Yasuko'nun dikkati de kapıdan giren müşteriye kaymış gibi görünüyordu.

Hâl böyle olunca bugünlük pes edip bento'yu alarak dükkândan çıktı. Bu kez doğruca Kiyosu Köprüsü'ne yöneldi. Yolu uzatmış olmasının sebebi Benten-tei'ye uğramak istemesiydi.

Sabah yoğunluğundan sonra Benten-tei'de işler sakinleşmişti. Bu sadece dükkânda müşteri olmadığı anlamına geliyordu ama arka tarafta öğlen vakti için hazırlıklar başlamıştı. Anlaşmalı oldukları birkaç şirkete saat 12'de bentoları teslim etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden müşteri olmadığı zamanlar Yasuko da mutfağa geçip yardım ederdi.

Benten-tei'de dört çalışan vardı. Dükkânın müdürü Yonazawa yemekleri yapıyordu ve karısı Sayoko da ona yardımcı oluyordu. Yarı zamanlı çalışan Kaneko teslimatlardan sorumluydu. Yasuko'ysa çoğunlukla kasaya bakmakla ve sipariş almakla ilgileniyordu.

Yasuko şimdiki işinden önce Kinshicho'da bir gece kulübünde çalışıyordu. Yonazawa oranın müdavimlerindendi ve Sayoko da kulübün "mama"sıydı ancak Yasuko, Sayoko'nun Yonazawa ile evli olduğunu, Sayoko işi bırakmadan kısa bir süre önce bizzat kendisinden öğrenmişti.

Müşteriler, "Görünüşe göre bar mama'lığından esnaf karısı olmaya geçiş yapmış. İnsanların ne yapacağını asla bilemiyorsun," diye mırıldanıyordu. Ancak Yasuko'ya göre bir bentocu açmak uzun süredir çiftin hayaliydi ve Sayoko bunu başarabilmek adına gece kulübünde çalışıyordu.

Benten-tei açıldıktan sonra Yasuko zaman zaman uğrayarak ikisinin nasıl olduklarını görmeyi alışkanlık hâline getirmişti. İşler iyi gidiyor gibi görünüyordu; o kadar iyi ki bir yıl sonra Yonazawa ve Sayoko, Yasuko'ya onlara yardımcı olup olamayacağını sormuşlardı. Bir yıl kadar kısa bir sürede fiziksel olarak da iş yükü olarak da bir başlarına altından kalkamayacakları kadar büyümüşlerdi.

"Bu merdiven altı işte sonsuza kadar çalışamazsın, Yasuko," demişti Sayoko ona.

"Hem Misato da büyüyor. Annesinin bir gece kulübünde çalıştığını öğrenip kompleks geliştirmesini istemezsin. Tabii ki," diye eklemişti, "bu beni ilgilendirmez ama..."

Misato, Yasuko'nun tek kızıydı. Beş yıl önce boşanmasının ardından hayatlarında bir baba figürü olmamıştı. Yasuko, Sayoko'nun söylediği şeylerin zaten farkındaydı. Kızının iyiliği bir yana, kendi yaşı da düşünmesi gereken bir konuydu. İstese bile o işi daha ne kadar devam ettirebileceği belli değildi. Kararını vermesi sadece bir gününü almış ve kulüp onu tutmaya bile çalışmamıştı. Ona sadece iyi dileklerini sunmuşlardı o kadar. Görünüşe göre geleceği konusunda endişelenen yalnızca Yasuko değildi.

Geçen yılın bahar ayında Misato'nun ortaokula başlamasıyla birlikte şu anki dairesine taşınmıştı. Eski evi Bentei-tei'ye çok uzaktı. Üstelik kulüpten farklı olarak yeni işine zamanında gitmek için sabah altıda kalkması ve altı buçukta bisikletine binmiş olması gerekiyordu. Yeşil bisikletine.

"O lise öğretmeni bu sabah da geldi mi?" diye sordu Sayoko ara verdiklerinde.

Yasuko, "Her gün gelmiyor mu zaten?" diye cevap vermesi üzerine Sayoko'yu kocasıyla gülüşürken yakaladı.

"Ne oldu ya, garip garip davranmayın."

"Hayır, hayır, tuhaf bir anlam çıkarma. Sadece dün onun senden hoşlanıyor olabileceği hakkında konuşmuştuk, hepsi bu."

"Ne?" Yasuko elinde bir fincan çayla masaya yaslandı.

"Dün izinliydin, değil mi? Peki tahmin et ne oldu? Dün gelmedi. Her gün geliyor ama senin burada olmadığın günlerde gelmemesi garip değil mi sence?"

"Bence bu yalnızca tesadüf."

"Eh, bizce öyle değil," dedi Sayoko kocasından onu onaylamasını bekleyerek. Yonazawa gülümseyerek başını salladı.

"Bu bir süredir böyle devam ediyor. Senin burada olmadığın hiçbir gün gelmiyor. Açıkçası hep merak ediyordum ama dün de ortalıkta görünmeyince artık iyice emin oldum."

"Ama benim dükkânm tamamen kapalı olduğu günler dışında sabit bir izin günüm yok. Her pazartesi izinliymişim gibi net değil ki."

"Bu da durumu daha şüpheli hâle getiriyor!" diye lafına noktayı koydu Sayoko, gözlerinin içi parlıyordu.

"Yan dairende oturmuyor mu? Muhtemelen seni işe giderken görüyordur."

Yasuko başını iki yana salladı.

"Ama ben bir kere bile evden çıkarken onunla karşılaşmadım."

"Belki seni bir yerden izliyordur. Pencereden falan?"

"Onun penceresinden kapımı görebileceğini sanmıyorum."

"Her neyse, eğer ilgileniyorsa elbet bir gün bir şeyler söyler. Bizim açımızdan bakarsak sayende düzenli bir müşterimiz oldu, bu da bizim için iyi bir şey. O kadar zaman kendini Kinshicho'da boşuna eğitmemişsin," dedi Yonazawa.

Yasuko gülümseyerek kalan çaynı içti ve lise öğretmenini düşündü.

Adı İshigami'ydi. Taşmdığı akşam kendini tanıtmak için dairesine gitmişti. Öğretmen olduğunu da o zaman öğrenmişti. Kilolu bir adamdı, büyük, yuvarlak bir yüzü vardı ve küçük gözleri ince iplikler gibi görünüyordu. Saçları kısa kesilmiş ve seyrekti, bu da onu neredeyse ellisinde gösteriyordu ancak as-

lında çok daha genç de olabilirdi. Modayla ilgilenmez, her zaman aynı tarz kıyafetler giyerdi. Bu kış öğle yemeğini almak için geldiğinde kahverengi bir kazak üstüne bugünkü paltoyu giymişti. Yine de düzenli olarak çamaşırlarını yıkadığını biliyordu çünkü dairesinin küçük balkonunda ara sıra bir kurutma askısı görüyordu. Bekârdı ama Yasuko onun boşanmış ya da dul olmadığını tahmin ediyordu.

Onun kendisine karşı hisleri olabileceğini duyduğunda içinde hiçbir şey uyanmadı. O, apartmanındaki ince çatlak gibiydi. Orada olduğunu biliyordu ama ona fazla dikkat etmiyordu. Dikkate alacak kadar önemli de değildi. Her karşılaştıklarında selamlaşırlardı ve bir kez de apartman yönetimini konuşmuşlardı. Yasuko adam hakkında çok az şey bildiğini fark etti. Yakın zamanda kapısının önündeki kitaplardan matematik öğretmeni olduğunu öğrenmişti sadece.

Yasuko onun kendisine çıkma teklifi etmemesini umdu. Sonra da onun gibi suratsız bir adamın bu soruyu sorarken nasıl görüneceğini düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Her gün olduğu gibi Benten-tei'de öğle yemeği saati yaklaşırken yoğunluk başlıyor ve öğle oldu mu zirveye çıkıyordu. İşler saat birden sonra sakinleşmeye başlıyordu. Bugün de her zamankinden farksızdı.

Yasuko kasadaki pos rulosunu değiştiriyordu ki sürgülü cam kapı açıldı ve içeri biri girdi.

Her zamanki alışkanlığıyla başını kaldırarak, "Hoş geldiniz," dedi. Sonra donakaldı. Gözleri kocaman açıldı ve sesi boğazında düğümlendi.

"İyi görünüyorsun," dedi kapıda duran adam. Gülümsüyordu ama gözleri karanlık bir bulutla kaplıydı.

"Sen... neden buradasın?"

"Seni bulabilmiş olmam bu kadar mı şaşırtıcı? Eski eşimin nerede çalıştığını öğrenmek istersem öğrenirim." Adam ellerini

koyu lacivert yağmurluğunun ceplerine sokup etrafa bakındı; ne alacağını düşünen bir müşteri havasındaydı.

"Bu saatten sonra benden ne istiyorsun?" diye sordu Yasuko, sesi keskin ama alçaktı. Arkadaki Yonazawaların konuşmalarını duymaması için içinden dua ederek ona ters ters baktı.

"Bana öyle dik dik bakma. En son ne zaman görüştük, hatırlıyor musun? Ve bana doğru düzgün bir gülümsemeyi bile çok görüyorsun, öyle mi?" Adam sırıttı. Yasuko ürperdi.

"Söyleyecek bir şeyin yoksa hemen git buradan," dedi Yasuko.

"Aslında bir şey var. Bir iyilik isteyeceğim. Biraz dışarı gelebilir misin?"

"Saçmalama. Çalıştığımı görmüyor musun?" dedi Yasuko ama hemen pişman oldu. Bu, çalışmadığı bir zamanda onunla konuşabileceği anlamına gelebilirdi.

Adam dudaklarını yaladı. "Ne zaman çıkıyorsun?"

"Seninle konuşmak istemiyorum. Lütfen git ve bir daha geri gelme."

"Çok soğuksun."

"Ne bekliyordun ki?" dedi Yasuko ve bir müşteri girer umuduyla dışarıya bir göz attı ama sokak boştu.

"Eh, böyle davranacaksan başka bir yol deneyeceğim galiba," dedi adam başını kaşıyarak.

"Ne demek istiyorsun?" Yasuko'nun zihninde alarm çanları çaldı.

"Demek istediğim şu ki, eğer karım beni dinlemeyecekse belki kızı dinler. Okulu buraya yakın, değil mi?"

"Sakın."

"Tamam, o zaman belki sen yardımcı olursun. İkisi de bana uyar."

Yasuko iç çekti. Tek istediği adamın bir an önce buradan gitmesiydi.

"Altıya kadar buradayım."

"Sabahın köründen akşam altıya kadar mı? Seni bayağı çalıştırıyorlar ha."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Öyleyse saat altıda geri geleceğim."

"Hayır, burada değil. Dışarı çık, sağa dön ve cadde boyunca büyük kavşağa kadar yürü. Köşede bir aile restoranı var. Saat altı buçukta orada ol."

"Harika. Ve gelmeye çalış çünkü gelmezsen..."

"Orada olacağım. O yüzden hemen git artık."

"Peki peki, amma da huysuz karısın." Adam dükkâna bir kez daha baktı ve ardından sürgülü kapıyı sertçe kapatarak çıktı.

Yasuko elini alnına koydu. Başı ağrımaya ve midesi bulanmaya başlamıştı. Umutsuzluğun ağırlığı göğsüne yayılıyordu.

Shinji Togashi ile evlenmesinin üzerinden sekiz yıl geçmişti. O zamanlar Akasaka'da bir kulüpte hostes olarak çalışıyordu. Togashi müdavimlerdendi. Yabancı bir araba markasının satıcısıydı. Lüks bir hayat sürüyordu ve Yasuko'yu da bu hayatın içine çekmişti. Ona pahalı hediyeler vermiş, lüks restoranlara götürmüştü. Evlenme teklif ettiğinde Yasuko kendini *Özel Bir Kadın*'daki Julia Roberts gibi hissetmişti. İlk evliliğinden sonra uzun saatler çalışarak kızına tek başına bakmak onu yoruyordu.

Evliliğin ilk zamanları çok mutlulardı. Togashi'nin sabit geliri sayesinde gece kulübü hayatından elini eteğini çekebilmişti. Togashi, kızı Misato'yla da çok iyi anlaşmıştı ve Misato da onu baba olarak görmeye çalışıyordu.

Ancak her şey aniden yerle bir olmuştu. Togashi yıllarca şirket fonlarını zimmetine geçirdiği ortaya çıkınca işten kovulmuştu. Şirket kendi prestijini korumak için dava açmamıştı ama bütün o mal varlığının kirli para olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu olaydan sonra Togashi değişmişti. Ya da belki her zaman olduğu kişi sonunda yüzeye çıkmıştı. Hiç çalışmıyor, bütün gününü ya yatarak ya da kumar oynayarak geçiriyordu. Yasuko

bundan şikâyet ederse şiddet görüyordu. Gitgide daha çok içiyordu. Sürekli sarhoştu ve öfkesi gözünü kör ediyordu.

Doğal olarak Yasuko çalışmaya geri dönmek zorunda kalmıştı. Ancak kazandığı parayı Togashi zorla alıyordu. Parayı saklamaya başladığında Togashi maaş günlerinde kulübe gelip parayı önceden alır olmuştu.

Misato üvey babasından korkmaya başlamıştı. Hatta evde onunla yalnız kalmak istemediği için Yasuko'nun çalıştığı dükkâna bile gelmişti.

Yasuko, Togashi'ye boşanma talebinde bulunmuştu bulunmasına ancak o hiç kulak asmıyordu. Israrla konunun üzerine gidince yine şiddet görmüştü. Çaresiz kalan Yasuko, sonunda bir müşterisinin önerdiği avukata danışmıştı. O avukatın girişimleri sayesinde Togashi istemeye istemeye boşanma dilekçesini imzalamıştı. Mahkemeye gidilmesi durumunda kaybedeceğini, ayrıca tazminat ödemek zorunda kalacağını o da anlamıştı.

Ancak sorun sadece bununla çözülmedi. Boşanmadan sonra da Togashi sık sık Yasuko ve kızının karşısına çıkmaya devam etmişti. Söyledikleri hep aynıydı: Artık hayatını düzene koyup işine sıkı sıkıya sarılacağını, bu yüzden yeniden bir araya gelmeyi düşünmesini rica ediyordu. Yasuko onu görmezden gelince de bu kez Misato'ya yaklaşmaya başlamıştı. Hatta okulunun dışında pusu kurduğu bile olmuştu.

Onu yere kapanıp özür dilerken görmek, bunun bir tiyatro olduğunu bilse de Yasuko'nun içini acıtıyordu. Bir zamanlar evli oldukları için belki de içinde bir nebze duygu kalmıştı. Sonunda Yasuko ona para vermişti ve bu büyük bir hataydı. Paranın tadını alan Togashi daha sık gelmeye başlamıştı. Tavırları gurursuz olsa da her geçen gün daha cürretkâr davranıyordu.

Yasuko çalıştığı dükkânı değiştirmiş ve evinden taşınmıştı. Onun için üzülse de Misato'nun kaydını başka bir okula aldır-

mıştı. Kinshicho'daki bir kulüpte çalışmaya başladığından beri Togashi ortalıkta görünmüyordu. Daha sonra bir kez daha taşınmıştı ve Benten-tei'de çalışmaya başlayalı da neredeyse bir yıl olmuştu. O uğursuz herifle bir daha karşılaşmayacağına inanıyordu.

Yonezawa çiftine yük olamazdı. Misato'nun da hiçbir şeyden haberi olmamalıydı. Ne yapıp edip o adamın bir daha buraya gelmemesini sağlamalıydı. Yasuko duvardaki saate baktı ve dişlerini sıktı.

Saat altı buçuğa yaklaştığında dükkândan çıktı ve sözleştikleri restorana doğru yola koyuldu.

Togashi'yi pencere kenarında sigara içerken buldu. Önündeki masada bir kahve fincanı vardı. Yasuko oturdu ve garsondan sıcak çikolata istedi. Genelde sınırsız olduğu için gazlı içecekleri tercih ederdi ama bugün fazla kalmayı düşünmüyordu.

"Mesele nedir?" diye sordu sert bir bakışla.

Togashi hafifçe gülümsedi. "Ne acele ediyorsun?"

"Yapacak çok işim var, o yüzden buraya gelmek için iyi bir sebebin varsa söyle artık."

"Yasuko..." Togashi onun masanın üzerinde duran eline uzandı. Yasuko elini hızla geri çekti. Togashi'nin dudakları kıvrıldı. "Keyfin yok gibi."

"İnsanda keyif mi bıraktın? Beni böyle takip etmek için haklı bir sebebin olsa iyi olur."

"Ne kötüsün! Belki dışarıdan öyle görünmüyorum ama bu konuda ciddiyim."

"Neyde ciddisin?"

Garson sıcak çikolatayı getirdi. Yasuko fincanı aldı ve hemen bir yudum alınca dudaklarını yaktı. Bir an önce içip gitmek istiyordu.

"Hâlâ tek başına yaşıyorsun, değil mi?" diye sordu Togashi ona bakarak.

"Bundan sana ne?"

"Kadın başına çocuk büyütmesi zor. Masrafları giderek artacak, biliyorsun. O dükkânda ne kadar kazanıyorsun ki? Onun geleceğini böyle garantileyemezsin. Bak, yeniden düşünmeni istiyorum. Bizi yeniden düşün. Değiştim. Eskisi gibi değilim artık."

"Ne değişti? Çalışıyor musun?"

"Çalışacağım. Şimdiden bir iş buldum."

"Ama henüz çalışmıyorsun, değil mi?"

"Dedim ya, iş buldum. Gelecek ay başlamam gerekiyor. Yeni bir şirket ama işler yoluna girer girmez sana ve kızma rahat bir hayat yaşatabilirim."

"Sağ ol ama kalsın. O kadar para kazanıyorsan eminim paylaşacak birini bulmakta zorlanmazsın. Sadece bizi rahat bırak, lütfen."

"Yasuko, sana ihtiyacım var." Togashi onun bardağı tutan eline tekrar dokunmaya çalıştı.

"Bana dokunma!" Yasuko hızla elini çekti, fincandan biraz sıcak çikolata döküldü ve Togashi'nin parmaklarına damladı.

"Ah!" Elini geri çekti. Yeniden adama baktığında gözlerinde kötücül bir ifade vardı. Yasuko aynı sertlikle karşılık verdi.

"Buraya gelip aynı eski lafları edemezsin, yaşananlardan sonra olmaz. Sana nasıl inanırım? Daha önce de söyledim, bir daha asla seninle olmak istemiyorum, asla. Artık pes et. Anladın mı?"

Yasuko ayağa kalktı. Togashi sessizce onu izliyordu. Adamın bakışlarını görmezden gelerek sıcak çikolatanın parasını masaya bıraktı ve kapıya yöneldi. Restorandan çıkar çıkmaz bisikletini park yerinden aldı ve hızla pedalları çevirmeye başladı. Oyalanırsa Togashi peşinden gelirdi ve bu da işlerin iyice sarpa sarmasına neden olurdu. Kiyosubashi Caddesi boyunca düz ilerledi, Kiyosu Köprüsü'nden sonra sola döndü.

Söylemesi gereken her şeyi söylemişti ama bunun onu son görüşü olacağına inanmıyordu. Yakında tekrar dükkâna gele-

cekti. Onu takip edecek, rahatsızlık verecek, belki olay çıkaracaktı. Hatta Misato'nun okuluna bile damlayabilirdi. Yasuko'nun pes edip ona para vereceğini düşünüyordu.

Daireye döndüğünde akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Bu, dükkândan getirdiği artan yemekleri ısıtmaktan ibaretti ama bu akşam yemek yapmak bile zor geliyordu. Birkaç dakikada bir elleri duruyor, aklına korkunç bir düşünce geliyor veya zihninde bir sahne canlanıyordu.

Misato yakında eve dönecekti. Okuldaki badminton kulübündeydi ve genelde antrenmandan sonra diğer kızlarla sohbet ederdi. Bu yüzden eve saat yedi civarında gelirdi.

Birden kapı zili çaldı. Yasuko kaşlarını çattı ve kapıya gitti. Gelen Misato olamazdı; onun kendi anahtarı vardı.

"Evet?" diye seslendi Yasuko kapıyı açmadan. "Kim o?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Benim," dedi bir ses.

Yasuko cevap vermedi. Gözleri kararır gibi oldu. İçinde korkunç bir his belirdi. Togashi evlerini çoktan bulmuştu. Muhtemelen bir gece Benten-tei'den onu takip etmişti.

Yasuko'dan ses gelmeyince Togashi kapıyı tıklamaya başladı: "Hey!"

Yasuko başını iki yana salladı ve kilidi açtı ama zinciri yerinde bıraktı. Kapıyı biraz araladı ve karşı tarafta Togashi'nin yüzü belirdi. Adam sırıttı. Dişleri sararmıştı.

"Burada ne işin var? Git buradan."

"Daha konuşmam bitmedi. Her zamanki gibi asabisin."

"Sana artık peşimden gelme demedim mi?"

"Bari söyleyeceklerimi dinle. Beni içeri al."

"Hayır. Git buradan."

"Bak, beni içeri almazsan burada beklerim. Misato her an eve dönebilir. Seninle konuşamazsam onunla konuşmak zorunda kalırım."

"Onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"O zaman beni içeri al."

"Polisi ararım."

"Hadi ara. Eski eşini ziyarete gelmiş bir adamın ne suçu olabilir ki? Polis benim tarafımı tutar. 'Bari adamı içeri alsaydınız, hanımefendi,' derler."

Yasuko dudaklarını ısırdı. Kabul etmek istemiyordu ama muhtemelen haklıydı. Daha önce polisi aramıştı ama hiçbir yardım görmemişti. Ayrıca olay çıkarmak istemiyordu. Çoğu kiracının sözleşmesinde kefil şartı oluyordu ama o buraya kefili olmadan taşınmıştı. Ufak bir söylentiyle bile kendini sokakta bulabilirdi.

"Pekâlâ. Ama hemen gitmelisin."

"Tabii, elbette," dedi Togashi gözlerinde zaferin ışığıyla.

Yasuko zinciri kaydırıp kapıyı açtı. Togashi içeri girdi, ayakkabılarını çıkarırken odayı incelemeye başladı. Küçük bir apartman dairesiydi, sadece bir mutfak ve iki oda vardı. Kapıya en yakın oda Japon tarzında döşenmişti ve yer tatami[2] minderlerle kaplıydı, sağ tarafta mutfağa açılan bir kapı vardı. Arkada ise daha küçük, Japon tarzı oda bulunuyordu ve onun ötesinde sürgülü bir kapı küçük bir balkona açılıyordu.

Bacaklarını toplayıp odanın ortasındaki alçak, ısıtmalı kotatsu[3] masasına otururken, "Biraz küçük, biraz eski ama fena değil," dedi Togashi. "Bak ya, kotatsu kapalı," diye homurdandı ve cevap beklemeden düğmeyi bulup açtı.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi Yasuko ona bakarak. "Ne dersen de, sonunda mesele hep para."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Togashi ceket cebinden Seven Stars sigara paketini çıkararak. Çakmakla bir dal yaktı ve bir süre odada kül tablası aradı. Bulamayınca çöpten

2 Tatami, geleneksel Japon tarzı odalarda zemin malzemesi olarak kullanılan pirinç samanı saplarından yapılan bir minder türüdür. *-çn*

3 Üstü ağır battaniye ile kaplanmış, alttan ısıtmalı bir masa çerçevesidir. *-çn*

boş bir teneke kutu çıkarıp masanın üzerine koydu. Oturduğu yerden kalkmadan külünü kutuya silkti.

"Buraya sadece benden para almak için geldin, haksız mıyım?"

"Eğer böyle düşünmek istiyorsan sorun yok."

"Benden bir yen bile alamazsın."

"Öyle mi?" diye homurdandı.

"Git. Bir daha da gelme."

Tam o sırada dairenin kapısı hızla açıldı ve Misato okul üniformasıyla içeri girdi. Kapıdaki fazladan ayakkabıları gördüğünde bir an duraksadı. Kimin orada olduğunu görünce yüzü ifadesi korku ve umutsuzluğa büründü. Badminton raketi elinden düşüp yere çarptı.

"Merhaba Misato, görüşmeyeli uzun zaman oldu. Büyümüşsün," dedi Togashi mümkün olduğunca rahat bir ses tonuyla.

Misato annesine baktı, spor ayakkabılarını çıkarıp tek kelime etmeden içeri girdi. Arkadaki odaya yönelip sürgülü kapıyı sıkıca kapadı. Togashi bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Aklından ne geçtiğini bilmiyorum ama tek istediğim aramızı düzeltmek. Bunda yanlış bir şey görmüyorum."

"Daha önce de söyledim, ilgilenmiyorum. Gerçekten evet diyeceğimi düşünmüş olamazsın. Bu yalnızca huzurumu kaçırman için bir bahane."

Bu cümle hedefi on ikiden vurmuş olmalıydı ama Togashi yanıt vermedi. Uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı, bir anime oynuyordu. Yasuko iç çekip mutfağa gitti. Lavabonun yanındaki çekmeceyi açıp cüzdanını aldı. İki adet on bin yenlik banknot çıkardı.

"Al bunu ve git," dedi parayı kotatsu'nun üzerine koyarak.

"Bu da ne? Bana para vermeyeceğini sanıyordum."

"Bu kadar. Daha fazlası yok."

"Gerek yok."

"Buradan eli boş gitmeyeceksin, değil mi? Daha fazlasını istediğine eminim ama bizim için de işler kolay değil."

Togashi banknotlara baktı, ardından Yasuko'ya döndü. "Tamam, gidiyorum. Ama buraya para için gelmedim. Bu senin fikrindi."

Togashi parayı eşofman üstünün cebine koydu. Daha sonra sigara izmaritini kutunun içine bastırdı ve kotatsu'nun altından kayarak çıktı. Ayağa kalktı ama ön kapıya değil, arka odaya yöneldi. Hızlı hareketlerle sürgülü kapıyı açtı. Yasuko Misato'nun içeriden gelen çığlığını duydu.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye arkasından bağırdı Yasuko.

"Üvey kızıma merhaba diyemez miyim?"

"O artık ne kızın ne de başka bir şeyin."

"Abartmayı bırak. Neyse, görüşürüz Misato," dedi Togashi odaya bakmaya devam ederek.

Togashi nihayet ön kapıya yöneldi. "Bir gün iyi bir kadın olacak. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Saçmalık değil. Üç yıl içinde iyi para kazanacak. Onu herkes işe alır."

"Saçma sapan konuşma. Defol git buradan."

"Gidiyorum gidiyorum. En azından bugünlük."

"Bir daha sakın geri gelme."

"Ha? Bunu garanti edemem."

"Sen..."

"Dinle Yasuko," dedi Togashi arkasına bakmadan. "Beni asla hayatından çıkaramayacaksın. Neden biliyor musun? Çünkü sen benden önce pes edersin, hep böyle oldu." Sessizce güldü ve ayakkabılarını giymek için eğildi. Yasuko sessizliği içinde donup kaldı ve arkasından bir ses geldiğini duydu. Döndüğünde hâlâ üniforması üzerindeki Misato'nun elinde bir şeyle hızla yanından geçtiğini gördü.

Misato elindeki nesneyi havada tutarak Togashi'nin arkasına ulaştı. Yasuko donmuş hâlde ne onu durdurabildi ne de bir şey söyleyebildi. Sadece Misato'nun nesneyi Togashi'nin kafasına indirmesini dehşet içinde izledi. Tek duyduğu tok bir ses oldu ve ardından Togashi'nin yere yığıldığını gördü.

Duzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

Misato'nun elinden bir şey düştü. Bu, bakır bir çiçek vazosuydu: Yonazawa ailesinin, Benten-tei açıldığında müşterilere hediye ettiği bir teşekkür armağanı.

"Misato!" diye bağırdı Yasuko ve kızma döndü.

Misato'nun yüzü ifadesizdi. Heykel gibi taş kesmişti, uzun bir süre kımıldamadan durdu. Sonra gözleri aniden ardına kadar açıldı. Yasuko'nun omzunun üzerinden bir yere bakıyordu. Yasuko hızla arkasına döndü ve Togashi'nin sendeleyerek ayağa kalktığını gördü. Togashi yüzünü buruşturmuş, bir elini başının arkasına bastırmıştı.

"Siz..." diye homurdandı Togashi nefretten kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle. Gözleri Misato'ya kilitlenmişti. Yine sendeledi, ardından kızın üzerine doğru hamle yaparak bir adım daha attı.

Yasuko aralarına girdi. "Hayır, dur!"

"Çekil!"

Togashi onun kolunu yakaladı ve sertçe kenara itti. Yasuko savrulup duvara çarptı ve dizlerinin üzerine düştü. Misato dönüp kaçmaya çalıştı ama Togashi onu omuzlarından kavrayıp bütün ağırlığını üzerine vererek onu yere itti. Sonra kızın üstüne çıktı, uzun saçlarını yakaladı ve sağ eliyle yanağına vurdu.

"Geberteceğim ulan seni!" diye kükredi.

Ninova

Onu öldürecek, diye düşündü Yasuko. *Gerçekten onu öldürecek.*

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Yasuko çılgınca etrafına bakındı. Kotatsu'nun altından çıkan elektrik kablosu gözüne çarptı. Kabloyu tutup prizden çekti. Diğer ucu hâlâ kotatsu'nun köşesine bağlıydı. Elindeki kabloyu halka yapıp ayağa kalktı. Togashi kızına tekrar tekrar vururken öfkeyle bağırıyordu. Yasuko arkasına geçip halkayı Togashi'nin boynuna doladı ve bütün gücüyle çekti.

Togashi boğuk bir sesle ciyaklayıp sırtüstü düştü. Neler olduğunu fark eden adam, parmaklarını kablonun altına sokmaya çalıştı ama Yasuko durmadan çekmeye devam etti. Bu adam, kendisi ve kızı için bir lanetti. Onu kızından uzaklaştırmalıydı. Ondan tamamen kurtulmalıydı. Şimdi bırakırsa bir daha asla ondan kurtulma şansı olmayacaktı.

Ama Yasuko'nun fiziksel gücü eski kocasınınkine kıyasla yetersiz kalıyordu. Ellerinden kaymaya başlayan kabloyla mücadele ederken Misato adamın altından sıyrılıp çıktı. Togashi'nin parmaklarını kablodan çekmeye çalıştı. Göğsüne oturarak onu yere sabitledi.

"Hadi anne! Hadi!" diye bağırdı Misato.

Tereddüt edecek zaman yoktu. Yasuko gözlerini sımsıkı kapadı ve var gücüyle çekti. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Kordonu daha da sıkı çekmeye çalışırken kanının uğultusu kulaklarında yankılanıyordu. Ne kadar süre böyle körlemesine, çaresizce çektiğini bilmiyordu.

Sonunda, "*Anne, anne!*" diye fısıldayan bir ses onu kendine getirdi.

Yasuko yavaşça gözlerini açtı, ellerindeki kordonu hâlâ sımsıkı tutuyordu. Tam önünde Togashi'nin kafası vardı. Açık, cansız gözleri kurşuni bir renk almıştı ve hiçbir yere bakmıyordu. Yüzüne kan hücum etmişti ve soluk maviye kesmişti. Kordon

boynunda koyu bir iz bırakmıştı. Togashi kıpırdamıyordu. Ağzından burnundan salyalar akıyordu.

Yasuko tiz bir çığlık attı ve kabloyu ellerinden düşürdü. Bununla beraber Togashi'nin başı tatami'ye sertçe çarptı. Hâlâ hayat belirtisi göstermiyordu. Misato dikkatlice adamın üzerinden kalkarak yere oturdu. Okul üniformasının eteği kırışmıştı. Duvara sırtını verdi. Anne kız sessizce otururak hareketsiz adamı izledi. Mutfağın floresan lambasından gelen vızıltı Yasuko'nun kulaklarında uğulduyordu.

"Ne yaptım ben?.." dedi Yasuko, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Zihni tamamen boştu.

"Onu öldürdüm."

"Anne..."

Yasuko kızına baktı. Misato'nun yüzü bembeyazken gözleri kıpkırmızıydı ve yanaklarında kurumuş gözyaşı izleri seçiliyordu. Ağlamış olmalıydı ancak Yasuko'nun ne zaman ağlamış olabileceğine dair bir fikri yoktu. Yasuko tekrar Togashi'ye baktı. Düşünceleri ikiye bölünmüştü. Bir yandan onun yeniden hayata dönmesini isterken diğer yandan ölü kalmasını diliyordu. Ama onun ne istediğinin hiçbir önemi yoktu. Görünüşe göre Togashi geri dönmeyecekti.

"Her şey... onun suçu." Misato bacaklarını karnına çekip kollarını etraflarına doladı. Yüzünü dizlerinin arasına gömdü ve usul usul ağlamaya başladı.

"Ne yapacağız?" diye mırıldandı Yasuko.

Ardından ansızın kapı zili çaldı ve Yasuko bütün vücudunun irkildiğini hissetti. Misato başını kaldırdı, yanakları ıslaktı. Göz göze geldiler, sanki birbirlerine, *Kim olabilir ki?* diye soruyorlardı. Ardından kapıya bir kez daha tıklatıldı ve bir adamın sesi duyuldu.

"Hanaoka Hanım?"

Bu sesi daha önce duymuştu ama nereden duyduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Yasuko yerinden kıpırdayamıyordu,

âdeta felç olmuş gibiydi. O ve Misato sadece birbirlerine baktılar.

Tık tık.

"Hanaoka Hanım? Hanaoka Hanım?"

Kapının önündeki kişi onların evde olduğunu biliyordu. Birinin cevap vermesi gerekecekti. Ama içerisi bu durumdayken kapıyı nasıl açabilirlerdi?

"Arka odaya git. Kapıyı kapa ve dışarı çıkma," diye fısıldayarak Misato'ya emretti Yasuko. Beyni yavaş yavaş işlevini geri kazanmaya başlıyordu.

Kapıya bir kez daha tıklatıldı. Yasuko derin bir nefes aldı.

"Evet?" diye seslendi. Oynaması gereken rolü oynuyordu. Oturma odasının ortasında eski kocasını boğarak öldüren bir kadın değil, sıradan bir komşuydu. "Kim o?"

"Ah, ben, İshigami. Yan daireden."

Yasuko irkildi. Ne tür bir gürültü çıkarmış olabileceklerini kim bilebilirdi? Tabii ki komşuların şüphelenmesi için yeterli sebep vardı. İshigami onları kontrol etmeye gelmişti.

"Bir saniye lütfen," dedi Yasuko, sesi sakin çıksın diye uğraşıyordu ama başarılı olup olmadığından emin değildi.

Yasuko odaya göz gezdirdi. Misato odasına çekilmiş ve sürgülü kapıyı kapamıştı. Ardından Togashi'nin cesedine baktı. Onunla ilgili bir şey yapması gerekecekti. Kotatsu masası normal yerinden kaymış, duvara açılı bir şekilde duruyordu.

Yasuko masayı birkaç metre daha çekerek cesedi tamamen kapatacak bir konuma getirdi, kalın örtü yanlardan sarkarak Togashi'yi gözlerden gizledi. Bir kotatsu'yu koymak için oldukça garip bir yerdi fakat şu an elinden gelenin en iyisi buydu. Kıyafetlerini kontrol etti, düzgün olduklarından emin oldu ve kapının önüne gitti. Sonra Togashi'nin yıpranmış ayakkabılarının orada durduğunu fark etti. Onları ayakkabılığın altına itiverdi. Ardından dikkatlice, ses çıkarmamaya özen göstererek

kapı zincirini çıkardı. Kapı zaten kilitli değildi. Çırpınan kalbini durdurmak için göğsünü hafifçe okşadı.

Sonunda kapıyı açtığında İshigami'nin geniş, yuvarlak yüzünü diğer tarafta beklerken buldu. Küçük gözleri Yasuko'ya dikkatle bakıyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bu durum Yasuko'yu ürpertti.

"Şey, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Yasuko, alnındaki kasların seğirdiğini hissederken bir gülümseme takınmayı başararak.

"Acayip bir gürültü duydum," dedi İshigami, yüzü hâlâ okunaksızdı. "Bir şey mi oldu?"

"Ah, hayır, hiçbir şey olmadı," diye yanıtladı Yasuko başını hızla iki yana sallayarak. "Rahatsız ettiysek özür dilerim."

"Bir şey olmadıysa sorun yok ama..." dedi İshigami bakışları Yasuko'nun arkasındaki odaya kayarken. Yasuko derisi yanıyormuş gibi hissetti. Aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Bir böcekti. Bir hamamböceği..."

"Hamamböceği mi?"

"Evet. Duvara çıkan bir hamamböceği vardı ve ben... kızımla birlikte onu öldürmeye çalışıyorduk... Sanırım biraz fazla gürültü yaptı–"

"Öldürdünüz mü?"

Yasuko'nun yüzü dondu. "Ne?"

"Hamamböceğini öldürdünüz mü?"

"Ah... evet, öldürdük," dedi Yasuko her kelimeyle başını eğerek. "Temelli öldürdük. Her şey yolunda. Teşekkürler."

"Anladım. Herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeden söyleyin."

"Çok teşekkür ederim. Çok özür dilerim. Gerçekten. Çıkardığımız sesler için."

Yasuko yere kapaklanırcasına eğildi ve kapıyı kapadı. Ardından kilitledi. İshigami'nin kendi dairesine döndüğünü ve kapı-

sını kapadığını duyunca derin bir nefes aldı. Farkında olmadan olduğu yere çöküverdi. Arkasında sürgülü kapının açıldığını duydu.

"Anne?"

Uzun bir aradan sonra Yasuko titreyerek ayağa kalktı. Kotatsu örtüsünün altındaki kabartıya baktı ve yeni bir umutsuzluk dalgasıyla sarsıldı.

"Başka seçeneğimiz... yoktu," dedi sonunda.

"Ne yapacağız?" diye sordu Misato annesine bakarak.

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Polisi... aramaktan başka çaremiz var mı?"

"Kendini ihbar mı edeceksin?"

"Daha iyi bir fikrin mi var? Öldü. Onu ben öldürdüm."

"Peki sana ne olacak, anne?"

"Bilmiyorum." Yasuko darmadağınık saçlarını geri çekti. Korkunç göründüğünü fark etti. Yan dairedeki matematikçinin kendisinde bir tuhaflık etmiş olabileceğini düşündü. Ama artık bunun bir önemi yoktu.

"Hapse mi gireceksin?" diye sordu Misato her şeyin farkında olmasına rağmen.

"Sanırım öyle, evet." Yasuko'nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çoktan pes ettiğini hissediyordu. "Sonuçta onu öldürdüm."

Misato başını şiddetle iki yana salladı. "Ama bu adil değil!"

"Neden değil?"

"Bu senin suçun değil. Hepsi onun suçuydu. Gitmişti, geçmişte kalmıştı! Ama geri gelmeye devam etti, bizi rahatsız etti... Onun yüzünden hapse girmemelisin."

"Cinayet cinayettir. Gerisi sadece ayrıntı."

Tuhaftır ki Yasuko kızına durumu açıklarken duygularını kontrol altına almaya başladığını hissediyordu. Olan bitene neredeyse soğukkanlılıkla yaklaşabilecek gibiydi. Ve sakinleşti-

ğinde, gerçekten başka bir seçeneği olup olmadığını düşünmeye koyuldu. Misato'nun bir gece kulübü hostesinin kızı olarak büyümesini istememişti. Bir katilin kızı olmak daha da kötü olmalıydı. Ama bir çıkış yolu bulamıyordu.

Olan biteni değiştiremese dahi en azından ikisini de toplumun gözünde mümkün olduğunca iyi gösterebilirdi. Yasuko odanın köşesinde duran kablosuz telefona baktı, gidip eline aldı.

"Anne, hayır!" Misato odayı hızla geçti ve telefonu annesinin elinden almaya çalıştı.

"Bırak!"

"Hayır, yapamazsın!" diye bağırdı Misato annesinin bileğini kavrayarak. Tutuşu güçlüydü, muhtemelen okuldan sonra oynadığı badminton antrenmanlarına borçluydu bunu.

"Beni bırak, *lütfen*."

"Hayır, anne, yapmana izin vermeyeceğim. Kendimi ihbar etmeyi tercih ederim."

"Saçmalıyorsun! Ne dediğinin farkında mısın sen?" Misato annesine cesur bakışlarla karşılık verdi. "İlk ben vurdum. Sen sadece beni ondan kurtarmaya çalışıyordun. Ve sonrasında bile yardımcı oldum. Onu ben de öldürdüm." Yasuko'nun bedeni kasıldı, telefonu tutan eli gevşedi. Misato telefonu elinden kaptı. Saklamaya çalışırmış gibi telefona sıkıca sarılarak odanın köşesine gitti ve annesine arkasını döndü.

Polis ne yapardı? Togashi'yi tek başına öldürdüğünü söyleseydi ona inanırlar mıydı? Sadece sözlerine mi güveneceklerdi?

Hayır, polis detaylı bir soruşturma yapardı. Televizyonda yeterince polisiye izlemişti, bu yüzden kanıt isteyeceklerini biliyordu ve bunu elde etmek için her türlü yola başvuracaklardı. Komşuları sorgulayacaklardı, bir adli tıp ekibi gelecekti ve sonra...

Yasuko'nun görüşü kararmaya başladı. Polis ne kadar tehdit ederse etsin Misato'nun ne yaptığını onlara asla söylemeyece-

ğinden emindi. Ama ya soruşturma yine de gerçeği ortaya çıkarırsa? Her şey sona ererdi.

Onun Togashi'yi kendi başına öldürdüğünü kanıtlamanın bir yolu olup olmadığını düşündü ama kısa sürede bu fikri terk etti. Böyle bir şey denemeye kalkarsa amatörce çabalarını hemen fark ederlerdi. *Yine de Misato'yu korumam gerek*, diye düşündü. Onun gibi bir anneyle büyümek zorunda kaldığı için çok iyi bir hayat geçirmemişti. Yasuko kendi canı pahasına da olsa kızının daha fazla acı çekmesine izin vermeyecekti.

O zaman ne yapmalıyım? Yapabileceğim bir şey var mı?

Tam o sırada kızının vücuduyla sımsıkı sardığı telefon çalmaya başladı. Misato'nun gözbebekleri büyüdü ve dudağını ısırarak annesine baktı. Yasuko tek kelime etmeden elini kızına uzattı. Misato tereddüt etse de telefonu yavaşça annesine verdi. Nefesini toplayan Yasuko telefonu açarak kulağına dayadı.

"Alo? Buyurun, benim. Hanaoka."

"Şey, merhaba. Ben İshigami, yan daireden." Yine o öğretmen. Bu sefer ne istiyordu?

"Evet?.."

"Iıı, aslında, ne yapmayı düşündüğünüzü merak ediyordum." Yasuko ne demek istediğini hiç anlamamıştı.

"Ne hakkında?"

"Sadece, şey..." İshigami devam etmeden önce durakladı. "Polisi aramayı düşünüyorsanız sorun değil, bundan hiç bahsetmem. Ama aramayacaksanız, o zaman size yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Ne?" Yasuko'nun ağzı açık kaldı. Ne saçmalıyordu bu adam?

"Şey, şimdi oraya gelmem nasıl olur?" diye sordu İshigami telefonun diğer ucundan sesini alçaltarak. "Bu sizin için uygun olur mu?"

"Ne? Hayır, sanırım... hayır, uygun olmaz," diye kekeledi Yasuko, vücuduna soğuk terler basmıştı.

"Hanaoka Hanım," İshigami devam etti, "bir cesedi ortadan kaldırmak çok zordur. Bir kadın bunu tek başına yapamaz." Yasuko'nun ağzı açıldı ama bir şey söyleyemedi. Demek ki her şeyi duymuştu. Misato ile konuştuğunu duymuş olmalıydı. Belki de her şeyi, Togashi ile yaşadığı tartışmayı, mücadeleyi, her şeyi dinlemişti. *Her şey bitti,* diye düşündü Yasuko başını öne eğerek. Artık kaçış yoktu. Kendini ihbar etmek zorunda kalacaktı. Sadece Misato'nun olaya dahil olduğunun asla ortaya çıkmamasını sağlamaya çalışmalıydı.

"Hanaoka Hanım, beni dinliyor musunuz?"

"Şey, evet. Dinliyorum."

"O zaman şimdi gelebilir miyim?"

"Ama..." Yasuko duraksadı ve kızma baktı. Misato yüzünde korku ve kafa karışıklığıyla ona bakıyordu. Gerçekten de kiminle konuştuğumu merak ediyordu. İshigami yan daireden her şeyi duymuşsa, o zaman Misato'nun cinayete karıştığını da biliyor demekti. Ve bildiklerini polise söylerse... Ne kadar inkâr ederse etsin polisler ona inanmazdı. Yasuko yutkunarak, "Tamam. O zaman, aslında yardımınıza ihtiyacım var. Lütfen gelin." dedi.

"Hemen geliyorum," diye cevapladı İshigami.

"Kimdi?" diye sordu Misato, annesi telefonu kapadıktan hemen sonra.

"Yan daireden öğretmen. İshigami Bey."

"Neden aramış?.."

"Sonra anlatırım. Sen odana git ve kapını kapa. Çabuk!"

Kafası hâlâ karışık olan Misato tekrar arka odaya gitti. Kızının kapısını kapamasının hemen ardından Yasuko, İshigami'nin dairesinden çıktığını duydu. Birkaç dakika sonra kapı zili çaldı. Yasuko zinciri çıkardı ve kapıyı açtı. İshigami şaşkın bir ifadeyle orada bekliyordu. Nedense koyu lacivert bir ceket giymişti. Az önce onu giymiyordu.

"İçeri gelin." İshigami başını yukarı aşağı sallayarak içeri girdi. Yasuko kapıyı arkasından kilitlerken öğretmen odaya adım attı ve en ufak bir tereddüt göstermeden kotatsu örtüsünü çekti. Tek dizinin üstüne çökerek Togashi'nin cesedine daha yakından bakmaya başladı. İfadesinden derin düşüncelere daldığı belliydi. Yasuko, İshigami'nin eldiven taktığını fark etti.

Temkinle diz çökerek ona katıldı ve korka korka cesede baktı. Togashi'nin yüzünden hayat tamamen çekilmişti. Dudaklarından bir şey, tükürük, hatta tükürük bile denemeyecek bir sıvı akıp cildine kurumuştu.

"Bizi duydunuz, değil mi?" Yasuko sordu.

"Duydum mu? Neyi?"

"Duvarın arkasından. Bizi duyabiliyordunuz. Bu yüzden mi aradınız?"

İshigami ifadesiz bir yüzle Yasuko'ya döndü. "Konuştuklarınızı kastediyorsanız, duymadım. Bu binanın tüm kusurlarına rağmen oldukça iyi bir ses yalıtımı var. Aslında buraya taşınmamın sebeplerinden biri de buydu."

"Öyleyse nasıl?.."

"Olan biteni nasıl mı fark ettim?"

Yasuko başıyla onayladı. İshigami odanın köşesini işaret etti. Orada yan yatmış boş bir kutu vardı. İçindeki kül yere dökülmüştü.

"Birkaç dakika önce kapınızı çaldığımda sigara dumanı kokusu aldım. Misafiriniz olduğunu düşündüm ama kapının önünde ayakkabısını göremedim. Odaya baktım, fişe bile takılı olmamasına rağmen kotatsu'nun altında birinin yattığını fark ettim. Ama eğer biri gizlenmek isteseydi arka odaya geçebilirdi. Yani kotatsu'nun altındaki kişi kendi değil, başkası tarafından oraya gizlenmişti. Bunları, duyduğum gürültüleri ve saçınızın alışılmadık şekilde dağınık olduğu detaylarıyla birleştirdiğimde ne olduğunu hayal etmek zor olmadı. Ah, bir şey daha, bu

binada hamamböceği yoktur. Burada birkaç yıldır yaşıyorum ve hiç görmedim."

Yasuko yüzündeki ifadesizliği koruyarak kaygısızca konuşmaya devam eden İshigami'yi şaşkınlık içerisinde dinledi. Yasuko, *Bahse girerim, öğrencilerine ders verirken tam olarak böyle konuşuyordur*, diye düşündü. Aklı endişeden başka yerlere kaymıştı.

Sonra İshigami'inn kendisine baktığını fark etti ve hemen gözlerini kaçırdı. *O gerçekten soğukkanlı ve akıllı bir adam*, diye düşündü. Öyle olmasa bir bakışta böyle karmaşık bir senaryoyu nasıl hatasız oluştururdu? Fakat Yasuko aynı zamanda rahatlamıştı. Görünüşe göre İshigami olan bitenin tüm detaylarına hâkim değildi.

"O benim eski kocamdı," dedi Yasuko. "Birkaç yıl önce boşandık ama hep peşimizden gelip duruyordu. Ona para vermezsem gitmezdi... Bugün de para istemek için gelmişti. Daha fazla dayanamadım... Sanırım sinirlerim bozuldu..." Yasuko başını eğdi. Her şeyi anlatmayacaktı. Misato'nun olayla alakasından bahsetmeyecekti.

"Teslim mi olacaksınız?"

"Başka çarem olduğunu sanmıyorum. Ama Misato'ya bunu yapmam çok zor. O bunu hak etmiyor." Daha fazlasını söylemek isterdi ama arka odanın sürgülü kapısının açıldığını duydu. Misato öfkeyle odaya girdi.

"Hayır anne, yapamazsın! Bunu sana yaptırmam."

"Misato, sen karışma!"

"Olmaz! Buna izin veremem. Amcacım, size o adamı kim öldürdüğünü söyleyeceğim..."

"Misato!" diye bağırdı Yasuko.

Misato susup kaldı ve annesine öfkeli öfkeli baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Hanaoka Hanım," dedi İshigami soğukkanlı bir tavırla, "benden bir şey saklamanıza gerek yok."

"Hiçbir şey saklamıyorum..."

"Biliyorum, onu tek başına öldürmediniz. Kızınız size yardım etmiş olmalı."

Yasuko panikleyerek başını iki yana salladı. "Hayır, doğru değil. Bunu tek başıma yaptım. O yeni geldi... Ben onu öldürdükten hemen sonra evine geldi. Onun hiçbir ilgisi yok."

İshigami'nin duyduklarına inanmadığı belliydi. Yasuko derin bir nefes verdi ve Misato'ya baktı.

"Bunu saklamak sadece kızınızı daha zor duruma sokuyor," dedi.

"Yalan söylemiyorum. Bana inanmalısınız!" Yasuko, İshigami'nin dizine elini koydu.

İshigami bir an eline baktı, sonra cesede geri döndü. Sonra başını hafifçe eğdi. "Önemli olan polisin durumu nasıl gördüğü. Korkarım ki buna o kadar kolay inanmayacaklardır."

"Neden?" diye sordu Yasuko yalanını kabul ettiğini fark etmeden önce.

İshigami cesedin sağ elini işaret etti. "Bilekte ve elin arkasında morluklar var. Hatta parmak izlerini bile seçebiliyorum. Sanırım arkadan boğuldu ve doğal olarak boğazını korumaya çalıştı. Bu izler birinin onu engellemeye çalışmasından kalmış. Kanıt ortada."

"Ben yaptım," diye ısrar etti Yasuko. "Onu da ben yaptım."

"Hanaoka Hanım, bu imkânsız."

"Neden?"

"Onu arkadan boğdunuz, değil mi? Aynı anda ellerini öne doğru nasıl çekebilirsiniz? Bu imkânsız. Dört kolunuz olması gerekir."

Yasuko söyleyecek başka bir şey bulamadı. Çıkışı olmayan bir tünelde sıkışmış gibi hissediyordu. Başını eğdi, omuzları

çöktü. Eğer İshigami bunları sadece bir bakışta anlayabiliyorsa, polis kesinlikle daha fazlasını görecekti.

"Sadece Misato'nun bu olaydan sorumlu tutulmasını istemiyorum. Onu bu işin içinden çıkarmalıyım..."

"Ben de senin hapse girmeni istemiyorum, anne," dedi Misato, gözyaşları boğazına düğümlenmişti.

Yasuko elleriyle yüzünü örttü. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. Etrafındaki hava giderek ağırlaşıyordu. Oturduğu yerde ezilecekmiş gibi hissetti kendini.

"Amcacığım," dedi Misato. "buraya anneme teslim olması gerektiğini söylemeye mi geldiniz?"

İshigami bir süre sessiz kaldıktan sonra cevap verdi. "Seni ve anneni bir şekilde kurtarabileceğimi düşünerek aradım. Teslim olmak isterseniz buna karşı çıkmam. Ama teslim olmayacaksanız, bir başınıza bununla başa çıkmanın zor olabileceğini düşündüm."

Yasuko onun sözlerini duyunca ellerini yüzünden indirdi. Telefonda İshigami'nin söylediği garip bir şeyi hatırladı. Bir kadının bir cesedi tek başına ortadan kaldıramayacağı...

"Teslim olmadan kurtulmanın bir yolu var mı?" diye sordu Misato.

Yasuko başını kaldırdı. İshigami düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Bana öyle geliyor ki iki seçeneğiniz var. Ya hiçbir şey olmamış gibi davranmak ya da sizinle hiçbir ilgisi olmadığını göstermek. Her iki durumda da cesetten kurtulmanız gerekiyor."

"Yapabilir miyiz?"

"Misato," dedi Yasuko sertçe. "neler diyorsun böyle!?"

"Sen sus, anne!" Misato tekrar İshigami'ye döndü. "Gerçekten yapabileceğimizi mi düşünüyorsunuz?"

"Zor olacak ama imkânsız değil," diye yanıtladı İshigami, sesi her zamanki gibi sakin ve mekanikti. Ve sadece bu bile İs-

higami'nin söylediklerinin kulağına kendi karman çorman düşüncelerinden daha mantıklı gelmesine neden oluyordu.

"Anne," diye yalvardı Misato. "Bırakalım bize yardım etsin. Tek yol bu!"

"Ama yapamam..." Yasuko, İshigami'ye baktı. Küçük gözleri yere sabitlenmişti. Sessizce anne kızın kararlarını vermelerini bekliyordu.

Yasuko, Sayoko'nun ona söylediklerini hatırladı. Matematik öğretmeni ona âşıkmış. Dükkâna sadece Yasuko oradayken geliyormuş. Sayoko'nun bunu söylemiş olmasına şimdi seviniyordu, aksi hâlde İshigami'nin akıl sağlığından ciddi ciddi şüphe edebilirdi. Dünyanın neresinde neredeyse hiç konuşmadığı bir komşusuna yardım etmek için bu kadar çaba gösterecek biri vardır? Sadece evlerine girerek bile tutuklanma riskini göze almıştı.

"Cesedi saklasak bile, ya bir gün biri cesedi bulursa?" diye sordu Yasuko.

"Henüz cesedi saklayıp saklamayacağımıza karar vermedik," dedi İshigami. "Bazen hiçbir şeyi gizlememek en iyisidir. Cesede ne yapacağımıza elimizdeki tüm bilgilere göre karar veririz. Şu an tek bildiğimiz, onu burada böyle bırakamayacağımız."

"Bilgi derken..."

"Bu adamla ilgili bilgiler," diye açıkladı İshigami cesede bakarak. "Hayatıyla ilgili. Tam adı, adresi, yaşı, mesleği. Neden buraya geldiği. Sonrasında nereye gitmeyi planladığı. Ailesi var mı? Bildiğiniz her şeyi bana söyleyin lütfen."

"Şey, ben..."

"Hayır, aslında," diye sözünü kesti İshigami, "bunu konuşmadan önce cesedi taşıyalım. Bu odayı mümkün olan en kısa sürede temizlemeliyiz. Şu an burada dağ gibi kanıt var." İshigami sözlerini bitirmeden cesedin gövdesini kaldırmaya başlamıştı bile.

"Hı? Taşımak mı? Nereye?"

"Benim evime," dedi İshigami bu seçeneğin gayet açık olduğunu belli eden bir ifadeyle. Ardından cesedi omzuna attı. Beklenmedik derecede güçlüydü. Yasuko lacivert ceketine beyaz iplikle işlenmiş "Judo Kulübü" yazısını fark etti.

Öğretmenin dairesi bir hayli dağınıktı. Ön odada matematik kitapları ve dergilerden oluşan yığınlar vardı. Hâlâ cesedi taşıyan İshigami, birkaç yığını kenara iterek tatami minderi üzerinde bir alan açtı. Daha sonra yükünü hiç eforsuz yere indirdi. Ceset yere düştü. Ölü adamın donuk gözleri odanın içine sabitlenmişti.

İshigami dairesinin açık kapısında duran anne ve kıza döndü.

"Hanaoka Hanım, burada kalmanızı istiyorum. Kızınız yan daireye geçip temizliğe başlasın. Elektrik süpürgesini kullansın ve olabildiğince temizlesin." Beti benzi atmış Misato adamın dediğini başıyla onayladı ve annesine hızlı bir bakış attıktan sonra girişte kayboldu.

"Kapıyı kapayın," dedi İshigami.

"Ah... tamam." Yasuko denileni yaptı ve ardından tereddütle ayakta kaldı.

"İçeri girseniz iyi olur. Kusura bakmayın, sizin eviniz kadar temiz değil," dedi İshigami. Bir sandalyeden küçük bir yastık aldı ve cesedin yanında yere koydu. Yasuko odaya girdi ama yastığa oturmadı. Bunun yerine odanın köşesindeki duvara sırtını yaslayarak yere çöktü ve yüzünü cesetten başka yöne çevirdi. İshigami sonunda kadının cesetten korktuğunu fark etti.

"Şey, kusura bakmayın," dedi yastığı alarak ona uzatırken. "Lütfen bunu kullanın."

Yasuko bakışlarını yerden kaldırmadan başını hafifçe iki yana salladı ve "Hayır, sorun değil," dedi. İshigami yastığı tekrar sandalyeye koydu ve cesedin yanına oturdu. Cesedin boynunda kırmızımsı siyah bir iz oluşmuştu.

"Elektrik kablosu, değil mi?"

"Hı?"

"Onu boğarken. Elektrik kablosu mu kullandınız?"

"Evet, doğru. Kotatsu'nun kablosu."

"Ah, tabii, kotatsu'nun kablosu," dedi İshigami kotatsu örtüsünün desenini hatırlayarak. "Ondan kurtulmayı düşünmelisiniz. Aslında boş verin, onunla ben ilgilenirim. Bu arada..." İshigami tekrar cesede baktı. "Bugün onunla buluşmayı planlamış mıydınız?"

Yasuko başını iki yana salladı. "Hayır, kesinlikle hayır. Öğle vakti aniden dükkâna geldi. Sonra da akşam civardaki bir aile restoranında onunla buluştum. Dükkândan gitmesini sağlamanın tek yolu buydu. Ondan kurtulduğumu sanmıştım. Ama sonra dairemde belirdi."

"Bir aile restoranı, öyle mi?" diye düşündü İshigami. Bu, tanık olmaması ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Elini Togashi'nin ceketinin cebine soktu ve rulo yapılmış bir on bin yenlik banknot çıkardı, ardından bir tane daha.

"Bu para benim..."

"Bunu siz mi verdiniz?" Kadın başıyla onayladı ve İshigami parayı ona uzattı. Yasuko parayı almadı.

İshigami duvarda asılı duran takım elbisesine yöneldi ve cebinden cüzdanını çıkardı. Yirmi bin yen çıkarıp cesedin ceketinden çıkan paraların yerine koydu.

"Onun parasını istememenizi anlıyorum," dedi İshigami kendi cüzdanından aldığı parayı Yasuko'ya uzatarak.

Yasuko bir an tereddüt eder gibi olsa da parayı alçak sesle, "Teşekkür ederim," diyerek aldı.

"Pekâlâ," dedi İshigami. Cesedin ceplerini tekrar arayarak pantolonun cebinde Togashi'nin cüzdanını buldu. İçinde biraz para, bir ehliyet ve birkaç fiş vardı.

Ehliyete bakarak, "Shinji Togashi... Nishi-Shinjuku, Shinjuku Mahallesi. Sizce hâlâ burada mı yaşıyordu?" diye sordu Yasuko'ya.

Kadın kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Emin değilim ama sanmıyorum. Bir süre önce Nishi-Shinjuku'da yaşadığını biliyorum ama bir şeyler söyledi... Kulağa kirayı ödeyemediği için oradan atılmış gibi geliyordu."

"Ehliyet bir yıl önce yenilenmiş, bu da demek oluyor ki belgelerde ikametgâhını değiştirmemiş ama aslında başka bir yerde yaşıyormuş."

"Büyük ihtimalle sürekli taşmıyordu. Sabit bir işi yoktu, bu yüzden bir yeri uzun süre kiralayamazdı."

"Öyle görünüyor," dedi İshigami bir makbuzu gözüne kestirerek. Üzerinde "Ogiya Kiralık Oda" yazıyordu. Ücret iki gece için beş bin sekiz yüz seksen yen olarak görünüyordu ve peşin ödenmişti. İshigami vergiyi kafasında hesaplayarak gecelik fiyatın iki bin sekiz yüz yen olduğunu buldu.

Makbuzu Yasuko'ya gösterdi. "Sanırım şu anda burada kalıyordu. Ve çıkış yapmazsa biri odasını boşaltacaktır. Orada bir şey bırakmışsa şüphelenip polisi arayabilirler. Tabii bu kadar zahmete girmek istemeyip hiçbir şey yapmamayı da seçebilirler. Muhtemelen müşterilerin sık sık kaçıp gitmesine alışkındırlar, bu yüzden peşin ödeme alıyorlar. Yine de fazla iyimser olmamak gerekir."

İshigami cesedin ceplerini aramaya devam etti. Anahtarı buldu. Anahtarın üzerinde "305" yazılı yuvarlak bir etiket vardı. Yasuko dalgın dalgın anahtara baktı. Bundan sonra ne yapması gerektiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Yan daireden elektrik süpürgesinin boğuk sesi geliyordu. Misato ne yapması gerektiğini bilmeyen birinin çaresizliğiyle odayı köşe bucak temizlemekle meşguldü. Elinden gelen tek şeyi yapmaya bütün gücünü veriyordu.

Onları korumalıyım, diye düşündü İshigami. Hayatında bir daha asla bu kadar güzel bir kadına bu kadar yakın olamayacağını biliyordu. Bundan emindi. Başlarına herhangi bir felaketin gelmesini önlemek için bütün gücünü ve bilgisini seferber etmek zorundaydı.

İshigami ölü adamın yüzüne baktı. Yüzündeki herhangi bir ifade çoktan silinip gitmişti. Bir insandan çok bir kil yığınına benziyordu. Yine de bu adamın gençliğinde oldukça yakışıklı olduğunu görmek mümkündü. Hayır, son yıllarda biraz kilo almış olsa da hâlâ kadınların gözdesi olmaya uygun bir yüzü vardı.

Demek Yasuko böyle adamlardan hoşlanıyor, diye düşündü. Bu düşünceyle beraber sanki içinde küçük bir balon patladı ve balondan dışarı çıkan kıskançlık göğsüne yayıldı. Başını iki yana salladı. Böyle bir zamanda böyle hislere kapıldığı için kendinden utandı.

"Bu adamın düzenli olarak görüştüğü, yakın olduğu birini biliyor musunuz?" diye sormaya devam etti İshigami.

"Bilmiyorum. Onu gerçekten yıllardır görmedim."

"Yarın ne yapmayı planladığını biliyor musunuz? Biriyle buluşacağını söyledi mi?"

"Hayır," dedi Yasuko başını öne eğerek. "Bana böyle bir şey söylemedi. Üzgünüm. Pek yardımcı olamıyorum."

"Hayır, sadece sormam gerekiyordu. Bilmemeniz doğal, bu yüzden endişelenmeyin."

İshigami eldivenli eliyle ölü adamın dudaklarını araladı ve ağzının içine baktı. Azı dişlerinden biri altın kaplamaydı.

"Diş kayıtları olacaktır o zaman."

"Evet, evliyken de düzenli olarak dişçiye giderdi."

"Ne kadar önceydi bu?"

"Beş yıl önce boşandık."

"Beş yıl mı?" Bu, dosyalarının atılmış olmasını ummak için çok kısa bir süreydi. "Sabıka kaydı var mı?"

"Sanmıyorum. Tabii, ayrıldıktan sonra neler yaptığını bilmiyorum."

"Yani bir ihtimal var."

"Sanırım öyle..."

Adam büyük bir suç işlememiş olsa bile küçük bir trafik ihlali yüzünden parmak izleri alınmış olabilirdi. Polisin adli soruşturmalarda trafik kayıtlarındaki parmak izleriyle karşılaştırma yapıp yapmadığını bilmiyordu, yine de bu ihtimali göz önünde bulundurmak gerektiğini düşündü. Bu nedenle cesedi nasıl ortadan kaldırırlarsa kaldırsınlar, kimliği bulunursa eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Bu gerçeği kabul etmeleri gerekiyordu. Yine de zamana ihtiyaçları vardı. Arkalarında parmak izi veya diş bırakırlarsa oklar onlara çevrilirdi.

Yasuko iç çekti. Bu, İshigami'ye neredeyse erotik geldi ve nabzı hızlandı. *Umutsuzluğa kapılmana izin vermeyeceğim*, diye düşündü ve kararlılığı yenilendi.

Durum kesinlikle kolay değildi. Cesedin kimliği tespit edildikten sonra polis şüphesiz Yasuko'nun kapısını çalacaktı. Şehir dedektiflerinin zorlu sorgularına Yasuko ya da kızının dayanabileceğinden emin değildi. Zayıf bir hikâye yeterli olmazdı. Dedektifler herhangi bir tutarsızlık bulur bulmaz tüm planları çöker ve Hanaokalar muhtemelen gerçeği itiraf ederdi.

Mükemmel bir mantık kurmalı, kusursuz bir savunma hazırlamalıydı.

Ne yaparsan yap, panik yapma, diye telkin etti kendine. Panik-lemek bir çözüm bulmalarına yardımcı olmazdı. Ama bu sorunun bir çözümü olduğuna emindi. Her problemin bir çözümü vardı.

İshigami gözlerini kapadı. Özellikle zor matematik problemleriyle karşılaştığında geliştirdiği bir alışkanlıktı. Gözlerini kapadığında dış dünyadan gelen tüm bilgilerden kendini izole eder ve formüller zihninde şekillenmeye başlardı. Ama bu sefer zihnini formüller değil, başka düşünceler doldurdu.

Bir süre sonra gözlerini açtı. Önce masanın üzerindeki çalar saate baktı. Saat sekiz buçuktu. Sonra Yasuko'ya baktı. Yasuko yutkundu ve biraz geri çekildi.

"Onu soymama yardım edin lütfen."

Yasuko gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Kıyafetlerini çıkarmamız lazım. Sadece ceketi değil, kazağı ve pantolonu da. Ve bunu çabuk yapmalıyız, ceset sertleşmeden." İshigami konuşurken adamın ceketine uzanmaya başlamıştı bile.

"Evet, doğru," dedi Yasuko. Yardım etmek için öne eğildi ama parmakları duyduğu tiksintiden titriyordu.

İshigami durdu. "Aslında, boş verin. Ben hallederim. Siz gidip kızınıza yardım edin."

"Üzgünüm," dedi Yasuko onu başıyla onaylayarak ve yavaşça ayağa kalktı.

"Hanaoka Hanım," diye seslendi İshigami arkasından. Yasuko dönüp baktı.

"Bir mazerete ihtiyacımız olacak."

"Mazeret mi? Hiçbir şeyim yok ki."

"İşte bu yüzden bir tane yaratmamız gerekiyor," dedi İshigami. Cesetten az önce çıkardığı ceketi giydi. "Bana güvenin. Mantıklı düşünce bizi bu işin içinden çıkaracak."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Eğer buna 'mantıklı düşünce' diyorsan, bir gün beyin fonksiyonlarını analiz etmeyi çok isterim." Manabu Yukawa yanağını eline dayamış hâlde dururken abartılı bir şekilde esnedi. Bir süre önce küçük çerçeveli gözlüğünü çıkarıp, "Bunlara ihtiyacım olmayacak," der gibi kenara koymuştu. Ve muhtemelen haklıydı.

Kusanagi onun tam karşısında oturmuş, yaklaşık yirmi dakikadır satranç tahtasına bakıyordu fakat çıkmazdan kurtulmanın bir yolunu bulamıyordu. Şahmın kaçacak yeri yoktu; köşeye sıkışmış bir fare gibi bile davranamıyordu, yani giderken rakibinin birkaç taşını düşürmesi bile mümkün değildi. Şimdiye kadar her olasılığı düşünmüş ve her birinin kesin yenilgiyle sonuçlanacağını fark etmişti.

"Bilirsin, satranç pek bana göre bir oyun değil," diye homurdandı Kusanagi.

Yukawa gözlerini devirdi. "Başladı yine."

"Zaten bu rakibinin taşlarını alıp kullanamamak da neyin nesi? Bunlar savaş ganimeti! Neden orduma ekleyemiyorum?"

"Oyunun kurallarını suçlama. Ayrıca rakibinin taşları ganimet değil, askerler. Onları tahtadan kaldırdığında öldürmüş oluyorsun. Ölü askerlerin pek bir faydası olmaz."

Ninova

"Ama shogi'de[4] kullanabiliyorsun!"

"Shogi'yi icat eden adama esnekliği için şapka çıkarıyorum. Sanırım shogi'de taşları ele geçirince onları öldürmüyorsun, teslim olmalarını sağlıyorsun. Bu yüzden tekrar kullanabiliyorsun."

"Satranç da öyle olmalı."

"İhanet etmek asker ruhuna pek uymaz. Bak, bahane üretmeyi bırak ve durumu mantığını kullanarak analiz et. Sıra sende, sadece bir taş oynatabilirsin. Ve hareket edebilecek yalnızca birkaç taşın var, bunların hiçbiri de beni durdurmaya yetecek bir şey yapamaz. Ne yaparsan yap, sonraki hamlemde atımı ileri süreceğim ve... şah mat."

"Pes ediyorum," dedi Kusanagi ve sandalyesinde çöktü. "Satranç sıkıcı bir oyun."

"Seninle evet," diye yanıtladı Yukawa duvardaki saate bakarak. "Kırk iki dakika. Bunun çoğu senin düşünmenle geçti. Senin gibi bir adamın burada nasıl bu kadar vakit öldürebildiğine şaşırıyorum. O dik kafalı amirin seni haşlamayacak mı?"

"Yok, şu sapık cinayet vakasını yeni çözdüm. Arada bir rahatlamak gerek," dedi Kusanagi kirli kupasına uzanırken. Yukawa'nın geldiğinde ikram ettiği hazır kahve tamamen soğumuştu.

Şu anda Tokyo Üniversitesi fizik bölümündeki on üç numaralı laboratuvarda yalnızca Yukawa ve Kusanagi vardı. Öğrenciler derse gitmişti, ki Kusanagi de tam da bu yüzden bu saati seçmişti.

Kusanagi'nin telefonu cebinde çalmaya başladı. Yukawa beyaz laboratuvar önlüğünü giyerken sırıttı. "Bak, yakaladılar seni."

Kusanagi arama ekranına bakarken kaşlarını çattı. Görünüşe göre Yukawa haklıydı. Arama, departmandaki bir genç dedektiften geliyordu.

---

4 Shogi, Japon satrancı olarak bilinen bir strateji oyunudur. Satrançtan farklı olarak ele geçirilen taşlar, ele geçiren oyuncu tarafından tekrar oyuna sokulabilir. *–çn*

Olay yeri Eski Edogawa Nehri'nin Tokyo tarafındaydı, yakında bir kanalizasyon arıtma tesisi vardı. Nehrin karşı kıyısında Chiba uzanıyordu. "Neden diğer tarafa atmamışlar ki?" diye düşündü Kusanagi soğuktan korunmak için ceketinin yakasını kaldırırken.

Ceset, eğimli bir setin kenarında, genellikle fabrika sahalarında kullanılan türden mavi plastik bir brandaya sarılı hâlde bırakılmıştı. Nehir kenarmda koşuya çıkmış yaşlı bir adam durumu ihbar etmişti. Brandanın içinden çıkan bir ayak görmüş ve plastiği kaldırıp bir göz atmıştı.

"Adam kaç yaşındaydı, yetmiş beş mi? Böyle soğuk bir günde koşuya çıkmayı seçmiş. Zavallı adam muhtemelen burada böyle bir şey göreceğini beklemiyordu. Ona gerçekten üzülüyorum."

Genç dedektif Kishitani olay yerine ilk varan olmuş, durumu Kusanagi'ye anlatmıştı. Kusanagi kaşlarını çatmıştı, uzun paltosunun uçları rüzgârda savruluyordu.

"Ee, Kishi, cesedi gördün mü?"

"Gördüm," dedi Kishitani yüzünü buruşturarak. "Şef iyice incelememi istedi."

"O her zaman öyle der. Halbuki kendisi bir kere bile bakmaz," dedi Kusanagi.

"Peki siz bakmıyor musunuz, Kusanagi Bey?"

"Bakmıyorum. Ben görsem de elimizden bir şey gelmiyor sonuçta."

Kishitani'nin raporuna göre ceset kötü bir durumdaydı. Öncelike tamamen çıplaktı, ayakkabıları hatta çorapları bile alınmıştı. Yüzü paramparça olmuştu – genç dedektif buna "yarılmış bir kavun" benzetmesi yapmıştı, ki bu benzetme Kusanagi'nin midesini bulandırmaya yetmişti. Parmakları da yakılmıştı, tamamen yok olan parmak izlerini geri döndürmek mümkün değildi. Cesedin erkek olduğu belliydi. Boynundaki izler bo-

ğulduğunu gösteriyordu. Vücudun geri kalanında belirgin bir yara izi yoktu.

"Umarım adli tıp bir şeyler bulur," dedi Kusanagi çimenler üzerinde daireler çizerken. Etraftaki insanlar onu izliyordu, bu yüzden ipucu arıyormuş gibi görünmenin en iyisi olduğuna karar verdi: şans eseri bulabileceği bir ipucu, belki katile ait olabilecek bir eşya. Gerçekte ise suç mahalli incelemesini genellikle uzmanlara bırakırdı. Kendisinin önemli bir şey bulmasının pek mümkün olmadığını biliyordu.

"Yakında bir bisiklet vardı. Edogawa'daki karakoldan birileri gelip aldı," dedi Kishitani.

"Bisiklet mi? Muhtemelen birinin attığı bir hurda."

"Ama oldukça yeniydi. Ve iki lastiği de patlaktı. Biri bir çiviyle ya da başka bir şeyle delik açmış."

"Hımm. Kurbanın mı peki?"

"Söylemesi zor. Üzerinde bir kayıt numarası vardı, bu sayede kimin olduğunu öğrenebiliriz."

"Umarım kurbanındır," dedi Kusanagi. "Yoksa bu iş iyice karmaşıklaşacak. Ya batacağız ya çıkacağız."

"Ne demek şimdi bu?"

"Bu senin ilk kimliği belirsiz ceset vakan mı, Kishi?"

Kishitani başıyla onayladı.

"Düşünsene. Yüzü ve parmak izleri yok edilmiş, yani katil kurbanın kim olduğunun bilinmesini istememiş. Tabii bu aynı zamanda şunu da gösteriyor: Kurbanın kim olduğunu öğrenirsek, katili tespit etmek kolay olacak. Asıl mesele, zavallı adamın kimliğini bulmamızın ne kadar süreceği. İşte kaderimizi belirleyen şey bu."

Tam o sırada Kishitani'nin cep telefonu çaldı. Kısa bir konuşmanın ardından Kusanagi'ye döndü.

"Edogawa Polis Karakolu'na gitmemizi istiyorlar."

"O zaman işler iyiye gidiyor," dedi Kusanagi. Esneyip doğruldu, ellerini yumruk yaparak belini ovdu.

***

Karakola vardıklarında Mamiya sobanın yanında ellerini ısıtıyordu. Mamiya cinayet masası şefleriydi.

Etrafında birkaç kişi -muhtemelen yerel cinayet masası dedektifleri- dolaşıyor, odayı soruşturma merkezi olarak hazırlıyorlardı.

"Bugün kendi arabanla mı geldin?" diye sordu Mamiya, Kusanagi'yi içeri girerken görünce.

"Evet. Tren istasyonu buraya çok uzak."

"Bu semti iyi biliyor musun peki?"

"İyi biliyorum diyemem ama birkaç kez geldim."

"O zaman rehbere ihtiyacın yok. Güzel. Kishitani'yi al ve şuraya gidin."

Eline bir kâğıt parçası aldı. Kâğıtta Edogawa Bölgesi, Shinozaki'de bir adres ve altında bir kadın ismi yazıyordu: Yoko Yamabe.

"Bu kim?" diye sordu Kusanagi.

"Bisikleti anlattın mı ona?" diye Kishitani'ye sordu Mamiya.

"Evet, efendim."

"Cesedin yanında bulunan bisikleti mi kastediyorsunuz?" diye sordu Kusanagi, şefin sert yüzüne dikkatle bakarak.

"Aynen öyle. Kontrol ettik ve bir çalıntı bisiklet ihbarı bulduk. Kayıt numaraları eşleşiyor. Yamabe Hanım, bisikletin sahibi. Evde olduğundan emin olmak için birine telefon ettirdim. Oraya gidip bisikleti teşhis etmesini sağlayın ve ifadesini alın."

"Bisiklette herhangi bir parmak izi buldunuz mu?"

"Orası senin işin değil. Hadi gidin," diye homurdandı Mamiya, sanki bağırışı onları fiziksel olarak dışarı itmiş gibi alelacele oradan çıktılar.

"Harika, bisiklet çalıntıymış. Zaten böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim," dedi Kusanagi arabasını yola çıkarırken dilini şaklatarak. Siyah bir Skyline sürüyordu, neredeyse sekiz yıldır kullanıyordu.

"Sence katil bisikleti aldı ve oraya mı bıraktı?"

"Belki. Öyle olsa bile bisikletin sahibinden pek bir şey çıkmaz. Sonuçta bisikletini kimin çaldığını biliyor değil. Ancak katilin o gün izlediği yolu biraz olsun anlayabiliriz ki bu da bir şey."

Kusanagi, Kishitani ile beraber notu ve haritayı takip ederek Shiozaki Nichome taraflarında dolaşmaya başladı. Nihayet nottaki adresi buldular. Beyaz badanalı, modern görünümlü bir evdi. Kapının yanında "Yamabe" yazılı bir isim plakası asılıydı.

Yoko Yamabe kırklarının ortasında bir ev hanımıydı. Makyajı taze görünüyordu, muhtemelen dedektiflerin geleceğini duyunca yapmıştı.

"Hiç şüphe yok, bu benim bisikletim," dedi net bir şekilde, Kusanagi adli tıptan aldığı fotoğrafı gösterdiğinde.

"Karakola gelip bisikleti şahsen teşhis etmenizi rica edecektim."

"Memnuniyetle ama geri alacağım, değil mi?"

"Elbette. Ancak karakoldaki arkadaşlarımız hâlâ birkaç şey üzerinde çalışıyorlar, bu yüzden işlerini bitirene kadar beklemeniz gerekebilir."

"Ah, ama bisikletimi hemen geri almam lazım! Onsuz alışveriş yapmak neredeyse imkânsız," dedi hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarak. Ses tonu, bisikletinin çalınmasından polisleri sorumlu tutar gibiydi. Henüz bisikletin bir cinayet vakasıyla bağlantılı olduğunu bilmiyor gibiydi. Bilse, bir daha o bisiklete binmek istemeyebilirdi. Lastiklerinin patladığını öğrenince kadının tamir ücretini ödemeleri için polise baskı yapabileceğini düşündü.

Kendisinin anlattığına göre bisiklet bir gün önce, yani 10 Mart'ta sabah saat on bir ila akşam on arasında çalınmıştı. Yamabe Hanım Ginza'da bir arkadaşını görmek, alışveriş yapmak ve akşam yemeği yemek için dışarı çıkmış, Shinozaki İstasyonu'na döndüğünde ise saat çoktan gece onu geçmişti. Eve otobüsle dönmüştü.

"Bisikleti otoparka mı bıraktınız?"

"Hayır, kaldırıma."

"Ve kilitliydi, değil mi?"

"Tabii ki. Zincirle korkuluğa bağlamıştım."

Kusanagi, olay yerinde bir zincir kilit bulunduğuna dair kimsenin bir şey söylemediğini hatırladı. Karakola gitmeden önce Yamabe Hanım'ı bisikletin çalındığı yeri göstermesi için Shinozaki İstasyonu'na götürdü.

"Bisiklet tam burada bir yerdeydi," dedi istasyonun önündeki küçük süpermarketten yaklaşık yirmi metre ötedeki kaldırımı işaret ederek. Şimdi orada birkaç bisiklet sıralanmıştı. Kusanagi etrafına baktı. Yakında bir banka şubesi ve bir kitabevi vardı. Gün boyunca ve akşamın erken saatlerinde oldukça fazla yaya trafiği olmalıydı. Yeterince kurnaz biri zinciri hızla kesip bisikleti kendisininkiymiş gibi alabilirdi ama bunun, caddelerin biraz tenhalaştığı daha geç bir saatte yapılmış olması muhtemeldi.

Sonraki adımda dedektifler, Yamabe Hanım'ı bisikleti teşhis etmesi için Edogawa Polis Karakolu'na götürmek üzere yola koyuldular.

"Sanırım şanssızım," dedi Yamabe Hanım arka koltuktan. "Bu bisikleti geçen ay almıştım. Çalındığını fark ettiğimde o kadar sinirlendim ki otobüse binmeden önce istasyonun oradaki karakola girip şikâyette bulundum."

"Ve kayıt numarasını biliyordunuz? Etkileyici."

"Eh, bisikleti daha yeni almıştım. Evde hâlâ fişi duruyordu. Kızımı arayıp numarayı bana söylemesini istedim."

"Anladım. İyi düşünmüşsünüz."

"Bu arada, bu ne tür bir vaka? Telefonda konuşan adam ayrıntı vermedi. Ama kabul etmeliyim, tüm bunlar beni oldukça meraklandırdı."

"Iı, açıkçası şu anda gerçekten bir vaka olup olmadığından bile emin değiliz, hanımefendi. Maalesef elimizde fazla bilgi yok."

"Ne? Gerçekten mi?" Burnundan soludu. "Polislerin bu tür şeylerde bu kadar ketum olduğunu bilmiyordum."

Ön koltukta oturan Kishitani gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kusanagi, işi daha sonraya bırakmayıp kadını bugün ziyaret ettiğine memnundu. Cinayet halka duyurulduktan sonra gelseydi kadın onu soru yağmuruna tutardı.

Yamabe Hanım, Edogawa Polis Karakolu'ndaki delil odasında bisikleti tek bakışta teşhis etti. Ardından Kusanagi'ye dönüp lastiklerini kimin tamir ettireceğini sordu.

Adli tıp ekibi bisikletin direksiyonunda, çerçevesinde ve selesinde birkaç parmak izi bulmuştu. Ayrıca başka deliller de elde etmişlerdi.

Kurbanın giysileri olduğu düşünülen eşyalar, olay mahallinden birkaç yüz metre ötede, on sekiz litrelik bir yağ tenekesine doldurulmuş hâlde bulunmuştu. Giysiler kısmen yanmıştı. Bir ceket, kazak, pantolon, çoraplar ve iç çamaşırından oluşuyordu. Adli tıp uzmanları katilin giysileri ateşe verdiğini ve ardından gittiğini tahmin ediyordu. Ancak ateş, işini tamamlamadan sönmüş ve giysiler katilin umduğu kadar yanmamıştı. Giysilerin tarzı ya da üretimiyle ilgili herhangi bir özel durum yoktu. Hepsi ülke genelinde yaygın olan standart tasarımlardı.

Bir polis sanatçısı, giysileri ve kurbanın vücut şeklini kullanarak adamın öldürülmeden önce nasıl göründüğüne dair bir robot resim yaptı. Bazı polis memurları bu çizimle Shinozaki İstasyonu'na gidip bilgi toplamaya çalıştı. Ancak ne kişiyle ne

de giysilerle ilgili belirgin bir özellik olmadığı için herhangi bir işe yarar bilgi elde edemediler. Çizim aynı akşam haberlerde yayımlandı ve polis çok sayıda telefon aldı. Ancak hiçbiri Eski Edogawa Nehri kenarında bulunan cesetle doğrudan bir bağlantı sunmadı.

Bu sırada polisler kurbanla ilgili ellerindeki bilgileri kayıp şahıslar listesiyle karşılaştırdı. Fakat herhangi birini bu kimliği belirsiz erkek cesediyle ilişkilendirecek en ufak bir ipucu bulamadılar. Bunun sonucunda Edogawa Bölgesi'ndeki otel ve pansiyonlarda aniden ortadan kaybolmuş bekâr erkekleri kontrol etmek için bir tarama gerçekleştirdiler. Bu tarama sonuca kayda değer bir bilgi ortaya çıktı. Kamedo'daki Ogiya Kiralık Oda isimli bir yerde kalan bir müşteri, cesedin bulunduğu 11 Mart günü kaybolmuştu. Çıkış saati geldiğinde resepsiyonda görünmeyince, bir personel odayı kontrol etmeye gitmiş ve adamın birkaç kişisel eşyası dışında odanın boş olduğunu görmüştü. Yönetici, müşteri önceden ödeme yaptığı için polisi bilgilendirme gereği duymamıştı.

Adli tıp ekibi hemen olay yerine giderek her bir parmak izini ve dökülen saç telini topladı. Sonunda önemli bir bulguya ulaştılar. Saç tellerinden biri, cesetteki saçlarla birebir eşleşiyordu. Ayrıca duvarlarda ve eşyalarda bulunan parmak izleri, çalıntı bisikletin üzerindeki izlerle eşleşiyordu. Kaybolan adam kiralık odanın misafir defterine adını yazmıştı: Shinji Togashi. Adresini Batı-Shinjuku, Shinjuku Mahallesi olarak belirtmişti.

Ninova

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Morishita Metro İstasyonu'ndan Shin-Ohashi Köprüsü'ne doğru yürüdüler ve nehre gelmeden sağdaki dar bir yola döndüler. Girdikleri mahalle ağırlıklı olarak konut alanıydı ve yolun iki tarafında birçok küçük işletme vardı. Bu işletmelerin çoğu, uzun zamandır buradaymış gibi görünüyordu. *Başka bir şehirde olsalar süpermarketler veya büyük mağazalar tarafından yok edilebilecek bu dükkânların dirençle ayakta kalabilmesi belki de alt sınıf mahallelerin gücüdür*, diye düşündü Kusanagi yürürken.

Saat akşam sekizi geçmişti. Yıkanma tası taşıyan yaşlı bir kadın kaldırımda yavaşça yanlarından geçti. *Yakınlarda bir hamam olmalı*, diye tahmin etti Kusanagi.

"İstasyona yakın, bolca alışveriş imkânı... Yaşamak için fena bir yer değil," deli alçak sesle Kishitani.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç. Sadece bekâr bir annenin kızını yetiştirmesi için kötü bir yer olmadığını düşünüyordum."

"Anlıyorum," dedi Kusanagi. Şu anda bir anne ve kızıyla görüşmeye gitmiyor olsalar bu bi yorum biraz tuhaf kaçabilirdi. Ayrıca Kishitani'nin annesinin de oğlunu tek başına büyüttüğünü biliyordu.

Ninova

Kusanagi kararlı adımlarla yürümeye devam etti, ara sıra elektrik direklerindeki küçük adres plakalarına göz atarak elindeki notta yazılı adresle karşılaştırdı. Yakında apartmana ulaşmış olurlardı.

Notta bir isim de vardı, Yasuko Hanaoka.

Shinji Togashi'nin kiraladığı odanın konuk defterine yazdığı adrese kayıtlı olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak bu, gerçekten yaşadığı yer değildi. Ceset tespit edildikten sonra polis televizyonda ve gazetelerde bir duyuru yayınlamış, ölen adam hakkında herhangi bir bilgiye sahip olanlardan yerel kolluk kuvvetleriyle iletişime geçmelerini istemişti. Bu girişim bir sonuç vermemişti.

Fakat Togashi'ye eski dairesini kiralayan emlakçı onun nerede çalıştığını biliyordu: Bir ikinci el araba galerisi. Orada çok uzun süre kalmamış, ilk yılını doldurmadan işi bırakmıştı. Ancak bu ipucu soruşturmayı bir adım öteye taşımak için yeterli olmuştu.

Araştırmalar, kurbanın bir zamanlar ithal lüks arabalar satan bir satıcı olduğunu ve kasadan para çaldığı için işten atıldığını ortaya çıkarmıştı. Buna rağmen hakkında herhangi bir suçlama yapılmamıştı. Dedektifler bu bilgiyi araba galerisinde soruşturma yapmak için gittiklerinde öğrenmişlerdi. Şirket hâlâ faaliyetteydi ancak şu anki çalışanlardan hiçbiri Togashi hakkında fazla bir şey bilmiyordu ya da en azından konuşmaya istekli değildi.

Soruşturma sırasında Togashi'nin orada çalıştığı dönemde evli olduğunu da öğrenmişlerdi. Onu tanıyan birine göre, boşandıktan sonra eski eşini sık sık ziyaret etmeye devam etmişti ve eski eşinin önceki evliliğinden bir çocuğu vardı. Dedektifler için onların izini sürmek zor olmamıştı. Kısa sürede Yasuko ve Misato Hanaoka'nın adresine ulaşmışlardı; varmak üzere oldukları, Eto Mahallesi'nin Morishita Bölgesi'ndeki bu apartmana.

"Zor bir vaka... Resmen kısa çöpü ben çektim. Ne şanssızlık ama," dedi Kishitani iç çekerek.

"Ne? Benimle çalışmak mı kötü şans oluyor?"

"Hayır, öyle değil. Sadece bu huzur içinde yaşayan zavallı kadınla kızını rahatsız etme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Cinayetle bir ilgileri yoksa neden rahatsız edelim ki?"

"Ama görünüşe göre bu Togashi ne iyi bir eş ne de iyi bir babaymış. Kim böyle şeyleri hatırlamak ister ki?"

"Eh, öyleyse bizi memnuniyetle karşılamaları gerek. Sonuçta buraya gelip onlara büyük kötü adamın öldüğünü söyleyeceğiz. Sadece biraz daha neşeli görünmeye çalış, olur mu? Sana bakmak bile beni depresyona sokuyor. Ah, işte geldik." Kusanagi eski bir apartmanın önünde durdu.

Bina kirli gri renkteydi ve duvarlarında birkaç tadilat izi vardı. İki katlıydı, her katta dört daire bulunuyordu. Pencerelerin sadece yarısında ışık vardı.

"204 numaralı daire, yani yukarı çıkıyoruz," dedi Kusanagi ve beton korkuluğa elini koyarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Kishitani onu takip etti.

204 numaralı daire merdiven boşluğundan en uzakta olan daireydi. Dairenin penceresinden ışık sızıyordu ve Kusanagi hızlı bir nefes vererek rahatladı. Önceden haber vermemişlerdi; eğer Hanaoka Hanım dışarıda olsaydı dedektiflerin geri dönmesi gerekecekti. Kapı zilini çaldı. Hemen içeriden birinin hareket ettiğini duydu.

Kapı kilitli değildi; hafifçe aralandı ancak kapı zinciri hâlâ takılıydı.

Beklenmedik bir durum değil, diye düşündü Kusanagi. *Burada yalnız yaşayan bir anne ve kızı var. Tedbirli olmaları doğal.*

Bir kadın aralıktan dışarı bakarak iki dedektife şüpheyle göz gezdirdi. Küçük bir yüzü ve dikkat çekici derecede koyu gözleri

vardı. Solgun ışığın altında sanki yirmili yaşların sonunda gibi görünüyordu ancak kapıyı tutan el, genç bir kadının eli değildi.

"Bu şekilde rahatsız ettiğimiz için özür dilerim ama siz Yasuko Hanaoka Hanım siz misiniz?" diye sordu Kusanagi mümkün olduğunca nazik bir şekilde.

"Evet, benim," dedi kadın biraz tedirgin bir hâlde.

"Tokyo Polis Departmanı'ndan geliyoruz. Aslında size kötü bir haberim var." Kusanagi kimliğini çıkarıp gösterdi. Yanında duran Kishitani de aynısını yaptı.

"Polis mi?.." Yasuko'nun gözleri büyüdü ve kapkara irisleri titredi.

"İçeri girebilir miyiz?"

"Tabii, buyurun." Yasuko kapıyı kapadı, zinciri çıkardı ve kapıyı ardına kadar açtı. "Ne hakkında konuşacağınızı öğrenebilir miyim?"

Kusanagi daireye adım attı. Kishitani de onu takip etti.

"Hanımefendi, Shinji Togashi adında birini tanıyor musunuz?" Kusanagi, Yasuko'nun ifadesinden gerildiğini gördü ve bunu şaşkınlığa yordu.

"Evet, o benim eski kocam... bir şey mi yaptı?"

Demek ki Togashi'nin öldüğünü bilmiyordu. Büyük ihtimalle haberi televizyonda izlememiş ya da gazetede okumamıştı. Zaten bu olay medyada pek dikkat çekmemişti.

"Aslında," diye başladı Kusanagi ve gözleri kadının arkasındaki odaya doğru kaydı. Arkadaki sürgülü kapılar sıkıca kapalıydı. "Evde başka biri var mı?" diye sordu.

"Evet, kızım var."

"Ah, anladım." Kapının yanındaki spor ayakkabılara göz gezdirdi. Kusanagi sesini alçalttı. "Üzgünüm ama Togashi Bey öldü."

Yasuko'nun ifadesi donmuş gibiydi, dudakları büyük bir daire oluşturdu.

"O... öldü mü? Neden? Nasıl? Bir kaza mı oldu?"

"Cesedi Eski Edogawa Nehri'nin kenarında bulundu. Kesin bilmiyoruz ama cinayet şüphesi var," dedi Kusanagi. Haberi doğrudan söylemenin soru sormayı kolaylaştıracağını düşünmüştü.

Yasuko'nun yüzünde ilk kez şok ifadesi belirdi. Başını iki yana salladı.

"O... Ama neden biri ona bunu yapsın ki?"

"İşte şu anda bunu araştırıyoruz. Togashi Bey'in başka ailesi yok, bu yüzden belki bir şeyler biliyorsunuzdur diye düşündük. Bu saatte rahatsız ettiğimiz için üzgünüm." Kusanagi resmî bir şekilde eğildi.

"Ah, öyle mi," Yasuko elini ağzına götürdü ve bakışlarını yere indirdi.

Kusanagi'nin gözleri yeniden odanın arkasındaki sürgülü kapılara kaydı. Hanaoka'nın kızı içerideydi de konuşmalarını mı dinliyordu? Eğer öyleyse, eski üvey babasının ölüm haberini nasıl karşılayacaktı?

"Kayıtlara biraz göz attık. Togashi Bey'den beş yıl önce boşanmışsınız, doğru mu? Ondan sonra hiç gördünüz mü?"

Yasuko başını iki yana salladı. "Ayrıldıktan sonra onu pek görmedim." Bu, birkaç kez karşılaştıkları anlamına geliyordu.

"En son karşılaşmamızın üstünden epey zaman geçti. Geçen yıl mıydı, ondan önceki yıl mıydı..."

"O zamandan beri ondan hiç haber almadınız mı? Telefon ya da mektup gibi?"

"Hiçbir şey," dedi Yasuko başını hızla iki yana sallayarak.

Kusanagi onu başıyla onayladı ve odayı dikkatlice inceledi. Küçük bir Japon tarzı daireydi, yerde tatami vardı. Daire eskiydi ama kadın burayı temiz ve düzenli tutuyordu. Odanın ortasındaki alçak kotatsu'nun üzerinde bir kâse mandalina duruyordu. Duvara dayalı badminton raketi, dedektife üniversitede oynadığı günleri hatırlattı.

"Togashi Bey'in 10 Mart akşamı öldüğünü tespit ettik," dedi Kusanagi. "Bu tarih ya da Eski Edogawa Nehri'nin kenarı sizin için bir şey ifade ediyor mu? En ufak bir bağlantı bile soruşturmamız için faydalı olabilir."

"Üzgünüm ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. O tarihin benim için özel bir anlamı yok ve onun son zamanlarda ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok."

"Anlıyorum." Kadın açıkça rahatsız görünüyordu. Ama zaten kim eski kocası hakkında konuşmak isterdi ki? Henüz onun olayla bir alakası olup olmadığına dair bir karara varamamıştı. *Şimdilik konuyu burada bırakmak en iyisi olacak*, diye düşündü. Kontrol etmesi gereken tek bir şey kalmıştı.

"Bu arada," dedi mümkün olduğunca sıradan bir tonda, "o tarihte evde miydiniz?" Fakat çabaları çok başarılı olmuş gibi durmuyordu. Yasuko kaşlarını çattı, açıkça rahatsız olmuştu.

"O gün tam olarak nerede olduğumu bilmem gerekiyor mu?"

Kusanagi güldü. "Lütfen yanlış anlamayın. Elbette, ne kadar net olursanız bize o kadar yardımcı olursunuz."

"Bir dakika bekler misiniz?" Yasuko, Kusanagi'nin göremediği bir duvara baktı. Muhtemelen orada bir takvim asılıydı. Kadının programına göz atmak isterdi ama şimdilik bunu yapmamaya karar verdi.

"O gün sabah işe gitmiştim ve... evet, sonra kızımla dışarı çıktık," dedi Yasuko.

"Nereye gittiniz?"

"Sinemaya. Kinshicho'daki Rakutenchi adlı bir yere."

"Kaç gibi çıktınız? Genel bir tahmin yeterli olur. Ve izlediğiniz filmi hatırlıyor musunuz?"

"Altı buçuk gibi çıktık..." Popüler bir Hollywood serisinin üçüncü filmini izlediklerini anlattı. Kusanagi filmi duymuştu.

"Peki filmden sonra doğrudan eve mi döndünüz?"

"Hayır, aynı binadaki bir ramen dükkânında yemek yedik, sonra da karaokeye gittik."

"Karaoke mi? Yani, bir karaoke salonunda mı?"

"Evet. Kızım gitmek istedi."

"Anlıyorum... Bunu sık sık yapar mısınız?"

"Ayda bir iki kez."

"Ne kadar kaldınız?"

"Genelde bir buçuk saat kadar kalırız. Çok geç saate kalmamak için..."

"Yani, bir film izlediniz, akşam yemeği yediniz ve sonra karaokeye gittiniz... Bu da eve kaçta döndüğünüz anlamına geliyor?"

"Sanırım saat on birden sonraydı. Tam hatırlamıyorum."

Kusanagi başını yukarı aşağı salladı. Hikâyede onu rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Belki de hiçbir şey değildi. Karaoke salonunun ismini sorduktan sonra teşekkür edip oradan ayrıldılar.

***

"Anne-kızın olayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Kishitani, 204 numaralı daireden uzaklaşırken alçak bir sesle.

"Henüz bunu söylemek zor."

"Anneyle kızının birlikte karaokeye gitmeleri harika bir şey bence. Çok az anne-kız bu kadar iyi anlaşır." Kishitani'nin tonundan Yasuko Hanaoka'yı bir şüpheli olarak görmediği belliydi. Koridorda yürürlerken merdivenlerden yukarı çıkan bir adam fark ettiler. Orta yaşlı ve kilolu biriydi. İki dedektif durup adamın geçmesine izin verdi. Adam 203 numaralı daireye yöneldi, kapıyı açtı ve içeri girdi.

Kusanagi ve Kishitani bakıştıktan sonra geri döndüler. İki yüz üç numaralı dairenin yanındaki isim plakasında "İshigami" yazıyordu. Zili çaldılar ve az önce gördükleri adam kapıyı açtı. Paltosunu çıkarmıştı, üzerinde kazak ve pantolon vardı.

Adam, Kusanagi ve Kishitani'ye boş bir ifadeyle baktı. Kusanagi'nin deneyimlerine göre neredeyse herkes ilk başta ona şüpheyle, hatta korkuyla bakardı ama bu adamın yüzü hiçbir şey belli etmiyordu.

"Bu saatte rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Bize bir konuda yardımcı olabileceğinizi düşünerek kapınızı çaldık," dedi Kusanagi dostça bir gülümsemeyle polis rozetini göstererek. Yine de adamın yüzündeki tek bir kas bile kımıldamadı.

Kusanagi bir adım öne çıktı. "Sadece birkaç dakikanızı alacağız. Size birkaç soru sormak istiyoruz." Adamın rozeti göremediğini düşünerek daha yakından gösterdi.

"Ne hakkında?" diye sordu adam, Kusanagi'nin elindeki rozete bile bakmadan. Dedektif olduklarını zaten bildiği belliydi.

Kusanagi ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkardı. Bu, Togashi'nin ikinci el araba satıcısı olarak çalıştığı döneme ait bir fotoğraftı.

"Bu eski bir fotoğraf ama yakın zamanda bu adamı görmüş olabilir misiniz?"

Adam bir an için fotoğrafa dikkatlice baktı, sonra Kusanagi'ye döndü.

"Onu tanıdığımı söyleyemem."

"Anladım, eminim öyledir. Ama acaba bu adama benzeyen birini görmüş olabilir misiniz?"

"Nerede?"

"Mesela civarda, mahallede?" Adam tekrar fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. *Bu iş çıkmaz sokak,* diye düşündü Kusanagi.

"Üzgünüm, hiç görmedim," dedi adam. "Zaten sokakta karşılaştığım insanların yüzlerini pek hatırlamam."

"Evet, tabii," dedi Kusanagi, adamı sorgulamak için geri döndüğüne şimdiden pişmanlık duyuyordu. Ama madem buradaydı, işi detaylı yapabilirdi.

"Her zaman bu saatte mi eve dönersiniz?"

"Güne bağlı sanırım. Bazen kulüp geç saatlere kadar açık olabiliyor."

"Kulüp?"

"Bir judo kulübünün gözetmeniyim. Gün sonunda salonu kapama sorumluluğu bana ait."

"Ah, o zaman bir öğretmensiniz?"

"Evet, lise öğretmeniyim," dedi adam ve çalıştığı okulun adını söyledi.

"Anladım. O zaman rahatsız ettiğimiz için üzgünüm. Uzun bir gün geçirmiş olmalısınız," diye özür diledi Kusanagi başını eğerek. Tam o sırada girişte yığılı duran matematik ders kitaplarını fark etti. *Ah, harika*, diye düşündü içinden midesine bir yumru otururken. *Bir matematik öğretmeni.* Matematik, Kusanagi'nin okuldayken en kötü olduğu dersti.

"Ah, şey, merak ediyordum..." dedi bu hissi üzerinden atmaya çalışarak. "Kapının yanındaki levhada yazan isminiz... Bu karakterler 'İshigami' olarak mı okunuyor?"

"Doğru, İshigami."

"İshigami Bey, 10 Mart günü eve ne zaman döndüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"10 Mart mı? Neden, bir şey mi oldu?"

"Hayır, sizinle ilgili bir şey değil, efendim. O gün bu bölgede olan bir olayla ilgili bilgi topluyoruz sadece."

"Anladım, şey, 10 Mart ha?" İshigami kısa bir süre boşluğa baktı, sonra gözlerini tekrar Kusanagi'ye çevirdi.

"O gün doğrudan eve döndüğümden eminim. Sanırım saat yedi civarıydı."

"O akşam yan dairede olağandışı bir şey oldu mu?"

"Yan daire mi?"

"Evet, şey, Hanaoka Hanım'ın evi?" diye sordu Kusanagi sesini alçaltarak.

"Hanaoka Hanım'a bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey olmadı. Sadece bilgi topluyoruz."

İshigami'nin yüzünde meraklı bir ifade belirdi. Muhtemelen yan dairede yaşayan anne ve kıza ne olabileceğini hayal etmeye başlamıştı. Dairesinin görünüşünden, İshigami Bey'in bekâr olduğu belliydi.

"Olağandışı bir şey hatırlamıyorum, hayır," dedi İshigami.

"Yüksek sesler, konuşmalar falan duymadınız mı?"

"Hımm..." İshigami boynunu kaşıdı. "Üzgünüm, aklıma bir şey gelmiyor."

"Anladım. Hanaoka Hanım ile arkadaş mısınız?"

"Şey, o yan dairede yaşıyor, bu yüzden ara sıra karşılaşıp selamlaşıyoruz. Ama hepsi bu kadar."

"Anladım. Teşekkür ederiz ve rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Sorun değil," dedi İshigami başıyla selam vererek ve kapıyı kapamak için uzandı.

Kusanagi adamın kapının iç kısmına asılı posta kutusundan bir zarf aldığını gördü. Dedektifin gözleri, zarfta yazılı "Tokyo Üniversitesi" kelimelerini görmesiyle bir an irileşti.

"Şey," dedi Kusanagi tereddütle. "Tokyo Üniversitesi'nden mi mezun oldunuz?"

"Ha?" dedi İshigami irkilerek, gözleri kocaman açıldı. Sonra elindeki mektubun üzerindeki adrese baktı.

"Ah, bu mu? Herhalde mezunlara gönderilen bir mektup. Soruşturduğunuz şeyin üniversiteyle bir ilgisi mi var?"

"Hayır, sadece oradan bir arkadaşım vardı da."

"Ah, anladım."

"Şey, rahatsızlık verdiysek özür dileriz." Kusanagi kısa bir selam verdi, döndü ve uzaklaştı. Dedektifler binadan çıkmışlardı ki Kishitani birden konuştu.

"Siz de Tokyo Üniversitesi'ne gitmediniz mi? Neden o adama söylemediniz?"

"Bir sebebi yok aslında. Sadece konusunu açmak istemedim. Eminim o fen bilimlerinden mezundur ve açıkçası bizim grup onlarla pek iyi geçinmezdi."

"Fen bilimleriyle ilgili bir derdiniz var gibi görünüyor," dedi Kishitani gülümseyerek. "Bir kompleks mi seziyorum?"

"Biri sürekli yüzüme vurmasa sorun olmazdı," diye homurdandı Kusanagi arkadaşı Manabu Yukawa'nın görüntüsü zihninde canlanırken.

***

Dedektifler gittikten on dakika kadar sonra İshigami dairesinin dışındaki koridora çıktı. Yan daireye baktı. Işık hâlâ açıktı. Döndü ve merdivenlerden aşağı indi. Birileri tarafından görülme ihtimalinin düşük olduğu en yakın ankesörlü telefona ulaşmak oldukça uzun bir yürüyüş gerektiriyordu. Cep telefonu vardı, hatta dairesinde sabit hattı da vardı ancak bunları kullanamazdı.

Yürürken, polisle yaptığı konuşmanın ayrıntılarını tekrar düşündü. Onlara kendisinin olayla herhangi bir şekilde bağlantılı olduğuna dair en ufak bir neden bile vermediğinden emindi. Ama her zaman, küçücük de olsa bir ihtimal vardı. Polis Yasuko'dan şüphelenirse, cesedi ortadan kaldırmak için bir erkeğin yardımına başvurduğunu düşüneceklerdi. Hanaoka ailesiyle bağlantılı bir adam, onlar için ellerini kirletebilecek birisini aramaya başlama ihtimali yüksekti. Matematik öğretmeni olan komşularını araştırmayı bile düşünebilirlerdi.

Elbette Yasuko'nun dairesine gitmekten kaçınması gerektiğini biliyordu. Doğrudan temas kurmaktan sürekli kaçınıyordu. Bu yüzden kendi evinden arama yapmamıştı. Araştırmacılar, telefon kayıtlarından Yasuko Hanaoka'yı sık sık aradığını görebilir ve bunu şüpheli bulabilirdi. Peki ya Benten-tei? Bu-

Ninova

nun hakkında hâlâ kararını verememişti. Muhtemelen bir süre oradan uzak durmalıydı. Ama polis soru sormaya dükkâna gidebilirdi. İşletme sahipleri, Yasuko'nun yan dairesindeki matematikçinin her gün oradan öğle yemeği aldığını söyleyebilirdi. Cinayet gününden hemen sonra oraya gitmeyi bırakırsa bunu garip bulmazlar mıydı? Şüphe çekmemek için her zamanki gibi gitmeye devam etmeli miydi?

İshigami bu soruya mantıklı bir cevap bulmak için kendine güvenmiyordu çünkü içten içe Benten-tei'ye gitmek istediğini biliyordu. O öğle yemeği dükkânı Yasuko ile olan bağlantısıydı. Oraya gitmezse onu hiç göremezdi.

Ankesörlü telefona ulaştığında bir telefon kartı taktı. Kart, başka bir öğretmenden gelen bir hediyeydi; ön yüzünde öğretmenin yeni doğan bebeğinin bir resmi vardı. Aradığı numara, Yasuko'nun cep telefonu numarasıydı. Sonuçta ev telefonuna bir dinleme cihazı yerleştirilmiş olabilirdi. Polis, sivilleri dinlemediğini iddia ediyordu ama İshigami buna hiç güvenmiyordu.

"Efendim?" dedi Yasuko'nun sesi. Ankesörlü telefondan aradığını fark etmiş olmalıydı. Ona bu şekilde iletişim kuracağını söylemişti.

"Benim, İshigami."

"Ah, merhaba."

"Polis birkaç dakika önce daireme geldi. Sanırım sizin eve de uğradılar."

"Evet, biraz önce..."

"Ne öğrenmek istediler?"

İshigami, Yasuko'nun söylediği her kelimeyi dikkatle dinledi, kafasında düzenledi, analiz etti ve hafızasına kazıdı. Görünüşe göre, şimdilik polis Yasuko'dan doğrudan şüphelenmiyordu. Muhtemelen onun nerede olduğunu sormaları sadece prosedür gereğiydi. Hikâyesini araştırabilirlerdi ama bu öncelikli bir mesele değildi. Ancak Togashi'nin ayın onunda Yasuko'yu

görmeye geldiğini öğrenirlerse, bir dahaki sefere bu kadar dostane olmazlardı. Ve kontrol edecekleri ilk şey, Yasuko'nun Togashi'yi son zamanlarda görmediğini söylediği beyanı olurdu. Neyse ki İshigami bu ihtimal için onu çoktan hazırlamıştı.

"Dedektifler kızınızı gördü mü?"

"Hayır, Misato arka odadaydı."

"Anladım. Ama yine de muhtemelen kısa süre içinde onu da sorgulamak isteyeceklerdir. Böyle bir durumda ne yapacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, çok net açıkladınız. O da sorun olmayacağını söylüyor."

"Kendimi tekrarlamak istemem ama unutmayın, rol yapmasına gerek yok. Sorulara mümkün olduğunca mekanik cevap vermesi yeterli."

"Biliyorum, ben de öyle söyledim."

"Polise biletleri gösterdiniz mi?"

"Hayır, göstermedim. Sadece özellikle isterlerse göstermemi söylemiştiniz."

"O zaman sorun yok. Bu arada, fişleri nereye koydunuz?"

"Mutfak çekmecesine."

"Onları sinema broşürünün içine koyun. Kimse biletlerini saklamak için özellikle çaba göstermez. Çekmecede duruyorlarsa şüphelenebilirler."

"Tamam, çıkarırım."

"Bu arada..." İshigami yutkundu. Telefonun ahizesini daha sıkı kavradı. "Benten-tei'nin sahipleri... benim oraya öğle yemeği almaya geldiğimi biliyorlar mı?"

"Ne?.." diye sorduYasuko bir an için duraksayarak.

"Sormak istediğim şu: Çalıştığınız dükkânın sahipleri, komşunuzun sık sık öğle yemeği almak için geldiğini biliyor mu? Bu oldukça önemli bir detay, o yüzden lütfen dürüst olun."

"Aslında evet. Dükkânın sahipleri güvenilir bir müdavim olduğunuz için mutlu olduklarını söylüyordu."

"Ve komşunuz olduğumu biliyorlar mı?"

"Evet... bu kötü mü?"

"Hayır, o kısmı ben hallederim. Siz sadece konuştuğumuz gibi yapın. Tamam mı?"

"Tamam."

"Pekâlâ," dedi İshigami ahizeyi yerine koymak üzere dönerken.

"Ah, şey, İshigami Bey?" Yasuko'nun sesi hafifçe geldi.

"Evet?"

"Her şey için teşekkür ederim. Size minnetarız."

"Önemli değil..." İshigami duraksadı. "O zaman şimdilik bu kadar," dedi ve telefonu kapadı.

Yasuko, "Teşekkür ederim," dediğinde vücudunda bir ürperti hissetmişti. Yüzü kızarmıştı ve gece esintisinin tenine çarpmasını memnuniyetle karşıladı. Hatta biraz terlemişti bile. İshigami mutlu mutlu evine doğru yürümeye başladı. Ancak Yasuko'nun Benten-tei hakkında söylediklerini hatırlayınca bu mutluluğu uzun sürmedi. Dedektiflerle konuşurken bir hata yaptığını fark etti. Yasuko'yu ne kadar iyi tanıdığını sorduklarında sadece karşılaştıklarında selamlaştıklarını söylemişti. Öğle yemeği dükkânını da anlatmalıydı.

***

"Yasuko Hanaoka'nın mazeretini doğruladınız mı?" Mamiya, Kusanagi ve Kishitani'yi masasına çağırmıştı. Tırnaklarını kesiyordu.

"Karaoke salonu onaylandı," diye rapor verdi Kusanagi. "Oradaki görevli onun yüzünü hatırladı. Ayrıca, 21:40'tan 23:10'a yaptırdıkları rezervasyon kayıtlarda var."

"Peki ya ondan önce?"

"Zamana bakılırsa, büyük ihtimalle yedideki sinema gösterimine gitmişlerdir. Film dokuzu on geçe bitiyor. Ardından

ramen yemeye gittilerse hikâyeleri tutuyor," dedi Kusanagi notlarını kontrol ederek.

"Hikâyeleri tutuyor mu diye sormadım, bunu kontrol ettiniz mi diye sordum."

Kusanagi defterini kapadı. Omuzları düştü. "Sadece karaoke salonunu kontrol ettik."

"Buna iş yapmak mı diyorsun, Dedektif?" diye sordu Mamiya ona sert bir bakış atarak.

"Aman, Şef. Biliyorsunuz, sinema ve ramen dükkânlarında mazeret kontrol etmek neredeyse imkânsız."

Kusanagi'nin söylediklerini bir kulağıyla dinlerken Mamiya bir kartvizit çıkardı ve masanm üzerine fırlattı. Kartta "Kulüp Marian" ve Kinshicho'daki bir adres yazılıydı.

"Bu nedir?"

"Yasuko Hanım'm daha önce çalıştığı yer. Togashi, 5 Mart'ta oraya uğramış."

"Cinayetten beş gün önce..."

"Görünüşe göre Yasuko hakkında sorular soruyormuş. Neyse, sanırım bununla ne demek istediğimi anlamışsınızdır."

Mamiya iki dedektifin arkasındaki kapıyı işaret etti.

"Kadının mazeretini tamamen kontrol etmenizi istiyorum. Uymayan bir şey bulursanız gidip Yasuko ile tekrar konuşacaksınız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Laboratuvar masasının üzerindeki kare kutudan otuz santimetre uzunluğunda küçük bir çubuk çıkıyordu. Çubuğun tabanını sadece birkaç santimetrelik bir halka çevreliyordu. Yan tarafında sarkan bir kablo ve üstündeki anahtar düğmesi olmasaydı, bu garip cihaz lunaparktaki halka fırlatma oyununa benzeyebilirdi.

"Bu da neyin nesi?" diye homurdandı Kusanagi cihazı dikkatle incelemek için eğilirken.

"Ben olsam dokunmazdım," diye uyardı yanında duran Kishitani.

"Yok canım, eminim bir şey olmaz. Tehlikeli bir şey olsaydı burada böylece bırakmazdı," dedi Kusanagi ve düğmeyi çevirdi. Tam o anda, çubuğun etrafındaki halka yukarı doğru süzülmeye başladı. Kusanagi'nin ağzı açık kaldı. Halka havada asılı duruyor, hafifçe sallanıyordu.

"Halkayı aşağı doğru bastırmayı dene," dedi arkasından gelen bir ses. Kusanagi arkasına bakarken Yukawa elinde bir klasörle odaya girdi.

"Hoş geldin. Derste miydin?" diye sordu Kusanagi yüzünü tekrar havada duran halkaya çevirirken. Çekingen bir tavırla elini uzattı ve parmak uçlarıyla halkayı aşağı doğru bastırmayı denedi. Bir saniye sonra hızla elini geri çekti. "Ah! Bu şey çok sıcak!"

Ninova

"Tehlikeli şeyleri ortada bırakmak gibi bir alışkanlığım yok, bu doğru," dedi Yukawa masaya doğru yürüyüp düğmeyi kapatırken. "Ama fizik konusunda temel bir bilgi düzeyinin olduğunu varsayıyordum." Yukawa, Kusanagi'nin yanına geldi ve kutunun düğmesini kapadı. "Bu yalnızca lise seviyesinde fizik bilgisi içeren bir deney aleti, dostum."

"Lisede fizik dersi almadım," dedi Kusanagi parmak uçlarına üflerken. Kishitani kahkahasını tutamadı.

"Arkadaşın kim?" diye sordu Yukawa kaşlarını kaldırarak.

Kishitani'nin yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu ve saygıyla eğildi.

"Kishitani. Dedektif Kusanagi ile çalışıyorum. Sizinle ilgili çok şey duydum, Profesör. Birçok vakada bize yardımcı olmuşsunuz. Karakolda namınız Dedektif Galileo olarak yürüyor."

Yukawa kaşlarını çattı ve elini geçiştirircesine salladı.

"Bana öyle demeyin. Yardım etmekten keyif aldığım için yapmıyorum bunu. Sadece bir keresinde Dedektif Kusanagi'nin hatalı mantık yürütmesini dinlemeye dayanamadım ve onu düzeltmek gibi bir hata yaptım. Yerinizde olsam onunla fazla zaman geçirmekten kaçınırdım. Beynini bir kaya parçasına dönüştüren her neyse size de bulaşabilir."

Kishitani kahkaha attı, bu da şefinden sert bir bakış almasına neden oldu.

"Fazla gülüyorsun," diye homurdandı Kusanagi. "Ayrıca," dedi Yukawa'ya dönerek, "vakalarımızı çözmeye çalışmaktan hoşlandığını biliyorum."

"Hoşlanacak ne var? Senin yüzünden değerli araştırma zamanımdan ne kadar feragat ettiğimi biliyor musun? Umarım bugün yine şu sinir bozucu, sözde 'çözülemez' bulmacalarından birini getirmemişsindir."

"Hayır, bugün paçayı kurtardın. Sadece civardaydık, bir uğrayalım dedik."

"Ah, bunu duyduğuma sevindim," dedi Yukawa. Yakındaki bir lavaboya yürüyüp bir çaydanlığı suyla doldurdu ve gaz ocağının üzerine koydu: Hazır kahve yapma ritüelinin başlangıcı.

"Öyleyse Eski Edogawa Nehri'ndeki cinayeti çözdünüz mü?" diye sordu kahve tozunu bir fincana boşaltırken.

"Bizim o vakada çalıştığımızı nereden biliyorsun?"

"Basit bir çıkarım. Aynı gece haberlerde gördüm; laboratuvarımdayken bir çağrı almıştın. Ve yüzündeki ifadeden soruşturmanın pek iyi gitmediğini tahmin ediyorum."

Kusanagi umursamazca elini salladı. "Yok, o kadar da kötü gitmiyor. Şimdi birkaç şüphelimiz var. Henüz yeni başladık."

"Öyle mi? Şüpheliler?" diye sordu Yukawa omzunun üzerinden, pek de ilgili görünmüyordu.

"Aslında," diye lafa girdi Kishitani, "bence doğru yolda ilerlemiyoruz."

Yukawa kaşını kaldırdı. "Soruşturmanın gittiği yöne itiraz mı ediyorsun?"

"Yani, itiraz etmek demek istemem..."

"Hiçbir şey dememeni tercih ederim," dedi Kusanagi kaşlarını çatarak.

"Özür dilerim, efendim."

"Neden özür diliyorsun?" dedi Yukawa, belli ki eğlenmeye başlamıştı. "Emirlere uyuyorsun ama yine de kendi fikrin var; bana makul geldi. Hatta doğru bile. Mevcut durumu sorgulayan insanlar olmadan gerçekten mantıklı kararlar almayı nasıl umabiliriz?"

"Hayır, o yüzden karşı değil," dedi Kusanagi iç çekerek. "Şu anda elimizdeki muhtemel şüpheliyi aklamak istiyor."

"Ne? O yüzden değil..." diye başladı Kishitani.

"Boşuna kıvırma. O anneyle kıza acıyorsun, değil mi? Açık konuşmak gerekirse, ben de onları şüpheli olarak görmek istemem."

"Karışıkmış," dedi Yukawa, iki dedektifin yüzlerine karşı sırıtıyordu.

"Karışık falan değil. Öldürülen adam bir zamanlar evliymiş ve görünüşe göre cinayetten hemen önce eski karısını arıyormuş. Bu yüzden kadının ifadesini alıp mazeretini kontrol etmek zorunda kaldık, hepsi bu."

"Ve bir mazereti var mı?"

"Mesele de bu," dedi Kusanagi başını kaşıyarak.

"Öyle mi? Artık pek emin görünmüyorsun," dedi Yukawa ve bir kahkaha atarak çaydanlığa yöneldi. Çaydanlığın ağzından buhar yükseliyordu. "Kahve ister misiniz?"

"Lütfen," dedi Kishitani hevesle başını sallayarak.

"Ben almayayım," dedi Kusanagi somurtarak. "İfadesindeki bir şeyler doğru gelmiyor."

"Bence yalan söylemiyor."

"Neye dayanarak bunu söylüyorsun? Daha hikâyesini kontrol etmedik."

"Ama şefe ramen dükkânı ya da sinema gibi yerlerde ifadelerini doğrulamanın imkânsız olduğunu siz söylemediniz mi?"

"İmkânsız demedim. Sadece neredeyse imkânsız dedim."

"Ah," diye lafa girdi Yukawa elinde iki kahve fincanıyla geri dönerken. "Yani şüpheli kadın cinayet sırasında film izlediklerini mi iddia ediyor?" Bir fincanı Kishitani'ye uzattı.

"Teşekkürler," dedi Kishitani başını yukarı aşağı sallayarak. Sonra fincanın kenarındaki kir tabakalarını fark edince gözleri kocaman açıldı. Kusanagi kahkahasını zor tuttu.

"Eğer film izlediklerini söylüyorlarsa kanıtlamak zor görünüyor," dedi Yukawa bir sandalyeye otururken.

"Fakat sonra karaokeye gitmişler. Oradan bir çalışanın yazılı beyanı var," dedi Kishitani biraz fazla hevesle.

"Bu, sinemayı tamamen göz ardı edebileceğimiz anlamına

gelmez. Cinayeti işleyip ardından karaoke yapmaya gitmiş olabilirler," dedi Kusanagi.

"Ama Hanaokalar sinemaya yedi sekiz civarında gitmiş. Akşam o saatte o kadar tenha bir yer bulup birini öldürdüklerini hayal edemiyorum. Üstelik sadece öldürmekle kalmamışlar, adamı çırılçıplak soymuşlar."

"Katılıyorum ama onları masum ilan etmeden önce tüm olasılıkları düşünmelisin," dedi Kusanagi. *Hele hele her şeye takılan Mamiya'yı memnun etmem gerekiyorken,* diye ekledi içinden.

"Yani konuşmanızdan cinayetin zamanını belirleyebildiğinizi çıkarıyorum," dedi Yukawa.

"Otopsi ölüm zamanını ayın onunda saat altıdan sonra olarak tahmin ediyor," diye yanıtladı Kishitani.

"Harika. Madem başladın, vakayla ilgili tüm ayrıntıları paylaşmaya devam et," diye homurdandı Kusanagi.

"Fakat Profesör Yukawa'nın departmana yardımcı olduğunu sanıyordum?"

"Sadece çözülmesi gereken tuhaf bir gizem olduğunda. Bu vaka için kendi ekibimiz dışında yardım almamıza gerek yok."

"Evet, ben sıradan bir sivilim. Ama şu anda bile faydalandığınız katkımı unutmayın lütfen. Size gevezelik yapacak bir yer sağlıyorum." Yukawa hazır kahvesinden uzun bir yudum aldı.

"Mesaj alındı. Gitmemizi istiyorsun," dedi Kusanagi sandalyesinden kalkarak.

"Peki ya şüpheliler... sinemaya gittiklerini kanıtlayabildiler mi?"

"Filmin hikâyesini yeterince iyi biliyor gibiydiler. Tabii bu, ne zaman gittiklerini söylemez."

"Biletleri var mıydı?"

Kusanagi, Yukawa'ya baktı. Göz göze geldiler. "Vardı."

"Öyle mi? Nereye koymuştu?" Pencereden gelen güneş ışığı Yukawa'nın gözlüğünün çerçevesinde parladı.

Kusanagi burnundan soludu. "Nereye varmak istediğini biliyorum. Kim biletlerini saklar ki, değil mi? İnan bana, Yasuko Hanaoka onları mutfak çekmecesinden çıkarıp hemen önüme koysaydı, ben bile şüpheli bulurdum."

"Yani, özel bir yerde değillerdi?"

"Önce onları attığını söyledi. Ama sonra sinemada satın aldığı film broşürünü çıkardığında fişler içindeydi."

"Film broşürü imdada yetişti demek. Ortada sıradışı bir şey yok gibi görünüyor," dedi Yukawa kollarını kavuşturarak. "Ve biletlerin üzerindeki tarih cinayet tarihiyle eşleşiyor mu?"

"Tabii ki. Ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Biletleri alıp içeri girmemiş olabilirler ya da çöpten çıkarmış olabilirler."

"Her şeye rağmen, bu şüphelilerin sinemaya –ya da en azından yakınlarına– gittiklerini gösterir."

"Biz de aynı şeyi düşündük. Bu yüzden sabahtan beri çevrede onları gören var mı diye soruşturarak dört dönüyoruz. Maalesef o gece biletleri kontrol eden kız bugün izinliydi, bu yüzden evine kadar gitmek zorunda kaldık. Evi buraya yakındı, o yüzden uğramaya karar verdim."

"Ve şu biletçi kız size hiçbir değerli bilgi vermemiş anlaşılan," dedi Yukawa, Kusanagi'nin karamsar ifadesine bakıp gülümsedi.

"Birkaç gün oldu ve sinemaya gelen herkesin yüzlerini hatırlaması beklenemez. Zaten bir şey çıkacağını düşünmüyordum, bu yüzden hayal kırıklığına da uğramadım... Neyse profesörü daha fazla rahatsız etmeyelim. Hadi," dedi Kusanagi ve hâlâ hazır kahvesini içen Kishitani'nin sırtına hafifçe vurdu.

"Kolay gelsin, Dedektif," diye seslendi Yukawa ardından. "Eğer bu şüpheliniz gerçekten katilse başınız belada olabilir."

Kusanagi tekrar döndü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Az önce dediğim gibi, sıradan bir suçlu mazeret oluşturmak için alınan bilet fişlerini bu kadar inandırıcı bir yere koymayı

akıl etmez. Eğer bu biletlerin bir mazeret oluşturmak için alındığını varsayarsak ve kadın da bunu soracağınızı bekleyerek onları broşüre koyduysa, o zaman karşınızdaki korkulacak bir rakip demektir." Yukawa konuşurken gözlerindeki gülümseme kayboldu.

Kusanagi uyarıyı düşünerek başını yukarı aşağı salladı. "Evet, bunu aklımda tutacağım." Vedalaşıp bir kez daha çıkışa yöneldi. Ama tam kapı tokmağına uzanmıştı ki bir şey hatırladı ve tekrar arkasını döndü.

"Şüphelinin yan dairesinde senin üst sınıfından biri oturuyor."

"Üst devrem mi?" dedi Yukawa tek kaşını kaldırarak.

"İshigami adında bir adam. Lisede matematik öğretiyor. Tokyo Üniversitesi mezunu olduğunu söylediğine göre büyük ihtimalle fen bilimleri fakültesinden."

"İshigami..." diye mırıldandı Yukawa kendi kendine, ardından gözlüğünün arkasında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Daruma[5] İshigami!"

"Daruma mı? Ha?"

Yukawa elini kaldırarak beklemelerini işaret etti ve yan odada gözden kayboldu. Kusanagi ve Kishitani meraklı bakışlarla birbirlerine baktılar. Profesör bir dakika sonra geri döndü. Elinde siyah bir üniversite dosyası vardı. Dosyayı açtı ve bir sayfayı işaret etti.

"Bu adam, değil mi?"

Sayfada birkaç fotoğraf vardı, hepsi genç öğrencilerdi. Sayfanın üstüne, "Otuz Sekizinci Dönem Yüksek Lisans Mezunları" başlığı atılmıştı. Yukawa tombul yüzlü bir lisansüstü öğrencisinin fotoğrafını işaret ediyordu. Diğer fotoğraflardaki öğren-

5 Daruma, Japonya'da uğur ve azmin sembolü olan, yuvarlak ve ağırlık merkezi altta olduğu için devrilse bile tekrar doğrulan geleneksel bir oyma figürdür. *–çn*

Ninova

cilerden farklı olarak bu kişi gülümsemiyordu; küçük gözleri ifadesizce doğrudan kameraya bakıyordu. Fotoğrafın altında "Tetsuya İshigami" yazıyordu.

"Hey, bu o," dedi Kishitani. "Burada çok daha genç ama o ifadeyi tanımamak mümkün değil."

Kusanagi adamın kafasının üst kısmını parmağıyla kapadı ve başıyla onayladı. "Evet, bu o. Bu kadar saçı varken tanıyamadım. Onu tanıyor musun?"

"Evet ama üst sınıfım değildi. Aynı yıl mezun olduk. O zamanlar fen bilimleri bizi ikinci yıldan sonra branşlara ayırıyordu. Ben fizikteydim, İshigami ise matematikteydi." Yukawa dosyayı kapadı.

"Yani bu yaşlı adam bizimle aynı yaşta mı? Gerçekten mi?"

"Zaten o zamanlar bile yaşından büyük gösterirdi." Yukawa gülümsedi. Ardından yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bir öğretmen mi? Lisede matematik mi öğretiyor dedin?"

"Evet, yaşadığı yere yakın bir okulda. Ayrıca oradaki judo kulübünü de çalıştırıyor."

"Doğru, erken yaşlardan itibaren judo yaptığını duymuştum. Sanırım dedesi bir judo salonu işletiyordu ya da öyle bir şey. Ama gerçekten lisede öğretmenlik yaptığına emin misiniz?"

"Evet, eminim."

"Bu beklenmedik işte ama sana güveniyorum. Ondan hiç haber almadığım için özel üniversitenin birinde araştırmalarına gömüldüğünü varsaymıştım... Hımm... İshigami'nin lisede matematik öğretmesi..." Yukawa'nm sesi anılara dalarken yavaşça azaldı.

"Demek okuldayken parlak bir öğrenciydi?" diye sordu Kishitani.

Yukawa içini çekti. "Ben 'dâhi' kelimesini öylesine kullanmam ama ona gerçekten yakışıyor. Hocalarımızdan biri, onun elli ya da yüz yılda bir gelen bir öğrenci olduğunu söylerdi.

Farklı bölümlerde olmamıza rağmen hakkındaki hikâyeleri herkes duymuştur. Bilgisayarlarla arası yoktu; bu yüzden okul laboratuvarına kapanır, geceler boyu kâğıt kalemle problemleri çözmeye çalışırdı. Sürekli bir masaya kapandığı için genelde sırtını görürdünüz, işte ona 'Daruma' lakabını kazandıran da bu hâliydi. Tabii, bu saygı dolu bir lakaptı."

Kusanagi başıyla onayladı. Yukawa'nın kendisinden daha üstün birinden bahsettiğini duymak garipti. Dedektif, arkadaşını hep bir dâhi olarak görmüştü ama en tepede olsanız bile her zaman daha yukarıda olan birileri vardı.

"Ama böyle yetenekli biri bir üniversite tarafından hemen kapılmaz mıydı?" diye sordu Kishitani.

"Eh, üniversitede bile her tip insan bulunur," diye mırıldandı Yukawa kafası karışmış da bu onun için hiç alışıldık değilmiş gibi. Kusanagi arkadaşının, eski tanıdıklarının nasıl olduğu üzerine kafa yorduğunu hayal edemiyordu. Tam bu düşünce kafasından geçerken Yukawa "Peki, nasıldı? İyi görünüyor muydu?" diye sordu.

"Tam olarak bilemem. En azından hasta gibi görünmüyordu. Onunla biraz konuştuk ama hakkında bir şeyler öğrenmek zordu. Belki de pek insancıl biri değildi..."

"Kimse Daruma'nın zihnini bilemez," dedi Yukawa hafif bir gülümsemeyle.

"Tam da bu. Normalde, dedektifler birinin kapısını çaldığında ya şaşırırsın ya da biraz tedirgin olursun ama en azından bir tepki verirsin. Ama o sanki taştan oyulmuş gibiydi. Hiçbir dış etkene tepki verme zahmetine giremezmiş gibi."

"O, matematik dışında hiçbir şeyle ilgilenmez. Ama kendine has bir cazibesi de vardır. Söylesene, adresini verebilir misin? Bir ara sakin bir günümde onu ziyaret etmek isterim."

"Senin sosyalleşmen mi? Bu çok nadir bir şey." Kusanagi not defterini çıkarıp Yasuko Hanaoka'nın yaşadığı apartmanın

adresinin olduğu sayfayı açtı. Yukawa adresi ilgisizce not aldı. Cinayetten bir daha bahsetmedi.

***

Saat on sekiz yirmi sekizde Yasuko Hanaoka bisikletiyle evine döndü. İshigami onu apartman dairesinin penceresinden gördü. Önündeki masa kâğıt dağlarıyla kaplıydı; her biri matematiksel formüllerle doluydu. Okuldan döndükten sonra her akşam formüllerle mücadele etmek onun alışkanlığıydı. Bugün judo anrenmanı olmadığı için erken çıkmıştı ama yine de pek bir ilerleme kaydedememişti. Aslında birkaç gündür bir gelişme olmuyordu. Sadece odasında oturuyor, yan daireden gelen sesleri dinliyor ve dedektiflerin ne zaman tekrar geleceğini merak ediyordu.

İshigami'nin dairesini ziyaret eden iki dedektif bir önceki akşam yine gelmişti. Kıdemli memurun rozetindeki ismin Kusanagi olduğunu hayal meyal hatırladı. Yasuko dedektiflerin sinemaya dair verdiği ifadeyi kontrol etmek için geldiklerini söylemişti. Tıpkı beklediği gibi. Ona garip bir şey olup olmadığını sormuşlardı. İçeri girerken ya da çıkarken tanıdığı birine rastlayıp rastlamadığını, hatta film sırasında bir şey görüp görmediğini... Biletleri hâlâ saklıyor muydu? Sinemada bir şey almış mıydı? Makbuzları var mıydı? Film ne hakkındaydı, başroldeki oyuncu kimdi?

Karaoke mekânı hakkında bir şey sormadıklarına göre o kısmı zaten kontrol ettiklerini varsaydı. Tabii ki o mazaret sağlam çıkmıştı. İshigami o yeri seçmişti çünkü oradan emindi. Yasuko dedektiflere biletleri ve fişleri aynı İshigami'nin söylediği şekilde göstermişti. Film hakkında konuştuktan sonra başka bir şey anlatmamıştı. Kimseyi görmediğini ve sıradışı hiçbir şey olmadığını söylemişti. Tüm bunları ona İshigami söyletmişti.

Dedektifler memnun görünerek ayrılmışlardı ama İshigami onların bu işten tamamen vazgeçtiğine bir an bile inanmamıştı. Sinema hakkında ifadesini kontrol etmeye geldiklerine göre Yasuko'dan şüphelenmelerine yetecek kadar veri toplamış olmalıydılar. İshigami bu verilerin tam olarak ne olduğunu merak etti.

Ayağa kalkıp ceketini aldı. Telefon kartını, cüzdanını ve anahtarını yanına alarak dairesinden çıktı. Merdivenlerden inerken aşağıdan gelen ayak seslerini duydu. Yavaşladı ve gözlerini sesin geldiği yere çevirdi. Gelen Yasuko'ydu. Kim olduğunu hemen fark etmemişti. Tam yanından geçeceği sırada Yasuko durdu. Onu görmüştü. İshigami ayaklarına bakıyor olsa da onun bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordu.

İlk konuşan İshigami oldu. "İyi akşamlar."

Bunu herhangi biriyle karşılaştığında söyleyeceği gibi söylemeye çalıştı; sesi rahat, tonu sakindi. Göz teması kurmadı ya da hızını yavaşlatmadı. Yasuko'nun yanından geçip sessizce merdivenlerden inmeye devam etti. Polis her zaman izliyor olabilirdi, bu yüzden karşılaştıklarında sadece komşu gibi davranmaları gerekiyordu. Bu da İshigami'nin kendi talimatlarından biriydi. Yasuko bir an için duraksadı ama sonra –muhtemelen onun söylediklerini hatırlayarak– kısık bir sesle, "İyi akşamlar," dedi ve tek kelime daha etmeden merdivenlerden çıkmaya devam etti.

Parkın girişine ulaşan İshigami hızla telefona doğru yürüdü, ahizeyi kaldırdı ve telefon kartını yerleştirdi. Yaklaşık otuz metre ötede küçük bir bakkal vardı. Dükkân sahibi bu akşamlık kepenkleri indiriyordu. Bunun dışında etrafta kimse yoktu.

"Evet, benim," dedi Yasuko telefonu hemen açarak. Ses tonu, aramanın İshigami'den geldiğini bildiğini belli ediyordu. Bu, onu bir şekilde mutlu etti.

"Benim, İshigami. Sıradışı bir şey oldu mu?"

"Şey, evet. Bugün o dedektif dükkâna geldi."

"Benten-tei'ye mi?"

"Evet."

"Bu sefer ne sordu?"

"Togashi'nin dükkâna gelip gelmediğini sordu."

"Ona ne dedin?"

"Elbette gelmediğini söyledim. Dedektif belki benim yokluğumda gelmiş olabileceğini söyledi ve gidip dükkân sahipleriyle konuştu. Dükkân sahibi bana dedektifin ona Togashi'nin bir fotoğrafını gösterdiğini ve onu sorduğunu söyledi. Biliyor musunuz, sanırım dedektif benden şüpheleniyor."

"Bu beklediğimiz bir şeydi. Korkacak bir şey yok. Dedektif başka bir şey sordu mu?"

"Evet, eskiden çalıştığım barı sordu. Kinshicho'daki yeri. Oradaki insanlarla iletişimde olup olmadığımı öğrenmek istedi. Ben de sizin talimatlarınıza uyarak hayır dedim. Sonra ona neden eski işyerimi bilmek istediğini sordum, o da Togashi'nin oraya yakın zamanda gittiğini söyledi."

"Ah, evet. Tabii ki." İshigami ahizeyi kulağına bastırmış hâlde başını yukarı aşağı salladı. "Yani Togashi eski işyerinde sizi sormuş."

"Öyle görünüyor. Sanırım Benten-tei hakkında oradan bilgi edinmiş. Dedektif, Togashi'nin beni arıyor gibi göründüğünü ve bir sonraki adım olarak Benten-tei'ye uğramasının mantıklı olacağını söyledi. Ben de ona, 'Bu doğru olabilir ama gelmedi, bu yüzden size yardımcı olamam,' dedim."

İshigami, Kusanagi adındaki dedektifi hatırladı. Oldukça canayakın birine benziyordu. Nazik konuşuyor, baskıcı bir tutum sergilemiyordu. Ama cinayet masasında bir dedektif olduğuna göre, gerekli bilgi toplama yeteneklerine sahipti. Bir tanığı korkutarak bir şey söylemesini sağlamaya çalışacak türden değil, gerçeği onlardan kolayca çekip çıkaran dedektiflerdendi.

Ayrıca İshigami'nin posta kutusunda Tokyo Üniversitesi'nden gelen mektubu fark etmişti, bu da oldukça dikkatli olduğunu gösteriyordu. Tüm bunlar Kusanagi'yi dikkat edilmesi gereken biri yapıyordu.

"Başka bir şey sordu mu?"

"Sadece bu kadar. Ama Misato..." İshigami'nin ahizeyi daha sıkı kavradı.

"Okuluna mı gitmişler?"

"Evet, bunu az önce öğrendim. Onu ders çıkışında yakalamışlar. Sanırım eve gelen aynı iki dedektifmiş."

"Misato şimdi yanınızda mı?"

"Evet, bekleyin." Misato hemen telefona geçti. Muhtemelen annesinin hemen yanında durmuş bekliyordu.

"Merhaba?"

"Dedektifler sana ne sordu?"

"Bana onun resmini gösterdiler ve apartmana gelip gelmediğini sordular..."

"Gelmediğini söyledin, değil mi?"

"Evet."

"Başka ne öğrenmek istediler?"

"Film hakkında soru sordular. Gerçekten ayın onunda gidip gitmediğimi öğrenmek istediler. Belki tarihi yanlış hatırlamışızdır diye düşündüler. Ben de kesinlikle o gün olduğunu söyledim."

"Sonra dedektifler ne dedi?"

"Filmi arkadaşlarıma anlatıp anlatmadığımı ya da mesaj atıp atmadığımı öğrenmek istediler."

"Peki, sen ne dedin?"

"Kimseye mesaj atmadığımı ama bir arkadaşıma anlattığımı söyledim. Sonra arkadaşlarımın kim olduğunu öğrenmek istediler."

"Söyledin mi?"

"Sadece Mika'nın adını verdim."

"Mika, filmi ayın on ikisinde anlattığın kız, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Güzel. İyi iş çıkardın. Dedektifler başka bir şey öğrenmek istediler mi?"

"Büyük bir şey değil. Okuldan keyif alıp almadığımı, badminton antrenmanının nasıl gittiğini sordular, böyle şeyler. Badminton takımında olduğumu nereden bildiklerini merak ediyorum. Yanımda raketim yoktu ki." İshigami, Kusanagi'nin Hanaoka ailesinin dairesine geldiğinde raketi fark etmiş olabileceğini düşündü. Bu dedektif gerçekten zorlu birine benziyordu.

Yasuko tekrar telefona geçti ve "Peki, şimdi ne yapmalıyız?" diye sordu. Sesi, hattın diğer ucundan belli belirsiz geliyordu.

"Şimdilik hiçbir şey. Bu bir sorun değil," dedi İshigami kararlılıkla. Onu rahatlatmak istiyordu. "Her şey hesaplarıma göre ilerliyor. Dedektiflerin yakında tekrar gelmesini beklemeliyiz. Talimatlarımı takip edin, her şey yolunda gidecek."

"Teşekkür ederim, İshigami Bey... biliyorsunuz, güvenebileceğim tek kişi sizsiniz."

"Lütfen elinizden gelenin en iyisini yapın. Bu yakında sona erecek. Yarın tekrar konuşuruz."

İshigami telefonu kapadı ve telefon kartını çıkardı. Son sözlerini hemen biraz pişmanlıkla düşündü. Ona yakında biteceğini söylememeliydi. "Yakında" ne kadar kısa bir süreydi ki? Böyle ölçülemeyen şeyler söylememeliydi. Ancak planları doğruydu ki olaylar planına göre ilerliyordu. Togashi'nin Yasuko'yu aradığını eninde sonunda öğreneceklerini biliyordu, bu yüzden bir mazeret oluşturmak için çaba sarf etmişti. Ayrıca polislerin bunu sorgulamasını da beklemişti. Polislerin Misato ile iletişim kurmaya çalışacağını da tahmin etmişti. Zayıf halka olarak onu görmüş olmalıydılar, tanıkların yokluğunda mazereti çökertmek için bir yol. İshigami bunun olmasını engelle-

mek için birkaç önlem almıştı ama şimdi bir kez daha her şeyi kontrol etmenin faydalı olacağını düşündü, hiçbir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak istiyordu.

Düşünceleri hızla birbirleriyle yarışırken dairesine geri döndü ama kapısının önünde duran bir adam buldu: uzun boylu, tanımadığı biri, ince bir siyah ceket giymiş. Adam, İshigami'nin merdivenlerden geldiğini duymuş olmalıydı ki yüzünü ona dönmüştü. Tel çerçeveli gözlüğü parlıyordu. İlk başta İshigami onun başka bir dedektif olduğunu düşündü. Ama sonra yanıldığını fark etti. Adamın ayakkabıları mükemmel durumdaydı, âdeta yepyeni gibiydi.

Temkinle yaklaştığında adam konuştu: "İshigami?"

İshigami yabancının yüzüne baktı. Adam gülümsüyordu. Bu, hatırladığı bir gülümsemeydi. İshigami derin bir nefes aldı ve gözleri kocaman açıldı; anılar, yirmi yılın ardından bütün canlılığıyla zihnine geri döndü.

"Manabu Yukawa."

ALTINCI BÖLÜM

Sınıfta o gün her zamanki gibi bir terk edilmişlik hissi vardı. Oda, yüz öğrenci alacak kadar büyüktü ancak şu anda orada yalnızca yirmi kadar öğrenci vardı. Çoğu arka sıralarda oturuyordu, böylece yoklama alındıktan sonra sessizce çıkabiliyor ya da ders sırasında kendi projeleri üzerinde çalışabiliyorlardı.

Çok az lisans öğrencisi matematikçi olmak istiyordu. Aslında koca sınıfta bunu isteyen muhtemelen yalnızca İshigami'ydi. Ve bu ders, uygulamalı fiziğin tarihsel arka planını anlatan içeriğiyle pek popüler değildi. İshigami bile derslere çok fazla ilgi göstermiyordu ancak ön sırada, soldan ikinci sandalyede oturuyordu. Her zaman burada ya da mümkün olan en yakın yerde otururdu; her derslikte, her derste. Ortada oturmaktan kaçınıyordu çünkü bunun nesnelliğini korumasına yardımcı olacağını düşünüyordu. Sonuçta, en zeki profesörler bile bazen hata yapabilir veya yanlış bir şey söyleyebilirdi.

Sınıfın ön sıralarında genellikle yalnız olurdu ancak o gün tam arkasında biri oturuyordu. İshigami arkasındaki ziyaretçiye hiç dikkat etmiyordu. Ders veren hoca gelmeden önce yapması gereken önemli işleri vardı. Defterini çıkardı ve formüller karalamaya başladı.

Ninova

"Ah, bir Erdős hayranı görüyorum," dedi arkasından bir ses. İshigami başta bu sözlerin kendisine söylendiğini fark etmedi. Ancak birkaç saniye sonra kelimeleri algıladı ve dikkatini çalışmasından kaldırdı. Bu bir sohbet başlatma isteğinden değil, "Erdős" adını kendisinden başka birinin zikrettiğini işittiği için duyduğu heyecandandı. Etrafına baktı.

Konuşan kişinin saçları omuz hizasındaydı, gömleğinin yakası açıktı ve yanağını bir eliyle desteklemiş vaziyette oturuyordu. İshigami onu daha önce de görmüştü. Fizik bölümü öğrencisiydi ancak onun hakkında başka bir şey bilmiyordu.

Bunu o söylemiş olamaz, diye düşündü. Uzun saçlı öğrenci yanağını eliyle desteklemeye devam ederek, "Korkarım ki kâğıt ve kalem dünyasının bir sınırı var ama tabii denemekte özgürsün. Belki bir şeyler çıkar," dedi.

İshigami, sesin az önce duyduğu sesle aynı olduğuna şaşırmıştı. "Ne yaptığımı biliyor musun?" diye sordu.

"Sadece omzunun üzerinden şöyle bir göz attım. Merak ettiğimden değil," diye yanıtladı uzun saçlı adam İshigami'nin masasını işaret ederek.

İshigami'nin gözleri tekrar defterine döndü. Birkaç formül yazmıştı ama bu sadece bir parçaydı, çözümün başlangıcıydı. Bu çocuk, sadece bunlardan ne yaptığını anladıysa o zaman kesinlikle bu problem üzerinde çalışmış olmalıydı.

"Sen de bunun üzerinde mi çalıştın?" diye sordu İshigami.

Uzun saçlı öğrenci elini masanın üzerine koydu. Gülümsedi ve omuz silkti. "Hayır. Gereksiz bir şey yapmaktan kaçınırım. Sonuçta Fizik bölümündeyim. Biz sadece siz matematikçilerin bulduğu teoremleri kullanırız. Kanıtlama işini size bırakıyorum."

"Ama bununla ilgileniyorsun, değil mi?" diye sordu İshigami defterindeki sayfayı işaret ederek.

"Evet çünkü bu zaten kanıtlandı. Kanıtı olanı bilmenin bir zararı yok," dedi öğrenci, İshigami'nin bakışlarını kararlı bir ta-

vırla karşılayarak. "Dört renk problemi? Çözüldü. Herhangi bir haritayı yalnızca dört renkle boyayabilirsin."

"Herhangi bir haritayı değil."

"Ah, doğru. Şartlar vardı. Harita, dünya haritası gibi bir düzlemde ya da küre üzerinde olmalıydı."

Bu, matematiğin en ünlü problemlerinden biriydi ve ilk olarak 1879'da Arthur Cayley adında birinin makalesinde yayımlanmıştı. Cayley şu soruyu sormuştu: Herhangi bir haritayı, bitişik ülkelerin hiçbir zaman aynı renkle boyanmayacağı koşuluyla dört renge boyamak mümkün mü? Yapılması gereken tek şey, dört rengin yeterli olduğunu kanıtlamak ya da böyle bir ayrımı imkânsız kılan bir harita sunmaktı ki bu süreç neredeyse yüz yıl sürmüştü. Nihai kanıt, Illinois Üniversitesi'nden Kenneth Appel ve Wolfgang Haken adında iki matematikçiden gelmişti. Bu matematikçiler, tüm haritaların yaklaşık yüz elli temel harita türünün varyasyonlarından ibaret olduğunu ve bunların hepsinin dört renkle boyanabileceğini bir bilgisayar yardımıyla doğrulamışlardı. Bu kanıt 1976'da sunulmuştu.

"Ben bunu pek ikna edici bir kanıt olarak görmüyorum," dedi İshigami.

"Öyle olmalı. Bu yüzden kâğıt ve kalemle çözmeye çalışıyorsun," diye cevap verdi uzun saçlı öğrenci.

"O soru, bir insanın elle incelemesi için çok fazla. Bu yüzden bilgisayar kullanıldı. Ama bunun sonucunda, o kanıtın doğru olup olmadığını kusursuz değerlendirecek bir yolumuz yok. Doğrulama için bile bilgisayar kullanmak zorundaysak, bu gerçek matematik değildir."

"Demiştim ya, tam bir Erdős hayranısın," dedi uzun saçlı öğrenci gülerek.

Paul Erdős, Macaristan doğumlu bir matematikçiydi ve dünyayı dolaşıp gittiği her yerde diğer matematikçilerle ortak araştırmalar yapmasıyla tanınırdı. Erdős, en iyi teoremlerin

açık ve doğal bir zarafeti olan kanıtlar sunulabilenler olduğuna inanıyordu. Appel ve Haken'in dört renk problemi üzerine yaptığı çalışmanın muhtemelen doğru olduğunu kabul etse de, kanıtlarını güzellikten yoksun olduğu için eleştirmişti.

İshigami, bu tuhaf ziyaretçinin ruhunun derinliklerini okuduğunu hissetti. O, tam anlamıyla bir "Erdős hayranı" idi.

"Geçenlerde sayı analiziyle ilgili bir sınav sorusunu profesörüme götürdüm," dedi uzun saçlı öğrenci konuyu değiştirerek. "Sorunun kendisinde bir sorun yoktu. Sorun, cevabın çok zarif olmamasıydı. Şüphelendiğim gibi, profesör soruyu yazarken bir hata yapmıştı. Ama beni şaşırtan şey, başka bir öğrencinin zaten aynı konuyu onunla konuşmuş olmasıydı. Doğruyu söylemek gerekirse biraz hayal kırıklığına uğradım. Sorunu gerçekten çözen tek kişi olduğumu sanmıştım."

"Ah, o mu?.." diye başladı İshigami, sonra sustu.

"İshigami gibi bir öğrenci için hiçbir şey. Profesörün dediği şey buydu. Zirvede bile olsan her zaman daha yüksekte olan birileri vardır, değil mi? İşte o zaman matematikçi olamayacağımı anladım."

"Fizik bölümü öğrencisiyim demiştin, değil mi?"

"Ben Yukawa. Tanıştığıma memnun oldum," dedi ve elini İshigami'ye uzattı.

Ishigami onun tuhaf bir adam olduğunu düşündü ama yine de elini sıktı. Sonra bu durum ona biraz komik geldi. Çünkü bugüne kadar hep kendisinin "tuhaf biri" olarak görüldüğünü düşünüyordu.

***

Yukawa'ya "arkadaş" demezdi ama o günden sonra ne zaman koridorda karşılaşsalar durup birkaç kelime konuşurlardı. Yukawa geniş bir bilgi birikimine sahipti; matematik ve fizik

dışındaki alanlara da oldukça hâkimdi. Hatta edebiyat veya sanat üzerine bir konuşmada bile kendini savunabilirdi, ki bunlar İshigami'nin gizliden gizliye hiç sevmediği konulardı. Tabii ki, karşılaştırma yapabileceği bir temel olmadığından, İshigami adamın bu konulardaki bilgisinin ne kadar derin olduğunu anlayamıyordu. Üstelik Yukawa kısa süre içinde İshigami'nin matematik dışındaki şeylere olan ilgisizliğini fark etti ve konuşmalarının kapsamı hızla daraldı. Buna rağmen Yukawa, İshigami'nin üniversitede belli bir zekâ seviyesinde konuşma yürütebileceğini hissettiği ve yeteneğine saygı duyduğu ilk kişi olmuştu.

Zamanla tesadüfi karşılaşmaları giderek daha seyrekleşti. Yolları farklı yönlere gitmişti; biri matematik bölümünde, diğeri fizik bölümünde. Belirli bir not ortalamasını tutturabilen bir öğrenci bölümler arasında geçiş yapabiliyordu ama ikisinin de böyle bir isteği yoktu. *Bu bizim için gerçekten en doğru seçim*, diye düşündü İshigami. *Herkes kendisine en uygun yolda ilerliyor.*

Etraflarındaki dünyayı teoremlerle açıklama arzularını paylaşsalar da bu göreve zıt yönlerden yaklaşıyorlardı. İshigami teoremlerini matematiksel formüllerin katı bloklarıyla inşa ederken, Yukawa her şeye gözlem yaparak başlıyordu. Bir gizem bulduğunda, onu çözmek için parçalara ayırmaya çalışırdı. İshigami simülasyonları tercih ederdi, Yukawa'nın tutkusu ise gerçek deneylerdeydi.

Zaman geçtikçe İshigami ara sıra eski tanıdığı hakkında söylentiler duymaya başladı. Lisansüstü eğitiminin ikinci yılında, sonbahar döneminde Amerikalı bir endüstri müşterisinin Yukawa'nın bir tezinde önerdiği manyetize dişlilerin haklarını satın almak için geldiğini duyduğunda İshigami gerçek bir hayranlık duymuştu. İshigami yüksek lisans programı sona erdikten sonra Yukawa'nın ne yaptığını bilmiyordu. O vakitte kendisi çoktan üniversiteden ayrılmıştı. Böylece yıllar akıp gitti.

Ninova

***

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?" dedi Yukawa, İshigami'nin dairesindeki kitap raflarına bakarak.

"Neymiş onlar?"

"Mesela matematiğe olan sevgin. Benim bölümümdeki herhangi birinde bu kadar kapsamlı bir kişisel koleksiyonu olan birini bulabileceğimizi sanmıyorum."

İshigami bunu inkâr etmedi. Raflarında sadece kitaplar yoktu. Dünyanın dört bir yanındaki araştırma merkezlerinden yayımlanan belgelerin dosyalarını da saklıyordu. Çoğunu internetten edinmişti ama yine de kendini ortalama bir araştırmacıdan daha fazla matematik dünyasıyla bağlantılı hissediyordu.

"Eh, otursana," dedi bir süre sonra. "Kahve ister misin?"

"Kahve de olur tabii ama bunu getirdim," dedi Yukawa elindeki kâğıt torbadan bir kutu çıkararak. Kutuda ünlü bir sake markası vardı.

"Ah, bu kadar masraf yapmana gerek yoktu."

"Uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımı eli boş ziyaret edemezdim."

"Pekâlâ, o zaman biraz suşi söyleyeyim. Henüz bir şey yemedin, değil mi?"

"Benim için zahmet etme."

"Hayır, ben de henüz bir şey yemedim."

İshigami telefonu aldı ve yerel restoranlardan gelen menüleri sakladığı dosyayı açtı. Bir tanesini kısaca inceledikten sonra lüks bir suşi tabağı ve yanında biraz sashimi sipariş etti. Siparişi alan kişi, bu telefon numarasından genelde sipariş edilen ucuz temel menüler dışında bir şey duyduğu için neredeyse şaşırmış gibiydi. İshigami uzun zamandır düzgün bir ziyaretçi ağırlamadığını düşündü.

"Seni görmek gerçekten büyük bir sürpriz, Yukawa," dedi yerine otururken.

"Geçen gün bir arkadaşımdan adını duyunca seni tekrar görmek istedim."

"Bir arkadaş mı? Kimmiş bu?"

"Ee, aslında biraz garip bir hikâye," dedi Yukawa burnunu kaşıyarak. "Tokyo Polis Departmanı'ndan bir dedektif daireye geldi, değil mi? Kusanagi adında biri?"

"Bir dedektif mi?" İshigami'nin içinden bir ürperti geçti ama yüzünde şaşkınlık belirtileri göstermemeye dikkat etti. Eski sınıf arkadaşına dikkatle baktı. *Ne biliyor?*

"Evet, o dedektif benim sınıf arkadaşımdı."

İshigami gözlerini kırpıştırdı. "Sınıf arkadaşın mı?"

"Badminton kulübünde birlikteydik. Biliyorum, Tokyo Üniversitesi mezununa pek benzemiyor, değil mi? Sanırım sosyoloji bölümündeydi."

"Ah... şaka yapıyorsun," dedi İshigami. Göğsüne yayılmaya başlayan tedirginlik bulutu bir anda kaybolmuştu. "Şimdi bahsedince hatırladım, üniversiteden bana gelen bir mektuba baktığını görmüştüm. Sanırım bu yüzden sormuştu. Neden aynı üniversiteden mezun olduğunu söylememiş ki?"

"Dürüst olmak gerekirse, arkadaşım Tokyo Üniversitesi fen bilimleri mezunlarını okul arkadaşı olarak görmüyor. Bazen bizi aynı türden bile saymadığını düşünüyorum."

İshigami başıyla onayladı. O da beşeri bilimlerdekiler için aynı şeyi hissediyordu. Dedektifle aynı zamanda aynı üniversiteye gittiklerini düşünmek garipti.

"Kusanagi bana burada bir lisede matematik öğrettiğini söyledi ama?" diye sordu Yukawa, İshigami'nin yüzüne dikkatle bakarak.

"Evet, lisede çalışıyorum. Ya sen, Yukawa? Üniversitede misin?"

"Evet. On üç numaralı laboratuvar," diye basitçe yanıtladı. Yukawa'nın kendini övme çabası içinde olmadığını fark etti İshigami. Sanki içinde gururlanma isteği hiç yoktu.

"Profesör müsün?"

"Hayır. Yardımcı doçent olarak takılıyorum. Yukarısı bayağı kalabalık, biliyorsun," dedi Yukawa hiçbir öfke belirtisi göstermeden.

"Gerçekten mi? Şu manyetik dişlilerle ilgili bütün o tantanadan sonra şimdiye tam bir profesör olacağını düşünmüştüm."

Yukawa gülümseyip yüzünü ovuşturdu. "Sanırım bunu hatırlayan tek kişi sensin. Hiçbir zaman çalışan bir prototip yapamadılar. Her şey boş bir teoride kaldı." Yukawa sake şişesini aldı ve açmaya koyuldu. İshigami ayağa kalkıp dolaptan iki bardak getirdi.

"Ama sen," dedi Yukawa, "seni bir üniversite profesörü, ofisine kapanmış, Riemann hipotezi ya da benzeri bir şey üzerinde çalışıyor olarak hayal etmiştim. Ne oldu Daruma İshigami'ye? Yoksa gerçekten Erdős'un izinden gidip gezgin bir matematikçi mi oldun?"

"İkisi de değil," dedi İshigami hafif bir iç çekişle.

"Eh, o zaman içelim," dedi Yukawa sorularını sonlandırarak ve İshigami'nin bardağını doldurdu.

Gerçek şuydu ki, İshigami hayatını matematiğe adamayı planlamıştı. Yüksek lisansını bitirdikten sonra tıpkı Yukawa gibi üniversitede kalıp doktorasını yapmayı ve dünyada iz bırakmayı düşünüyordu. Ancak bu plan gerçekleşmemişti çünkü ailesine bakmak zorundaydı. Annesiyle babası yaşlanmış ve sağlık sorunları yaşamaya başlamıştı. Derslere devam ederken çalışabileceği bir yarı zamanlı iş, hepsine yetecek bir gelir sağlamazdı. Bu yüzden daha sabit bir iş aramaya koyulmuştu.

Mezuniyetinin hemen ardından profesörlerinden biri yeni kurulan bir üniversitede asistan arandığını söylemişti. Eve gidip

gelme mesafesinde bir yerdi ve araştırmalarına devam etmesine olanak tanıyabilirdi, bu yüzden denemeye karar vermişti. Ancak bu karar hayatını hızla altüst etmişti. Yeni okulda kendi çalışmalarını sürdürmesi imkânsızdı. Oradaki profesörlerin çoğu güç için mücadele etmek ve pozisyonlarını korumakla meşguldü; hiçbiri genç akademisyenleri yetiştirmeye ya da çığır açan araştırmalar yapmaya en ufak bir ilgi göstermiyordu. İshigami'nin emek harcayarak hazırladığı araştırma raporları, bir profesörün ilgisiz gelen kutusunda sonsuza dek kaybolup gitmişti.

Dahası, okulun öğrencilerinin akademik seviyesi şaşırtıcı derecede düşüktü. Lise seviyesine bile zor yetişen öğrencilere matematik öğretmek için harcadığı zaman, kendi araştırmalarını büyük ölçüde baltalamıştı. Üstüne üstlük maaşı da akıl almayacak kadar düşüktü. Başka bir üniversitede iş aramayı denemişti ancak bu kolay değildi. Matematik bölümü olan üniversiteler son derece azdı ve olanların da bütçeleri sınırlıydı, asistan alacak kaynakları yoktu. Matematik araştırmaları, mühendislik gibi bölümlerin aksine sektör devlerinin sponsor olmak için sıraya girdiği bir alan değildi.

İshigami hızla bir değişiklik yapması gerektiğini fark etmişti. Öğretmenlik sertifikalarını alıp bunları geçim kaynağı olarak kullanmaya karar vermişti. Bu, kariyerini matematik üzerine kurma hayalinden vazgeçmek anlamına geliyordu. Ancak tüm bunları Yukawa'ya anlatmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Araştırmadan uzaklaştırılmış insanların çoğunun benzer hikâyeleri vardı. İshigami hikâyesinin özel bir yanı olmadığını biliyordu.

Bu sırada suşi ve sashimi geldi, biraz daha içtiler. Yukawa'nın açtığı sake şişesi bittiğinde İshigami biraz viski çıkardı. Çok sık içki içmezdi ama özellikle zor bir matematik problemi üzerinde çalıştıktan sonra kafasını rahatlatmak için

biraz içmeyi severdi. Sohbet çok canlı olmasa da eski okul günlerinden ve biraz da matematikten konuşmaktan keyif aldı. İshigami son yirmi yılda ne kadar az sohbet ettiğini fark etti. Bu, mezuniyetten bu yana biriyle bu kadar konuştuğu ilk sefer olabilirdi. Yukawa'dan başka kim onu anlayabilirdi ki? Onu eşiti olarak kim görebilirdi?

"Ah, neredeyse sana göstermek istediğim en önemli şeyi unutuyordum," dedi Yukawa aniden. Kâğıt torbasından büyük bir kahverengi zarf çıkararak İshigami'nin önüne koydu.

"Bu nedir?"

"Aç da gör," dedi Yukawa gülümseyerek. Zarfın içinden matematiksel formüllerle dolu bir sayfa çıktı. İshigami göz gezdirir gezdirmez neredeyse hemen tanıdı.

"Riemann hipotezine bir karşı örnek mi deniyorsun?"

"Bu çabuk oldu."

Riemann hipotezi, modern matematiğin karşı karşıya olduğu en önemli çözülmemiş problemlerden biri olarak kabul edilirdi. Alman matematikçi Bernhard Riemann tarafından önerilmiş bu hipotezi kanıtlamak bir meydan okumaydı; bugüne kadar kimse bunu başaramamıştı. Yukawa'nın getirdiği rapor, hipotezin yanlış olduğunu göstermeyi amaçlayan bir girişimdi. İshigami dünyanın başka yerlerinde bunu başarmaya çalışan güçlü akademisyenlerin olduğunu biliyordu. Tabii ki henüz kimse başarılı olamamıştı.

"Matematik bölümümüzdeki profesörlerden biri bana bunu kopyalamam için izin verdi. Henüz hiçbir yerde yayımlanmadı. Tam bir karşı örnek değil ama doğru yönde ilerlediğini düşünüyorum," diye açıkladı Yukawa.

"Yani Riemann hipotezinin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Doğru yönde ilerlediğini söyledim. Eğer hipotez doğruysa o zaman bu, makalede bir hata olduğu anlamına gelir."

Yukawa'nın gözleri, karmaşık şakasının yavaş yavaş idrak edilmesini izleyen genç bir hınzırınki gibi parlıyordu. İshigami onun ne yaptığını anladı. Bu bir meydan okumaydı. Yukawa, "Daruma İshigami"nin ne kadar pas tuttuğunu görmek istiyordu.

"Bakmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Zaten bunun için getirdim."

İshigami dosyaya dikkatle eğildi. Kısa bir süre sonra masasına gidip temiz bir kâğıt çıkardı. Önüne koydu ve bir tükenmez kalem aldı.

"P ≠ NP problemini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Yukawa arkasından. İshigami dönüp baktı.

"Bir başkasının vardığı sonuçların doğruluğunu belirlemenin, problemi kendin çözmek kadar kolay olup olmadığını ve eğer değilse de, zorluk farkının nasıl kıyaslanabileceğini irdeleyen soruyu kastediyorsun. Clay Matematik Enstitüsü'nün çözümü için ödül koyduğu sorulardan biri."

"Bildiğini biliyordum." Yukawa gülümsedi ve bardağındaki içkiyi yudumladı.

İshigami yeniden masasına döndü. O, matematiği bir hazine avı olarak düşünürdü. Öncelikle nerede kazı yapılacağına karar verilmesi gerekirdi; ardından da ganimete götüren doğru rotayı belirlemek. Bir planınız olduğunda buna uygun formüller oluşturabilirdiniz ve bunlar size ipuçları sunardı. Eğer eliniz boş çıkarsanız başa dönüp başka bir rota seçmeniz gerekirdi. Sabırla ve aynı zamanda cesurca bunu defalarca yaparak başkalarının hiç bulamadığı bir hazineyi -çözümü- bulmayı umabilirdiniz.

Bu yüzden, başka birinin çözümünün geçerliliğini analiz etmenin, onların izlediği rotaları takip etmekten ibaret gibi görünmesi mantıklıydı. Ancak gerçekte bu hiç de basit değildi. Bazen yanlış bir rotayı takip ederek sahte bir hazineye ulaşabilirdiniz ve bunun sahte olduğunu kanıtlamak ise gerçek cevabı

bulmaktan daha zor olabilirdi. İşte bu nedenle can sıkıcı P ≠ NP problemi önerilmişti.

İshigami soruya tamamen daldı ve zaman algısını yitirdi. Mücadele arzusu, araştırma tutkusu ve hatta gururu onu heyecanlandırmıştı. Gözleri bir an bile formüllerden ayrılmadı, tüm beyin hücreleri bu formülleri çözmeye odaklanmıştı.

İshigami birden ayağa kalktı. Elindeki rapor kâğıdıyla döndü. Yukawa montunu giymiş, yerde bir top gibi kıvrılmış uyuyordu. İshigami yanına gidip omzunu sarstı.

"Uyan, çözdüm."

Yukawa doğrulup oturdu, uykulu gözlerle yüzünü ovuşturdu ve İshigami'ye baktı.

"Neymiş?"

"Çözdüm. Üzgünüm ama bu karşı örneğin yanlış olduğunu söylemeliyim. İlginç bir yaklaşımdı ama asal sayıların dağılımında temel bir hata var..."

"Bir saniye bekle. Bekle." Yukawa ellerini havaya kaldırdı. "Beynimin uyanıklık seviyesi, söylediğin şeyi anlamak için hiç yeterli değil. Hatta birkaç fincan kahveden sonra bile anlayacağımdan emin değilim. Açıkçası, Riemann hipotezini yerdeki bir çukurdan bile ayırt edemem. Sadece senin ilgini çeker diye getirdim."

"Ama doğru yönde ilerlediğini düşündüğünü söylemiştin?"

"Sadece matematik bölümündeki profesörün söylediklerini tekrarlıyordum. Aslında o da karşı kanıtındaki hatayı biliyordu. Bu yüzden yayımlamadı."

"Anladım. O yüzden bulmuşum demek ki," dedi İshigami morali bozulmuş bir hâlde.

"Hayır, bu gerçekten bir başarı. Etkilendim. Profesör üst düzey bir matematikçinin bile o hatayı tek oturuşta asla bulamayacağını söylemişti." Yukawa saatine baktı. "Ve sen sadece altı saatte buldun. Etkileyici!"

"Altı saat mi?" İshigami pencereye baktı. Gökyüzü çoktan ağarmaya başlamıştı. Saatine göz atınca saatin neredeyse sabah beş olduğunu gördü.

"Daruma İshigami yaşıyor!" diye tezahürat yaptı Yukawa. "Bazı şeyler asla değişmiyor. Bu da bir bakıma rahatlatıcı."

"Üzgünüm, Yukawa. Hâlâ burada olduğunu tamamen unutmuşum."

"Dert etme. Ama yine de biraz uyuman lazım. Okula gideceksin, değil mi?"

"Evet, öyle. Ama şu an çok heyecanlıyım, uyuyamam. Uzun zamandır bir şeye bu kadar yoğunlaşmamıştım. Teşekkür ederim." İshigami elini uzattı.

"Geldiğime memnun oldum," dedi Yukawa onun elini sıkıca sıkarak.

"Ben de," diye onayladı İshigami. "Burada yapacak pek bir şey yok ama trenler çalışmaya başlayana kadar kendini evinde gibi hisset."

***

İshigami saat yediye kadar uyudu. Beyni yorgun olduğu ya da derin bir psikolojik tatmin hissettiği için derin bir uyku çekti ve uyandığında zihni alışılmadık şekilde berraktı. İşe hazırlanırken Yukawa bir yorum yaptı:

"Komşun erken kalkmış."

"Komşum mu?"

"Sabah altı buçuktan biraz sonra çıktığını duydum."

Demek Yukawa uyanıktı.

İshigami bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini düşünürken Yukawa devam etti. "Sana bahsettiğim Dedektif Kusanagi onun şüpheli olduğunu söylüyor. Bu yüzden mi sana uğramıştı?"

İshigami sakin bir hava takındı ve ceketini giydi. "Vakalarından mı bahsediyor sana?"

"Arada bir. Daha çok laflamaya gelip ben onu başımdan atamadan önce işten şikâyet ediyor."

"Hâlâ olayın ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Dedektif... Kusanagi'ydi, değil mi? Bana öyle çok ayrıntı vermedi."

"Anladığım kadarıyla bir adam öldürülmüş. Komşunun eski kocası."

"Öyle mi?.." dedi İshigami ifadesiz bir yüzle.

"Komşunla çok konuşur musun?" diye sordu Yukawa.

İshigami'nin beyni hızla çalışmaya başladı. Ses tonuna bakılırsa Yukawa hiçbir şeyden şüphelenmiyordu. Bu soruları sormasının nedeni bu değildi. Onu başından savmak bir seçenek olabilirdi. Ancak Yukawa dedektifi tanıyordu; bunu hesaba katmalıydı. Yukawa buraya yaptığı ziyaretten bahsedebilirdi. İshigami'nin cevap vermesi gerekiyordu.

"Çok konuştuğumu söyleyemem ama Hanaoka Hanım'ın -adı bu- çalıştığı yemek dükkânına sık sık uğrarım. Bunu Dedektif Kusanagi'ye söylemeyi unutmuşum, şimdi aklıma geldi."

"Hımm, bir yemek dükkânı demek." Yukawa başını yukarı aşağı salladı.

"Komşum orada çalıştığı için gidiyor değilim. Sadece tesadüfen gittiğim bir dükkân ve onun orada çalıştığını gördüm. Okulun yakınında zaten."

"Anlıyorum. Ama yine de mahallede bir cinayet şüphelisinin olması pek hoş olmasa gerek."

"Beni öldürmediğine göre bunun benimle ne ilgisi olabilir ki?"

"Ne kadar doğru bir yorum," dedi Yukawa en ufak bir şüphe göstermeden.

Saat yedi buçukta daireden çıktılar. Yukawa en yakın istasyona gitmek yerine İshigami'yle okuluna kadar yürümeyi ve

oradan trene binmeyi tercih etti. Böylece aktarma yapmasına gerek kalmayacaktı.

Yukawa bir daha olaydan da Yasuko Hanaoka'dan da bahsetmedi. Başta İshigami, Kusanagi'nin onu bilgi almak için göndermiş olabileceğini düşünmüştü ancak şimdi durumu fazla abarttığına karar verdi. Kusanagi'nin ondan bilgi almak adına bu kadar ileri gitmek için bir nedeni yoktu.

"Bu, işe gidip gelmek için ilginç bir rota," dedi Yukawa. Shin-Ohashi Köprüsü'nün altından geçip yavaş akan Sumida Nehri boyunca yürüdüler. Evsizlerin kurduğu derme çatma köyün yanından geçtiler. Gri saçlarını atkuyruğu yapmış bir adam çamaşırlarını asıyordu. Onun ilerisinde Teneke Adam günlük rutinine çoktan başlamıştı.

"Her gün aynı şey," dedi İshigami. "Geçen bir ay boyunca en ufak bir değişiklik olmadı. Bu insanlara bakarak saatini ayarlayabilirsin."

"İnsanları zamanın kısıtlamalarından kurtardığında böyle olur. Kendi katı programlarını oluştururlar."

"Kesinlikle katılıyorum."

Kiyosu Köprüsü'nden hemen önceki merdivenlerden çıktılar, basamakları yakınlardaki bir ofis binasının gölgesinde kalıyordu. Zemin kattaki cam kapıda yansımalarını gören İshigami başını iki yana salladı. "Yukawa, sen hep genç görünüyorsun. Benimle kıyaslanamazsın. Saçların da hâlâ gür..."

"Yok yok, ben de epey yaşlandım aslında. Saçlar bir yana, asıl zihnim eskisi kadar hızlı çalışmıyor gibi."

"Dert ettiğin şeye bak!"

Sohbet ederken İshigami'nin içinde bir gerginlik kabarmaya başladı. Yola bu şekilde devam ederlerse Yukawa onunla birlikte Benten-tei'ye kadar gelebilirdi. Doğal gözlemler konusunda dâhi olan arkadaşının, Yasuko Hanaoka'yla aralarındaki bir şeyi fark edebileceğinden endişelendi. Ayrıca Yasuko'nun onu ansı-

zın yanında bir yabancıyla görerek paniğe kapılmasını istemiyordu. Tabelayı görünce işaret etti.

"Bahsettiğim yemek dükkânı işte orası."

"Benten-tei, ha? İlginç bir isim."

"Bugün de oradan bir şeyler alacağım."

"Pekâlâ. Sanırım ben artık yoluma gitsem iyi olur." Yukawa durdu.

Bu beklenmedik ve hoş bir sürpriz oldu, diye düşündü İshigami. "İyi bir evsahibi olamadığım için üzgünüm."

"Hiç de bile. Kendine haksızlık ediyorsun." Yukawa gözlerini kıstı. "Üniversiteye dönüp araştırmalarına devam etmeyi hiç düşündün mü?"

İshigami başını iki yana salladı. "Üniversitede yapabileceğim her şeyi kendi başıma yapabiliyorum. Ayrıca bu yaştan sonra beni alacak bir yer olacağını sanmıyorum."

"Bence öyle değil ama seni zorlamayacağım. İyi şanslar, İshigami."

"Sana da, Yukawa."

"Seni tekrar görmek güzeldi."

İkisi el sıkıştı ve İshigami kaldırımda durarak arkadaşını uğurladı. Bunun nedeni duygusallık değildi. Sadece Yukawa'nın onu Benten-tei'ye girerken görmesini istemiyordu. Yukawa uzaklaşarak gözden kaybolduğunda İshigami arkasını dönüp hızla dükkâna doğru yürümeye başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yasuko, İshigami'nin yüzünü görünce derin bir nefes aldı. Adamın sakin görünmesi onu da bir şekilde sakinleştiriyordu. Önceki gece onun bir misafiri olduğunu ve ışıklarının gece boyunca açık kaldığını fark etmişti. Dedektifin tekrar gelip onu sorgulamış olmasından korkmuştu.

"Bir özel menü alacağım," dedi İshigami her zamanki monoton sesiyle. Her zamanki gibi Yasuko'ya bakmamıştı bile.

"Bir özel menü geliyor, teşekkürler," dedi Yasuko. Sonra alçak bir sesle ekledi, "Dün bir misafiriniz mi vardı?"

"A– ah..." İshigami kekeler gibi oldu, ardından gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Hızla etrafa göz gezdirdi. "Böyle konuşmamalıyız," diye fısıldadı. "Bizi izliyor olabilirler."

"Özür dilerim," dedi Yasuko tezgâhın arkasına çekilerek. İkisi de öğle yemeği hazırlanırken tek kelime etmedi. Göz göze bile gelmediler. Yasuko sokağa baktı ama birinin onları izlediğini göremedi. Polis gerçekten oradaysa bunu bu kadar bariz bir şekilde yapmazlardı elbette. Hazır yemek kutusu arka taraftan geldi. Yasuko onu İshigami'ye uzattı.

Ödemeyi yaparken, "Üniversiteden eski bir sınıf arkadaşı," deyiverdi aniden.

"Ne?"

Ninova

"Üniversiteden eski bir sınıf arkadaşım ziyarete geldi. Sizi telaşlandırdıysam özür dilerim." İshigami dudaklarını kıpırdatmadan konuşuyordu.

"Ah, hayır... iyiyim," dedi Yasuko istemsizce gülümseyerek. Sonra yere baktı, dışarıdan biri onları izliyorsa ağzının hareketlerini görmesin diye. "Anladım. Merak etmiştim de. Çok fazla ziyaretçiniz yok gibi görünüyordu."

"Bu ilk misafirimdi aslında. Benim için de sürpriz oldu."

"Ah, sizin adınıza sevindim o zaman."

"Eh... öyle," dedi İshigami öğle yemeğinin olduğu poşeti alırken biraz mahcup bir tavırla. "Bu akşam görüşürüz."

Bu, onu akşam yine arayacağı anlamına geliyordu. Yasuko başını onaylarcasına sallayarak gülümsedi.

İshigami'nin yapılı cüssesinin sokağa çıkmasını izledi. Böylesine içine kapanık bir adamın bile arkadaşları olmasına şaşırdı.

Sabah yoğunluğu azaldığında, her zamanki gibi dükkânın arka tarafında Sayoko ve eşiyle molasını vermeye gitti. Sayoko'nun tatlıya düşkünlüğü vardı; kendisi ve Yasuko için birkaç tatlı fasulye pastası çıkardı. Yonazawa Bey ise daha çok tuzlu ve baharatlı lezzetleri severdi, pastalara ilgisiz bir bakış atıp çayını yudumladı. Yarı zamanlı çalışan Kaneko teslimat yapmaya çıkmıştı.

"Dün akşam yine seni sıkıştırdılar mı?" diye sordu Sayoko çayından bir yudum aldıktan sonra.

"Kim?"

"Onlar. Polisler." Sayoko kaşlarını çattı. "Dün burada da bitmek bilmeyen sorular sordular, biliyorsun. Dün akşam tekrar uğramış olabilirler diye düşündüm. Biz öyle sandık," dedi kocasına bakarak. Az konuşan Yonazawa sadece başıyla onayladı.

"Hayır, hayır. Sana bahsettiğim o zamandan beri hiçbir şey olmadı." Aslında Misato okulunun önünde sorgulanmıştı ama Yasuko bunu onlara söyleme gereği duymadı.

"Eh, sevindim o zaman. Çok ısrarcı olabiliyorlar."

"Yaptıkları sadece birkaç soru sormak," dedi Yonazawa. "Yasuko'dan gerçekten şüphelenmiyorlar. Sadece prosedürü izlemeleri gerekiyor."

"Sanırım, sonuçta polis de bir tür kamu hizmeti yapıyor. Ama Yasuko şüpheli olmasa bile, eski kocası buraya gelmediği için şükürler olsun. O adam öldürülmeden önce buraya uğrasaydı, polis Yasuko'nun peşine düşerdi."

"Böyle aptalca şeylerle onu korkutmayı bırak," diye azarladı Yonazawa karısını.

"Belli olmaz! Dedektif, Togashi'nin Yasuko'yu Marian'da aradığını söylemedi mi?" Marian, Yasuko ve Sayoko'nun çalıştığı Kinshicho'daki kulüptü.

"Dedektif bir sonraki durağının burası olabileceğini söylemişti. Bir şeyden şüpheleniyordu. Yüzünde gördüm."

"Belki ama Togashi hiçbir zaman buraya gelmedi, o yüzden endişelenmemize gerek yok, değil mi?"

"Ben de tam bu yüzden gelmediği için sevindiğimi söyledim. Eğer gelseydi, görün bak, zavallı kız bir an bile rahat nefes alamazdı."

Yonazawa kaşlarını çattı ve başını kayıtsızca iki yana salladı. Yasuko, Togashi'nin gerçekten dükkâna geldiğini öğrense ne tepki vereceğini düşündü. Midesinde bir düğüm hissetti.

"Her halükârda, yaşadığın pek hoş bir durum olamaz. Senin güçlü kalman lazım, Yasuko," dedi Sayoko neşeli bir sesle.

"Tabii ki polis seni soruşturacaktır, sonuçta o senin eski kocandı. Ama bir şeyle alakan olmadığından emin olduklarında seni rahat bırakacaklar. Ve o zaman nihayet gerçekten özgür olacaksın. Biliyorum, Togashi hâlâ senin boynunda bir ilmek."

Yasuko gülümsemeye çalıştı. "Dürüst olmak gerekirse, öldüğüne sevindim," dedi Sayoko kararlı bir tavırla.

"Hey!" Yonazawa kaşlarını çattı.

"Ama gerçeği söylemenin ne zararı var ki? Zavallı Yasuko'nun o adam yüzünden ne kadar sıkıntı çektiğini bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun?"

"Eh, bir fikrim var. Yasuko bana pek çok şey anlattı. Marian'da çalışmaya başlamasının nedeni ondan uzaklaşmaktı, değil mi? Ve onun Yasuko'yu aramak için orada dolandığını düşündükçe... Tüylerim diken diken oluyor. Onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama elini sıkmak isterdim."

Yonazawa gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. Sayoko yüzünü asarak onun çıkışını izledi, ardından Yasuko'ya döndü.

"Yine de ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. Belki bir tefeci sonunda onu yakalamıştır?"

"Kim bilir?" Yasuko omuz silkti.

"Eh, umarım sana bela olmaz. Benim tek derdim bu," dedi Sayoko hızlıca, son fasulye pastasını alıp ağzına atarak.

Yasuko konuşmanın ağırlığını üzerinde hissederek dükkânın önüne döndü. Yonazawaların hiçbir şeyden şüphelenmediği açıktı. Aksine, bu soruşturmanın onun için bir külfet olacağından endişe ediyorlardı. Onları kandırmak canını acıtıyordu ama tutuklanırsa, başlarına çok daha büyük dertler açılırdı. Bu kesinlikle Benten-tei'nin işini de kötü etkilerdi. Gerçeği onlardan saklamaktan başka çaresi yoktu.

Bu düşünceler aklında dolanırken çalışmaya devam etti. Dalgınlığa kapılacak gibi oluyordu ama böyle bir zamanda işe odaklanmaması kabul edilemezdi. Bu yüzden müşterilerle ilgilenirken kendini toparladı ve dikkatini verdi.

Saat altıya yaklaşırken müşteri yoğunluğu azalmış ve dükkân bir süre sessiz kalmıştı. Tam o sırada dükkânın kapısı açıldı.

"Hoş geldiniz," diye seslendi refleks olarak ve gelen müşteriye baktı. Aynı anda gözleri büyüdü. "Aa?.."

"Selam." Adam gülümsedi. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar belirdi.

"Kudo Bey?" Yasuko şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. "Burada ne işiniz var?"

"Özel bir şey yok, yemek almaya geldim. Vay be, menü bayağı zenginmiş." Kudo duvarda asılı yemek fotoğraflarına göz gezdirdi.

"Marian'da mı duydunuz burayı?"

"Eh, sayılır." Kudo hafifçe gülümsedi. "Dün uzun bir aradan sonra uğradım oraya."

Yasuko yemek tezgâhının arkasına doğru seslendi. "Sayoko Hanım, çabuk gelin! Gözlerinize inanamayacaksınız!"

"Ne oldu?" diye sordu Sayoko aceleyle koşarak.

Yasuko hafifçe gülümseyerek konuştu. "Kudo Bey geldi."

"Ne?! Kudo Bey derken..." Sayoko önlüğünü çıkararak dışarı çıktı. Kapıda duran, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış paltolu adamı görünce büyük bir şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Aa, Kudo Bey!"

"İkiniz de iyi görünüyorsunuz. Sayoko Hanım, eşinizle her şey yolunda mı? Gerçi şu dükkâna bakılırsa işlerin gayet iyi gittiği belli."

"Şimdilik bir şekilde idare ediyoruz... Peki, birdenbire nereden esti?"

"Eh, sadece sizi görmek istedim." Kudo burnunu kaşıyarak Yasuko'ya baktı. Utandığında yaptığı bu hareket yıllardır değişmemişti.

Kudo, Yasuko'nun Akasaka'daki kulüpte çalışmaya başladığı ilk zamanlarda oranın müdavimlerinden biriydi. Kulüpte her zaman Yasuko'yu isterdi ve bir iki kez Yasuko'nun vardiyası başlamadan önce yemeğe bile gittikleri olmuştu. Bazen de kulüpteki mesaisi bittiğinde birlikte içmeye çıkarlardı. Yasuko, Togashi'den kaçmak için Kinshicho'daki Kulüp Marian'a geçtiğinde bunu sadece Kudo'ya söylemişti. Kudo hızla Yasuko'nun yeni işyerinin müdavimi olmuştu. Marian'dan ayrıldığında da

bunu ilk Kudo'ya anlatmıştı. Onun yüzündeki üzüntülü ifadeyi hâlâ hatırlıyordu.

"Çok çalış ve mutlu ol," demişti Kudo. O günden sonra Kudo'yu bir daha görmemişti.

Yonazawa dükkânın arkasından çıktı ve kısa süre içinde hepsi eski anılarını anlatmaya başladı. İki adam birbirini iyi tanıyordu; ikisi de Kulüp Marian'ın müdavimiydi. Bir süre sohbet ettikten sonra Sayoko, Yasuko'nun erken çıkıp Kudo'yla çay içmesini önerdi. Yonazawa da başını sallayarak onayladı. Yasuko, Kudo'ya baktı.

"Eğer vaktin varsa?" diye sordu Kudo. Dükkâna kapanış saatine yakın gelmesinin sebebi muhtemelen buydu zaten.

"Sadece biraz," dedi Yasuko gülümseyerek. Dükkândan çıktılar ve Shin-Ohashi Caddesi'ne doğru yürümeye başladılar.

"Aslında seni yemeğe götürmek isterdim ama bugünlük seni affediyorum. Eminim kızın evde seni bekliyordur," dedi Kudo yürürken. Yasuko, Akasaka'da tanışmalarından kısa süre sonra ona kızından bahsetmişti.

"Söz açılmışken, oğlunuz nasıl?"

"Harika. Şimdiden lise üçte. Üniversite sınavlarını düşündükçe başım ağrıyor," dedi Kudo abartıyla yüzünü buruşturarak.

Kudo küçük bir matbaa şirketinin yöneticisiydi. Osaki'de eşi ve oğluyla birlikte yaşıyordu. Yolda bir kafeye girdiler. Yasuko, Togashi ile buluştuğu kavşaktaki aile restoranından özellikle uzak durmuştu.

"Marian'a seni sormaya gittim," dedi Kudo. "Ayrıldığında Sayoko ile bir yemek dükkânında çalışacağını söylediğini hatırlıyorum ama yerini bilmiyordum."

"Birdenbire aklınıza mı geldim?"

"Eh, aslında pek öyle değil." Kudo bir sigara yaktı. "Haberlerde cinayet olayını duydum ve endişelenmeye başladım. Eski eşin için üzüldüm."

"Ah... Onun olduğunu bildiğinize şaşırdım."

Kudo dumanını üflerken güldü. "Tabii ki onun olduğunu anladım. 'Togashi' adı ekranda apaçık yazıyordu ve o yüzü asla unutamazdım."

"...Özür dilerim."

"Senin özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi Kudo elini rahat bir tavırla sallayarak.

Yasuko, Kudo'nun kendisine karşı bir ilgisi olduğunu elbette biliyordu. Doğrusu, Yasuko da ona karşı bir yakınlık hissediyordu. Yine de aralarındaki ilişki her zaman tamamen platonikti. Kudo onu birkaç kez otele davet etmişti ama Yasuko her defasında nazikçe reddetmişti. Eşi ve çocukları olan bir adamla ilişkiye girecek cesareti yoktu; üstelik bunu Kudo'dan ve diğer müşterilerinden gizlemesine rağmen o sıralar kendisi de evliydi.

Kudo, Yasuko'yu evine bırakırken bir kez Togashi ile karşılaşmıştı. Yasuko taksiden her zaman apartmanına kısa bir mesafe kala inerdi ve o gece de farklı olmamıştı. Ancak sigara paketini takside unutmuştu. Kudo bunu fark edince sigara paketini vermek için onun peşinden gitmişti. Yasuko'nun apartmanına girdiğini görünce kapıyı çalmıştı. Ancak kapıyı açan Yasuko değil, yabancı biri olmuştu: Togashi.

Togashi sarhoştu. Kapıda Kudo'yu görünce, Yasuko'nun hayır cevabını kabullenemeyen bir müşterisi olduğunu hemen anlamıştı. Kudo'nun kendisini açıklamasına fırsat kalmadan ona öfkeyle saldırmaya başlamıştı. Yasuko duştan çıkıp onları ayırmasaydı Togashi'nin ne kadar ileri gideceği belli değildi.

Birkaç gün sonra Yasuko, Togashi'yi yanına alıp Kudo'nun işyerine özür dilemeye gitmişti. Togashi, olabilecekleri bildiğinden en iyi davranışlarını sergilemişti. Ancak Kudo hiç kin tutmamıştı. Sadece Togashi'ye, karısını gece kulüplerinde çalıştırmaya devam edemeyeceğini söylemişti. Togashi bu eleştiriyi hiç takdir etmese de karşılık vermemiş, sadece başını eğmişti.

O olaydan sonra bile Kudo kulübe gelmeye devam etmiş, Yasuko'ya her zamanki gibi davranmıştı. Ancak kulüp saatleri dışında bir daha hiç buluşmamışlardı. Zaman geçtikçe Kudo, etrafta kimse yokken ara sıra Togashi hakkında sorular sormaya başlamıştı. Genellikle bir iş bulup bulamadığını merak ediyordu. Yasuko'nun yapabildiği tek şey başını iki yana sallamaktı.

Kudo, Togashi'nin Yasuko'yu dövdüğünü fark eden ilk kişiydi. Yasuko yüzü ve vücudundaki morluklarını makyajla gizlemek için elinden geleni yapmıştı ancak bu, çoğu müşteriyi kandırmaya yetse de Kudo'yu asla kandırmamıştı.

"Bir avukat tutmalısın, masrafları ben karşılarım," demişti bir keresinde.

Şimdi, yıllar sonra kahvelerini içerken Kudo bakışlarını Yasuko'nun omzunun üzerine dikip sordu: "Peki, bu olayla ilgili ne diyorsun? Umarım ortasında kalmamışsındır?"

"Polisler gidip geliyor tabii."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Kudo iç çekerek.

"Endişelenecek bir şey yok, gerçekten," diye onu rahatlattı Yasuko gülümseyerek.

"Sadece polisler mi? Basın da peşine düşmedi, değil mi?"

"Hayır, hiç."

"En azından bu iyi bir haber. Togashi'nin cinayeti, medyanın üzerine atlayacağı türden sansasyonel bir olay değil gibi görünüyordu ama insan yine de emin olamıyor. Can sıkıcı gözler üzerinde olsaydı, bir şekilde yardımcı olmaya çalışırdım."

"Teşekkür ederim. Her zamanki gibi çok naziksiniz."

Kudo utandı, gözlerini masaya indirerek kahve fincanına uzandı. "Eh, olayla hiçbir alakan olmamasına sevindim," dedi.

"Tabii ki yok. Ne yani, benim alakam olduğunu mu düşündünüz?"

"Öyle değil. Haberleri duyar duymaz endişelendim. Sonuçta biri eski kocanı öldürdü. Onu kimin ya da hangi sebeple öl-

dürdüğünü bilmiyorum ama bir şekilde bu iş sana bulaşır diye korktum."

"Sayoko da aynı şeyi söyledi. Hepiniz benim için fazla endişeleniyorsunuz."

"Eh, seni böyle iyi görünce sanırım bu mesele hakkında biraz fazla endişelenmişim. Zaten ondan kaç yıl önce boşandın. Onu son zamanlarda hiç görmemiştin, değil mi?"

"Onu mu?"

"Evet, Togashi'yi."

"Hiç görmedim," dedi Yasuko yüz kaslarının gerildiğini hissederek.

Neyse ki Kudo konuyu değiştirdi ve kendi hayatından bahsetmeye başladı. Ekonomi kötü bir dönemdeydi ancak şirketi şimdilik ayakta kalmayı başarıyordu. Ev hayatından bahsederken sadece oğlundan söz ediyordu. Hep böyleydi. Yasuko, Kudo'nun karısıyla ilişkisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ancak hep onların iyi anlaştıklarını hayal etmişti. Yasuko'nun hostes lik yaptığı süre boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da iyi dinleyici olan ve başkalarının sorunlarına gerçekten önem veren erkeklerin genellikle mutlu bir aileden geldiğiydi.

Kafeden çıktıklarında yağmur yağıyordu. "Bu benim suçum," dedi Kudo, Yasuko'dan özür dileyerek. "Doğrudan eve gitseydin yağmura yakalanmazdın."

Yasuko başını iki yana salladı. "Öyle söylemeyin."

"Buradan uzak mı oturuyorsun?"

"Bisikletle sadece on dakika."

"Bisiklet mi? Aman Tanrım." Kudo bulutlara bakarak dudaklarını ısırdı.

"Sorun değil. Çantamda katlanır bir şemsiye var ve bisikletim dükkânda. Eve yürüyerek giderim, yarın da biraz erken çıkarım."

"Seni bırakayım."

"Hayır, gerek yok." Ancak Kudo çoktan sokağa çıkmış, bir taksi çevirmişti.

"Bir dahaki sefere akşam yemeğine çıkarız," dedi Kudo, taksi yola koyulurken ikisi arka koltukta oturuyordu. "İstersen kızını da getirebilirsin."

"Onu düşünmenize gerek yok... Peki ya siz?"

"Ah, benim için fark etmez. Bu aralar çok meşgul değilim."

"Anladım."

Aslında, "Eşiniz ne olacak?" demek istemişti ama bu konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi. Kudo, Yasuko'nun imasını kaçırmamıştı ancak kasten yanlış anlamış gibi davranmıştı. Kudo telefon numarasını istedi ve Yasuko da verdi. Vermemek için iyi bir sebep bulamamıştı.

Kudo taksiyi apartmanının önüne kadar getirmişti. Yasuko kapının açılmadığı tarafta oturduğundan ikisi de inmek zorunda kaldı.

"Tekrar binin yoksa ıslanırsınız," dedi Yasuko kaldırımda durarak.

"Tamam. Görüşürüz."

Yasuko sadece başıyla selam verip gülümsedi. Kudo taksiye geri binerken gözleri Yasuko'nun arkasına kaydı ve oradaki bir şeye sabitlendi. Yasuko arkasına döndüğünde merdivenin dibinde bir adamın durduğunu fark etti, elinde bir şemsiye vardı. Yüzünü görmek için hava fazla karanlıktı ama vücut yapısından bunun İshigami olduğunu anladı.

İshigami, şimdi sokağın aşağısına doğru yavaşça yürümeye başlamıştı. Kudo'nun yüz ifadesine bakılırsa, İshigami'nin onların taksiden inişini izlediği açıktı.

"Ararım," dedi Kudo pencereden, sonra da şoföre gitmesini işaret etti. Yasuko taksi uzaklaşırken arka lambalarını izledi. Ancak o zaman kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Onu ger-

çekten mutlu eden bir erkekle vakit geçirmesinin üzerinden kaç yıl geçmişti?

Taksinin kaldırımda yürüyen İshigami'nin yanından geçmesini izledi. Dairesine döndüğünde Misato televizyon izliyordu.

"Bugün bir şey oldu mu?" diye sordu Yasuko. Misato, onun okulla ilgili bir şey sormadığını gayet iyi biliyordu.

"Hayır. Hiçbir şey. Mika da bir şey söylemedi. Sanırım polis onunla henüz konuşmamış."

"Tamam." Bir süre sonra Yasuko'nun cep telefonu çaldı. Ekranda aramanın bir ankesörlü telefondan geldiği yazıyordu.

"Evet, benim."

"Benim, İshigami," dedi tanıdık, alçak bir ses. "Bugün bir şey oldu mu?"

"Pek bir şey olmadı. Misato'yla ilgili de bir şey yok."

"Anladım. Lütfen dikkatli olun. Polis hâlâ sizi şüpheli görüyor. Şimdi temelleri atıyor, etrafınızdaki her şeyi ve herkesi araştırıyorlardır."

"Anlıyorum."

"Peki bundan başka bir şey oldu mu?"

"Ne?" diye sordu Yasuko şaşkınlıkla. "Hayır, hiçbir şey olmadı. Az önce de hiçbir şey olmadığını söyledim."

"Tamam... şey, iyi. Üzgünüm. Yarın tekrar konuşuruz."

İshigami telefonu kapadı. Yasuko cep telefonunu masaya bırakırken bunun neyle ilgili olduğunu merak etti. İshigami'nin hiç bu kadar tereddütlü konuştuğunu duymamıştı. Sonra anladı: Kudo'yu görmüştü. Onunla bu kadar samimi konuşan adamın kim olduğunu merak etmiş olmalıydı. Şüphesiz bu yüzden onu sıkıştırmıştı. Kudo hakkında bir şey öğrenmek istemişti.

Yasuko, İshigami'nin neden kendisi ve kızı için bu kadar uğraştığını biliyordu. Sayoko'nun dediği gibi ona karşı bir şeyler hissediyordu. Aniden başka bir erkeğe yakınlaşırsa ne olacağı-

nı merak etti. İshigami kendilerine yardım etmeye devam eder miydi? Sorunlarını çözmeye devam eder miydi?

Yasuko, Kudo'yla akşam yemeğine çıkmamanın daha iyi olabileceğine karar verdi. Eğer çıkarsa da İshigami'nin bundan haberdar olmamasını sağlamalıydı. Ama bu düşünce aklına gelir gelmez garip bir endişe hissetti. Bu ne kadar sürecekti? İshigami'nin gözlerinden uzak tutmak zorunda olduğu bu durum ne kadar devam edecekti? Başka bir erkekle görüşmesi, Togashi'nin ölümünün zaman aşımına uğrayacağı tarihe kadar yasak mı olacaktı?

Ninova

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kusanagi spor salonunun kapısından gelen, cilalı parke üzerinde kayan ayakkabıların gıcırtısını ve zaman zaman küçük patlamaları andıran sesleri işitti. Tanıdık seslerdi. Kapıda durdu ve içeri baktı. En yakın tenis kortunda Yukawa'nın raketini kaldırdığını, bir sonraki servise pozisyon aldığını gördü. Kalça kasları, okul zamanlarındaki kadar sıkı görünmüyordu ancak formu hâlâ mükemmeldi. Rakibi bir öğrenciydi ve oldukça yetenekli olduğu belliydi. Yukawa'nın kurnaz saldırılarını ustalıkla karşılamış ve her hareketine cevap vermişti. Genç adam topu tek bir hareketle havaya fırlattı ve köşeye sert bir vuruş yaptı. Oyun bitmişti. Yukawa olduğu yerde oturdu, güldü ve rakibine bir şeyler söyledi.

Sonra gözü Kusanagi'ye ilişti. Öğrenciye seslenip el salladı ve elinde raketiyle dedektifin yanına doğru ilerledi.

"Şimdi ne var?" diye sordu Yukawa.

Kusanagi bir adım geri çekildi. "Bunu asıl ben sormalıyım. Beni arayan sendin." Kusanagi'nin cep telefonundaki çağrı listesinde Yukawa'dan bir arama vardı.

"Ah, doğru. Sana ulaşmaya çalıştığımda doğrudan sesli mesaja düştüm ama mesaj bırakacak kadar önemli değildi. Meşgul olduğunu düşündüm."

"Aslında telefonumu kapamıştım çünkü bir film izliyordum."

"Mesai saatlerinde mi? Epey keyfine bakıyorsun."

Ninova

"Öyle değil, anne ve kızının ifadelerini kontrol ediyordum. Ne tür bir film izlediklerini öğrenmek için gittim. Sonuçta, şüphelinin doğruyu söyleyip söylemediğini bilmek için gerçekleri öğrenmem gerek."

"Yine de maaş alırken film izlemek gibisi yok."

"İronisi de bu işte. İş için yaptığında hiç keyifli olmuyor. Neyse, önemsiz bir şeyse buraya kadar geldiğim için kusura bakma. Laboratuvarda seni bulmaya çalıştım ama burada olduğunu söylediler."

"Madem buraya kadar geldin, bir şeyler yemeye ne dersin? Sana sormam gereken bir şey var." Yukawa kapıya doğru yürüdü, spor ayakkabılarını çıkarıp normal ayakkabılarını giydi.

"Ne hakkında?" diye sordu Kusanagi.

"O konuyla ilgili," dedi Yukawa yürürken.

"O konu mu?"

Yukawa durdu ve raketini Kusanagi'ye doğru çevirdi. "Sinema."

***

Üniversite kampüsü yakınlarında bir bara girdiler. Burası Kusanagi'nin okul zamanlarında olmayan yeni bir mekândı. Arka tarafta bir masaya oturdular.

"Şüpheli, bu ayın onunda –yani Togashi'nin öldürüldüğü gün– sinemaya gittiğini söylüyor. Kızı ise bunu okuldan bir arkadaşına ayın on ikisinde anlatmış," dedi Kusanagi, bir şişeden Yukawa'ya bira doldurarak. "Bunu arkadaşıyla doğruladım. Bu yüzden filme gittim. Kadının film hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını görmek için."

"Evet, evet, sinemaya gitmek için geçerli bir sebebin vardı eminim. Peki kızın arkadaşı ne dedi?"

"İşe yarar hiçbir şey söylemedi. Arkadaşına göre, kızın söylediklerinde olağandışı bir şey yokmuş. Arkadaşının adı Mika

Ueno. Mika filmi kendisinin de izlediğini söyledi, bu yüzden konuşacak çok şeyleri olmuş."

"Bir gün beklemesi garip," dedi Yukawa. "Değil mi? Arkadaşlarıyla film hakkında konuşmak isteseydi, bunu ertesi gün yapmaz mıydı? O yüzden düşünmeye başladım, ya gerçekten o filmi on birinde izledilerse?"

"Bu mümkün mü?"

"İmkânsız olduğunu söyleyemem. Şüpheli altıya kadar çalışıyor ve eğer kızı badminton antrenmanından hemen sonra eve döndüyse yediye yetişebilirlerdi. Olay günü yaptıklarını söyledikleri de bu."

"Badminton mu? Kız badminton kulübünde mi?"

"Evet. İlk ziyaretimde anladım bunu. Dairede raketini gördüm. Bu arada, badminton konusu da kafamı kurcalıyor. Oldukça yoğun bir spor ve ortaokulda olsa bile, antrenmandan sonra yorgun olması gerekmez mi?"

"Senin gibi her işi başkalarına yaptıran bir tembelse o kadar yorulmamıştır," dedi Yukawa, buharda pişirilmiş konnyaku küpüne biraz acı hardal sürerken.

"Konuyu saptırma. Söylemeye çalıştığım..."

"Badminton antrenmanından yorulmuş bir öğrencinin sonrasında sinemaya gitmesi, ardından gece geç saatlere kadar karaoke yapması etkileyici, değil mi?"

Kusanagi arkadaşına gözlerini kırpıştırarak baktı. Demek istediği tam da buydu.

"Yine de tamamen imkânsız değil. Sağlıklı bir kız, değil mi? Üstelik genç."

"Doğru. Ama zayıf ve pek de dayanıklı gibi görünmüyor."

"Bu geçerli bir varsayım olmayabilir, ayrıca belki de o gün antrenman o kadar zorlu değildi. Hem, onların onunda karaoke yerine gittiklerini doğrulamıştın, değil mi?"

"Evet."

"Peki, karaoke yerine ne zaman girdiklerini öğrendin mi?"

"Yirmi bir kırk."

"Ve annenin altıya kadar yemek dükkânında çalıştığını doğruladın, değil mi? Cinayet Shinozaki'de işlendiyse, gidiş dönüş süresini de hesaba katarsak işi halledip karaokeye yetişmeleri için iki saatleri var. Sanırım bu mümkün." Yukawa, elinde yemek çubuklarını tutarak kollarını kavuşturdu. Kusanagi şüphelinin yemek dükkânında çalıştığını ona ne zaman söylediğini merak ederek arkadaşına baktı.

"Neden birdenbire bu vakayla bu kadar ilgilenmeye başladın? Diğer soruşturmalarımı hiç sormazsın."

"Buna ilgi denemez aslında. Sadece aklıma takıldı. Demir gibi sağlam mazeretleri sarsmayı seviyorum."

"Sağlamdan çok, zor çözülebilir bir mazeret. Bu yüzden üzerinde çalışıyoruz."

"Henüz ona karşı bir deliliniz yok, şüphelenmenizi sağlayacak bir şey de, doğru mu?"

"Doğru. Ama şu da bir gerçek ki şu anda şüphelenmeye değer başka kimse yok. Togashi fazla iz bırakmamış. Çok arkadaşı yok ama gerçek anlamda düşmanı da yok. Ayrıca, cinayet gecesi sinemaya ve karaokeye gitmelerinin biraz fazla tesadüfi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum ama burada mantıklı kararlar vermelisin. Belki de ifadeleri dışında bir şeye bakmalısın?"

"Bana işimi nasıl yapacağımı söylemene gerek yok. Her şeyi detaylıca araştırıyoruz, inan bana." Kusanagi sandalyesinin arkasında asılı duran ceketinin cebinden bir fotokopi çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bu bir adamın yüzünün çizimiydi.

"Bu da ne?"

"Kurbanın hayattaykenki bir tasviri. Birkaç dedektif Shinozaki İstasyonu çevresinde onu gören var mı diye soruşturuyor."

"Bu arada, adamın kıyafetlerinden bazıları yanmaktan kurtulmuştu diyordun. Lacivert bir ceket, gri bir kazak ve siyah pantolon, değil mi? Bu, neredeyse herkesin giyebileceği bir şey gibi duruyor."

"Öyle, değil mi? Görünüşe göre bir sürü insan onu gördüğünü söylüyor. Nereden başlayacağımızı bilmiyoruz."

"Yani, işe yarar bir şey yok mu?"

"Pek değil. Şu âna kadarki en işe yarar ipucu, kıyafetleri ona benzeyen şüpheli bir adam gördüğünü söyleyen bir kadından geliyor. İşten eve döndüğü esnada onu istasyonun yakınında oyalanırken görmüş. Shinozaki'de astığımız posterlerden birini gördükten sonra ihbarda bulunmuş."

"Buradaki insanların yardımcı olduğunu görmek güzel. Peki neden onu sorgulamıyorsunuz? Belki ondan daha fazlasını öğrenebilirsiniz."

"Elbette sorguladık. Sorun şu ki gördüğü adam bizim kurbanımıza benzemiyor."

"Nasıl yani?"

"Bir kere, gördüğü adamın bulunduğu istasyon Shinozaki değil, aynı hattaki bir önceki istasyon olan Mizue. Ayrıca ona resmi gösterdiğimizde yüzünün çizimimizdeki kadar uzun değil, daha yuvarlak olduğunu söyledi."

"Yuvarlak, ha?"

"Eh, bizim işimiz böyle boşa giden çabaların tekrarından ibaret zaten," dedi Kusanagi yemek çubuklarıyla kalan patatesleri avlarken. "Sizinki gibi, mantığınızın sağlamasının kanıt sayıldığı, sonra da günü bitirebildiğimiz bir dünya değil burası." Keskin bir karşılık bekliyordu ama Yukawa hiçbir şey söylemedi. Başını kaldırdığında arkadaşının ellerini kenetlemiş bir hâlde uzaklara daldığını gördü. Kusanagi bu bakışı onda daha önce görmüştü. Fizikçinin derin düşüncelere daldığının kesin bir işaretiydi ama bu ani dalgınlığın konuyla bir ilgisi olup ol-

madığı henüz bilmiyordu. Yavaş yavaş Yukawa'nın gözleri yeniden odaklandı. Kusanagi'ye baktı.

"Adamın yüzünün ezildiğini söyledin, değil mi?"

"Evet. Parmak izleri de yakılmış. Bizi cesedi teşhis etmekten alıkoymaya çalışmış olmalılar."

"Yüzünü ezmek için ne kullanmışlar?"

Kusanagi kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, ardından masaya doğru eğildi. "Henüz bir şey bulamadık ama katilin çekiç kullandığını düşünüyoruz. Adli tıp, yüz kemikleri kırılsm diye defalarca vurulduğunu düşünüyor. Dişler ve çene de tamamen parçalanmış, bu yüzden diş kayıtlarını karşılaştırmamız da imkânsız."

"Çekiç, ha?" diye mırıldandı Yukawa, yumuşak pişmiş bir turpu yemek çubuklarının uçlarıyla ayırırken.

"Bunda garip bir şey mi var?" diye sordu Kusanagi.

Yukawa çubukları bıraktı ve dirseklerini masaya dayadı. "Yemek dükkânındaki kadın katilse, o gün tam olarak ne yaptığını düşünüyorsun? Öncelikle, o filme gerçekten gitmediğini varsayıyorsun, değil mi?"

"Gitmiş mi gitmemiş mi emin değilim, eğer bunu soruyorsan."

"Gerçekte ne olduğu önemli değil. Sadece biraz çıkarım duymak istiyorum." Yukawa bir elini teşvik edici bir tavırla sallarken diğer eliyle birasını dudaklarına götürdü.

Kusanagi kaşlarını çattı. "Pek sağlam bir şey değil, daha çok tahmin ama bir teorim var. Yemek dükkânındaki kadın –ona kısaca A Hanım diyelim– altıdan sonra dükkândan ayrılır. Oradan Hamamatsu İstasyonu'na yürümek on dakika sürer. Metroyla Shinozaki İstasyonu'na gitmesi yirmi dakikasını daha alır. Oradan Eski Edogawa Nehri yakınlarına bir otobüs ya da taksi ile gider. Bu da onu suç mahalline yaklaşık yedide getirir."

"Peki, kurban bu sırada ne yapıyor?"

"Kurban da suç mahalline doğru gidiyor. A Hanım ile buluşmak için. Ama kurban Shinozaki İstasyonu'ndan bisikletle geliyor."

"Bisiklet mi?"

"Evet. Cesedin bulunduğu yere yakın bir yerde terk edilmiş bir bisiklet vardı ve bisiklet üzerindeki izler kurbanınkilerle eşleşiyordu."

"İzler mi? Parmak uçlarının yakıldığını söylememiş miydin?"

Kusanagi başıyla onayladı. "Bu yüzden cesedin kimliği tespit edildikten sonra doğrulama yapabildik. Bisiklet üzerindeki parmak izleri, kurbanın kaldığı odadaki izlerle eşleşiyordu. Ah! Nereye varmaya çalışacağını biliyorum. Bana, odayı kiralayan adamın bisikleti kullanan kişi olduğunu kanıtlasak bile, bu onun kurban olduğu anlamına gelmez diyeceksin, değil mi? Ya odada kalan adam gerçek katilse ve bisikleti o kullandıysa? Oldukça makul. Ama odasmda birkaç tutam saç da bulduk. Cesedin üzerindeki saçlarla eşleşiyordu. Saçların DNA analizini yaptık ve sonuçlar aynıydı."

Kusanagi'nin hızlı konuşması karşısında Yukawa güldü. "Şu devirde polislerin kimlik tespitinde hata yapacağmı sanmıyorum. Ama bisiklet kullanması ilginçmiş. Kurban, Shinozaki İstasyonu'na bisiklet mi bırakmış?"

"Hayır, aslında..." Kusanagi çalıntı bisikletle ilgili öğrendiklerini anlattı. Yukawa'nın tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri hafifçe büyüdü.

"Yani kurban, suç mahalline gitmek için istasyonda bir bisiklet çalma zahmetine mi girmiş? Neden bir otobüse ya da taksiye binmemiş?"

"Bisikleti neden çaldığını bilmiyorum ama yaptığı şey bu olmalı. Adam işsizdi sonuçta, pek fazla parası yoktu. Muhtemelen otobüs ücretinden kaçınmak istemiştir."

Yukawa ikna olmamış gibi kollarını kavuşturdu ve hafif bir homurtu çıkardı. "Peki, her ne şekilde olursa olsun, kurban suç mahallinde A Hanım ile buluşmaya gitti. Devam et."

"Sanırım bir buluşma ayarlamışlardı ama A Hanım oraya biraz erken geldi ve bir yere saklandı. Kurbanın yaklaştığını gördüğünde arkasından sessizce yaklaşarak boynuna bir ip doladı ve onu boğarak öldürdü."

"Orada dur!" Yukawa iki elini havaya kaldırdı. "Kurbanın boyu kaçtı?"

"1.75'ten biraz uzun," dedi Kusanagi küfretme isteğini bastırarak. Yukawa'nın bir sonraki sorusunu biliyordu.

"Ya A Hanım?"

"Yaklaşık 1.60."

"Yani arada on santimden fazla bir fark var," dedi Yukawa hafif bir gülümsemeyle çenesini eline dayayarak. "Nereye varmak istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Tabii, senden uzun birini boğmak zordur. Ve kurbanın boynundaki izlerin açısına bakılırsa, onu boğan kişi yukarı çekiyormuş gibi görünüyor. Ama kurban oturuyor olabilir. Belki hâlâ bisikletin üzerindeydi."

"Eh, senaryo için hazır bir bahanen olduğuna sevindim."

Kusanagi yumruğunu masaya vurdu ve "Bu bir bahane değil," dedi kararlı bir sesle.

"Sonra ne oldu? Kadın adamın kıyafetlerini çıkardı, yanında getirdiği çekiçle yüzünü ezdi ve çakmakla parmak uçlarını mı yaktı? Sonra da kıyafetlerini ateşe verdi ve olay yerinden kaçtı. Hepsi bu mu?"

"Yine de saat dokuza kadar Kinshicho'ya ulaşmış olabilir."

"Teorik olarak evet. Ama yine de senin zorlama bir senaryo oluşturduğunu düşünüyorum. Bütün departman senin bu küçük teorini mi destekliyor yoksa?"

Kusanagi dudak büktü. Kalan birasını bitirdi ve garsona birer tane daha istediklerini işaret etti, ardından tekrar Yukawa'ya döndü. "Evet, pek çoğu kadının gerçekten bunu yapıp yapamayacağını merak ediyor."

"Etmeleri de lazım. Gafil avlasa bile, kendini savunan yetişkin bir erkeği boğmak kolay değildir. İnan bana, adam kendini savunmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Dahası, sıradan bir fiziksel gücü olan bir kadın, işi bitirdikten sonra yetişkin bir erkeğin cesedini ortadan kaldırmakta zorlanırdı. Üzgünüm ama senin teorinin birçok boşlukla dolu olduğunu düşünen gruba katılmam gerekiyor."

"Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ben de pek inanmıyorum zaten. Sadece bu olasılıklardan biri diyorum."

"Bu da başka fikirlerin olduğunu gösteriyor. Eh, hepsini kendine saklama. Hadi başka bir teorini dinleyelim."

"Şu an için çok sağlam bir iddiam yok. Ama az önce verdiğim senaryo, adamın bulunduğu yere yakın bir yerde öldürüldüğünü varsayıyor. Başka bir yerde öldürülüp cesedinin oraya bırakılmış olması da mümkün. Açıkçası, departmanın çoğu böyle olduğunu düşünüyor. Bayan A yapmış olsa da olmasa da."

"Daha mantıklı bir varsayım gibi görünüyor. Ama ilk sunduğun bu değildi. Neden?"

"Basit. Katil A Hanımsa bunu başka bir yerde yapmış olamaz. Arabası yok, bir arabaya erişimi de yok. Hatta araba kullanmayı bile bilmiyor. Cesedi nehir kenarına taşımasının hiçbir yolu yok."

"Anladım. Bu önemli bir nokta gibi görünüyor."

"Ve bisiklet meselesi var. Bisikleti oraya bırakan kişinin, cinayetin nehir kenarında işlendiğini düşündürmek için bunu kasıtlı olarak yaptığını varsayabiliriz. Ama o zaman kurbanın parmak izlerini bisiklete yerleştirmekle vakit kaybetmenin bir anlamı olmazdı. Özellikle de cesedin parmak uçlarını yakmak gibi bir zahmete girmişken."

"Bisiklet bir muamma. Birçok açıdan." Yukawa piyano çalıyormuş gibi parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. Sonra durdu ve "Her halükârda, bunu muhtemelen bir erkeğin yaptığını varsaymak daha mantıklı değil mi?" dedi.

"Departmandaki çoğu kişi de böyle düşünüyor. Ama ben hâlâ A Hanım'ın bir şekilde işin içinde olduğunu düşünüyorum."

"Yani A Hanım'ın erkek bir suç ortağı mı vardı?"

"Şu anda onunla bağlantılı kişileri araştırıyoruz. Sonuçta bir zamanlar gece kulübünde hosteslik yapıyordu. Hayatmda mutlaka bazı erkekler olmalı."

"Bu, ülkedeki tüm hostesleri kızdıracak bir varsayım," dedi Yukawa gülerek. Birasmdan bir yudum aldı, ardından yüzündeki ciddi ifade geri geldi ve tekrar resmi görmek istediğini söyledi. Kusanagi kurbanın tasvir edildiği çizimi ona uzattı. Çizim, Togashi'nin olay yerinde bulunan kıyafetleri giymiş hâlini gösteriyordu. Yukawa çizime dikkatle baktı.

"Katil neden cesedi soymaya ihtiyaç duydu merak ediyorum," diye mırıldandı.

"Kimliğini gizlemek için. Yüzünü ezme ve parmak izlerini yok etme sebebiyle aynı."

"Peki neden ayrılırken kıyafetleri yanında götürmedi? Kıyafetleri yakmaya çalışıp başarısız olduğu için bu çizimi yapabildiniz."

"Muhtemelen acele ediyordu."

"Cüzdan ya da ehliyet gibi şeylerden birinin kimliğini anlayabilirsin ama birinin kimliğini gerçekten kıyafetlerinden ya da ayakkabılarından çıkarabilir misin? Kıyafetlerini çıkarmak ve yakmaya çalışmak için harcanan zamanın riskleri, sağlayacağı faydalardan daha ağır basmaz mı? Katil muhtemelen bir an önce kaçmak isterdi."

"Ne demek istiyorsun? Onu soymalarının başka bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kesin bir şey diyemem. Ama başka bir neden varsa, o nedeni bulmadan katilinizi belirleyemezsiniz." Yukawa çizimin üzerine parmağıyla büyük bir soru işareti çizdi.

***

İkinci dönem, üçüncü sınıfların final sonuçları felaketti. Sadece üçüncü sınıfların değil, ikinci sınıfların genel başarısı da düşüktü. İshigami'ye göre öğrenciler her yıl daha da aptallaşıyor gibiydi. Sınav kâğıtlarını dağıttıktan sonra telafi sınavının tarihini açıkladı. Bu okulda tüm dersler için belirli bir geçme notu mevcuttu ve bu notu alamayan öğrenciler bir üst sınıfa geçemiyordu. Elbette, en umutsuz vakalar dışında kimsenin sınıfta kalmaması için gerekirse defalarca telafi sınavı yapılıyordu. Öğrenciler notlarını gördüklerinde sınıfta protesto sesleri yükseldi. İshigami her zamanki gibi tepkileri görmezden geldi ama bir yorum kalabalığın arasından sıyrılıp kulağına ulaştı.

"Hocam, matematik sınavının gereksiz olduğu üniversiteler de var sonuçta. Biz o okullara gideceksek neden matematikten geçmek zorundayız ki?"

İshigami soruyu soran öğrenciye baktı. Morioka adında bir çocuktu. Sandalyede arkaya yaslanmış, başını kaşıyor ve destek arar gibi diğer öğrencilere bakıyordu. Kısa boyluydu ama sınıfın küçük çaplı suç patronu rolünü üstlenmişti. İshigami bu gruptan sorumlu olmamasına rağmen çocuğun ününü biliyordu. Çocuğun, kesinlikle yasak olmasına rağmen motorla okula gelmekten uyarı alma geçmişi uzundu.

"Morioka, sen böyle bir üniversiteye girmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Ishigami.

"Yani, üniversiteye gidersem matematik sınavı olmayan bir yere gideceğim kesin. Ama zaten gitmeyi de planlamıyorum. Ayrıca seneye seçmeli matematik dersi almayacağım, bu yüz-

den bu yılki notumun ne önemi var ki? Yanlış anlamayın, Hocam, sizi de düşünüyorum. Benim gibi aptallara ders anlatmak pek eğlenceli olmasa gerek. Bu yüzden belki de bir anlaşma yapabiliriz diye düşündüm. Yetişkinler arasında bir uzlaşma gibi." Son cümle sınıfı güldürdü. İshigami acı bir şekilde gülümsedi.

"Beni bu kadar düşünüyorsan telafi sınavını geç. Sadece türev ve integral hesaplama. Çok zor olamaz."

Morioka alaycı bir kahkaha attı. Sandalyede bacaklarını yana uzattı. "Türev ve integral hesabın bana ne faydası olacak? Zaman kaybı!"

İshigami yıl sonu sınavındaki bazı zor soruların açıklamasına başlamak için tahtaya dönmüştü ama Morioka'nın yorumu onu durdurdu ve geri dönmesine neden oldu. Bu tür bir şeyi görmezden gelemezdi.

"Motosikletleri sevdiğini duydum, Morioka. Hiç yarış izledin mi?"

Morioka aniden gelen soruyla şaşkınlık içinde başıyla onayladı.

"Peki, yarışçılar motosikletlerini sabit bir hızda mı sürer? Hayır, hızlarını sürekli olarak arazinin durumuna, rüzgârın yönüne, yarış stratejisine ve daha fazlasına göre ayarlıyorlar. Kazanmak için nerede hızlanıp nerede yavaşlamaları gerektiğini bir anda bilmeleri gerekiyor. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Ama bunun matematikle ne alakası var?"

"Şöyle ki, belirli bir anda ne kadar hızlandıkları, o anki hızlarının türevine eşittir. Dahası katettikleri mesafe, değişen hızlarının integralidir. Bir yarışta motosikletlerin aşağı yukarı aynı mesafeyi katetmeleri gerekir, bu yüzden kimin kazandığını ya da kaybettiğini belirlemede hız farkı çok önemlidir. Görüyorsun, türev ve integral hesaplama çok önemlidir."

"Evet," dedi Morioka kafası karışmış bir şekilde duraksadıktan sonra, "ama bir yarışçı tüm bunları düşünmek zorunda

değil. Türevler ve integraller umurlarında mı? Tecrübeyle ve içgüdüyle kazanıyorlar."

"Eminim öyledir. Ama bu, yarışçıların destek ekipleri için geçerli değil. Onlar, en iyi hızlanma yerlerini bulmak için defalarca detaylı simülasyonlar yaparlar ve bu şekilde strateji geliştirirler. Bunu yapmak için de türev ve integral hesaplamayı kullanırlar. Bunu bilmiyor olsalar bile, kullandıkları bilgisayar yazılımı bunu yapıyor."

"O zaman matematiği yazılımı yapanlara bırakalım," dedi Morioka.

"Yapabiliriz ama ya o yazılımı yapması gereken kişi sen olsan, Morioka?"

Morioka sandalyede daha da geriye yaslandı. "Ben mi? Yazılım mı yapacağım? Hiç sanmam."

"Sen yazılım mühendisi olmasan bile bu sınıfta bir başkası olabilir. İşte bu yüzden matematik çalışıyoruz. Bu yüzden bu dersi alıyoruz. Burada öğrettiklerimin yalnızca buzdağının görünen kısmı olduğunu, matematik dünyasına açılan bir kapı olduğunu bilmelisin. Kapının nerede olduğunu bile bilmiyorsan içeri girmeyi nasıl beklersin? İçeri girmek istemiyorsan girmek zorunda değilsin elbette. Burada test ettiğim tek şey, kapının nerede olduğunu bilip bilmediğin. Sana seçenek sunuyorum."

Konuşurken İshigami sınıfı gözden geçirdi. Her yıl birileri neden matematik çalışmak zorunda olduklarını sorardı. Her yıl aynı açıklamayı yapardı. Bu kez motosikletleri seven bir öğrenci olduğu için motosiklet yarışı örneğini kullanmıştı. Geçen yıl, müzisyen olmayı isteyen biri için müzik teknolojisi tasarımında kullanılan matematikten bahsetmişti. Ancak tartışmanın detayları yıldan yıla değişse de İshigami için bu eski bir rutindi.

Ders bittikten sonra öğretmenler odasına döndüğünde İshigami masasının üzerine yapıştırılmış bir not buldu. Aceleyle karalanmış notta "Yukawa'yı ara" yazıyordu. Altında bir cep te-

lefonu numarası vardı ve yazının başka bir matematik öğretmenine ait olduğunu tanımıştı.

"Yukawa ne istiyor ki?" diye düşündü boğazındaki ani düğümü yutkunarak temizlemeye çalışırken. Telefonunu eline alarak koridora çıktı. Notta yazan numarayı çevirdi. Yukawa ilk çalışta açtı.

"Okul saatinde rahatsız ettiğim için kusura bakma."

"Acil bir şey mi?"

"Evet, acil denebilir. Bugün buluşmamız mümkün mü?"

"Bugün mü? Burada halletmem gereken birkaç şey daha var. Sanırım beşten sonra mümkün olur..." Altıncı dersini yeni bitirmişti ve tüm öğrenciler sınıf toplantısındaydı. İshigami'nin kendi sınıfı olmadığından, gerekirse judo salonunun anahtarlarını başka bir öğretmene bırakıp erken çıkabilirdi.

"Harika. O zaman beşte ana kapıda buluşalım. Uygun mu?"

"Uygun. Şu an neredesin?"

"Okulun yakınlarmdayım. Görüşürüz!"

"Tamam, görüşürüz."

Yukawa telefonu kapadıktan sonra İshigami gerilen parmaklarıyla cep telefonunu tuttu ve ona baktı. Onu buraya, okula kadar getirecek kadar acil olan şey ne olabilirdi?

Kalan birkaç sınav kâğıdını da okuyup çıkmaya hazır olduğunda saat zaten beşi bulmuştu. İshigami öğretmenler odasından çıktı ve okul bahçesinden geçerek ana kapıya yöneldi. Yukawa kapının yanında, yaya geçidine yakın bir yerde duruyordu. Siyah paltosu rüzgârda dalgalanıyordu. İshigami'yi gördüğünde el salladı ve gülümsedi.

"Böyle buraya kadar sürüklediğim için üzgünüm," diye neşeyle seslendi.

"Buraya kadar zahmet etmene sebep olacak kadar acil şeyin ne olduğunu merak ediyordum açıkçası," dedi İshigami ifadesi yumuşayarak.

"Yürürken konuşalım." Yukawa, Kiyosubashi Yolu boyunca yürümeye başladı.

"Hayır, şu yol daha kısa," dedi İshigami bir ara sokağı işaret ederek. "Buradan dümdüz gidersek binama doğrudan ulaşırız."

"Evet ama ben şu yemek dükkânına gitmek istiyorum," diye açıkladı Yukawa.

"Yemek dükkânı mı? Neden oraya gidelim ki?" diye sordu İshigami yüz kaslarının gerildiğini hissederek.

"Neden mi? Tabii ki yemek almak için. Başka neden olabilir ki? Bu akşam düzgün bir yemek yemeye vakit bulamayacağımı düşünüyorum, o yüzden önceden hazır bir şeyler almak istedim. Oradaki yemekler güzel, değil mi? Sonuçta her sabah oradan yiyorsun."

"Ah... peki. O zaman gidelim." İshigami, Benten-tei'ye doğru döndü. Kiyosu Köprüsü yönünde ilerlediler. Yolda büyük bir kamyon yanlarından gürültüyle geçti.

"Şey," dedi Yukawa, "geçen gün Kusanagi ile görüştüm. Hani şu seni ziyarete gelen dedektif."

İshigami'nin tedirginliği gitgide artıyordu. "Ne dedi?"

"Önemli bir şey değil. Ne zaman bir çıkmaza girse soluğu benim yanımda alır. Hem de kolay problemlerle değil. Bir keresinde benden bir poltergeist vakası[6] çözmemi bile istemişti. Anladın mı şimdi?"

Yukawa, poltergeist vakasıyla ilgili hikâyeyi anlatmaya başladı. İshigami için yeterince ilginç bir hikâye gibi görünüyordu. Ama biliyordu ki Yukawa buraya sırf hayalet hikâyesi anlatmaya gelmemişti. İshigami onun asıl amacını anlamaya çalışırken Benten-tei'nin tabelası göründü. Bir başka rahatsızlık dalgası onu sardı. Yasuko onları görünce nasıl tepki verecekti? İshigami'nin günün bu saatinde ortaya çıkması zaten alışılmadık

6 Poltergeist, sebebi açıklanamayan fiziksel olayların (eşya hareketleri, sesler vb.) meydana geldiği paranormal bir fenomendir. *–çn*

Ninova

bir durumdu ve yanında bir de arkadaş getirmiş olması, Yasuko'nun en kötü ihtimali düşünmesine neden olabilirdi. Sadece doğal davranmayı akıl etmesini umuyordu.

Yukawa, Benten-tei'nin sürgülü cam kapısına yaklaşıp açtı ve içeri girdi. İshigami biraz tereddüt etse de onu takip etti. Yasuko'yu tezgâhın arkasında, başka bir müşteriye yardım ederken gördü.

"Hoş geldiniz!" dedi Yukawa'ya neşeyle. Sonra İshigami'ye döndü. Gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve gülümsemesi yüzünde dondu kaldı.

"Arkadaşım bir şey mi yaptı?" diye sordu Yukawa.

"Ah, hayır, hiçbir şey," dedi Yasuko başını iki yana sallayarak. Yüzünde hâlâ rahatsız bir gülümseme vardı.

"Kendisi komşum. Her gün öğle yemeğini buradan alır..."

"Öyle görünüyor. Tavsiyesi üzerine geldim," dedi Yukawa.

"Teşekkür ederiz," dedi Yasuko kibarca başını eğerek.

"Üniversitede sınıf arkadaşıydık," diye devam etti Yukawa, İshigami'ye dönerek. "Geçen gün evine uğradım."

"Ah, öyle mi," dedi Yasuko tekrar gülümseyerek ve başını yukarı aşağı sallayarak.

"Söyledi mi?"

"Evet, laf arasında." Yukawa gülümsemesini yüzünden düşürmeden başıyla onayladı. "Peki, ne önerirsiniz? Arkadaşım genelde ne alıyor?"

"İshigami Bey genelde özel menüyü alır ama maalesef tükendi..."

"Çok yazık. O zaman bakalım. Hepsi çok güzel görünüyor..."

Yukawa bir yemek kutusu seçerken İshigami sürgülü cam kapıdan dışarı bakıyordu. Dedektiflerin yakınlarda bir yerden onları izleyip izlemediğini merak etti. Mümkünse, dedektiflerin gözüne Yasuko'yla arkadaşmış gibi görünmek istemiyordu.

Sonra başka bir düşünce zihnine doldu ve yan gözle Yukawa'ya baktı. Yukawa'ya güvenebilir miydi? Eski arkadaşına karşı tetikte olması mı gerekiyordu? Kusanagi ile arkadaş olduğu için burada gördüğü her şeyin sonunda polise geri dönme ihtimali vardı.

Yukawa sonunda bir yemek kutusuna karar vermişti. Yasuko siparişi almak için geri döndüğü sırada cam kapı tekrar açıldı ve koyu kahverengi bir ceket giymiş bir adam dükkâna girdi. İshigami arkasına mümkün olduğunca sıradan bir şekilde bakış attı. Çenesinin istemsizce kasıldığını hissetti. Bu, birkaç gün önce Yasuko'yu apartmanlarının önüne bırakan adamdı. İshigami şemsiyesinin altından onları konuşurken izlemişti. Onların eski arkadaşlar –ya da daha fazlası– olduğu izlenimine kapılmıştı.

Adam, İshigami'yi fark etmiş gibi görünmüyordu. Yasuko'nun tekrar ortaya çıkmasını bekliyordu. Yasuko öne gelip onu gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Adam sadece baş selamı vererek gülümsedi. Yüzünde, "Bu müşterilerle işini bitirdikten sonra konuşuruz," der gibi bir ifade vardı.

Bu kim? diye düşündü İshigami. *Ne zaman ortaya çıktı ve Yasuko Hanaoka'yla ne zaman bu kadar yakınlaştı?* Yasuko'nun önceki gece taksiden indiği andaki yüz ifadesi İshigami'nin zihninde hâlâ canlıydı. Onu hiç bu kadar hayat dolu görmemişti. Yüzü, bir anne ya da bir yemek dükkânı çalışanı yüzü değildi. *Yüzünün gerçek hâliydi*, diye düşündü. Bir kadının yüzü.

Benim asla göremeyeceğim gerçek yüzünü bu adama gösteriyor...

İshigami'nin bakışları gizemli adamla Yasuko arasında gidip geldi. İkisi arasındaki atmosferin değiştiğini hissedebiliyordu. Matematik öğretmeninin göğsünde bir kaygı belirdi.

Yukawa'nın yemek kutusu hazırdı. Ödemeyi yaptı, çantayı aldı ve İshigami'ye döndü. "Beklediğin için teşekkürler."

Benten-tei'den çıktılar ve Kiyosu Köprüsü'ndeki merdivenlerden Sumida Nehri'ne indiler. Nehir boyunca yürümeye başladılar.

"Peki, o adam kimdi?" diye sordu Yukawa.

"Ne?"

"Dükkâna giren adam. Onu tanıyor gibiydin."

İshigami eski arkadaşının gözlem yeteneğine içinden lanet etti. "Gerçekten mi? Sanırım tanımıyorum," diye yanıtladı soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

"Ah, tamam, neyse," dedi Yukawa.

"Peki bu acil mesele neydi? Sırf yemek almak için mi buraya kadar geldin?"

"Ah, evet. Daha neden geldiğimi söylemedim, değil mi?" Yukawa kaşlarını çattı. "Daha önce dediğim gibi Dedektif Kusanagi'nin bana sürekli bu sinir bozucu meselelerini getirme alışkanlığı var. Bu sefer seninle tanıştığımı ve onun komşun olduğunu öğrendi. Senden biraz... nahoş bir isteği varmış."

"Neymiş o?"

"Açık konuşursak, polis hâlâ komşunun eski kocasının cinayetini araştırıyor ve komşundan şüpheleniyorlar. Ne yazık ki onu suçla ilişkilendiren tek bir kanıt bile yok. Bu yüzden onun ne yaptığını izlemek istiyorlar... Yani, gözlemlemek. Ama bu konuda sınırlı yetkileri var. İşte bu noktada sana geliyorlar."

"Bekle, benden Yasuko Hanım'ı onlar için izlememi istemiyorlar, değil mi?"

Yukawa kafasını kaşıyarak mahcup bir tavırla, "Ee, evet, aslında tam olarak bunu istiyorlar. Yedi yirmi dört gözlemlemeni istemiyorlar. Sadece yan daireyi gözünün önünden ayırmamanı ve bir şey fark edersen onlara bildirmeni istiyorlar. Biliyorum, bu büyük bir zahmet ama onların tarzı bu," dedi.

"Yani bu yüzden mi buraya gelip benimle konuşmak istedin?"

"Eh, yakında polis senden resmî bir talepte bulunacaktır. Ben sadece nabız yoklamak için buradaydım. Açıkçası hayır

demen umurumda olmaz, hatta hayır demen gerektiğini düşünüyorum ama dedektif arkadaşım en azından onlardan önce seninle bir kez görüşmemi rica etti."

Yukawa samimi bir şekilde zor durumda görünüyordu. Ancak İshigami bu hikâyenin gerçekten doğru olup olmadığını merak etti. Polis gerçekten bir sivilden bunu ister miydi?

"Benten-tei'ye gitmek istemenin sebebi bu muydu?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet. Bu şüpheliyi kendim görmek istedim. Ve söylemeliyim ki, onu gördükten sonra birini öldürebileceğine inanmıyorum."

İshigami ona katıldığını söylemek üzereydi ama kendini tuttu. Bunun yerine, "Şey, kitabı kapağına göre yargılamamalısm derler," dedi.

"Doğru. Peki, ne diyorsun? Polis senden casusluk yapmanı isteseydi nasıl yanıt verirdin?"

İshigami başını iki yana salladı.

"Açıkçası bu işe bulaşmak istemem. Başkalarının hayatlarına burnumu sokma alışkanlığım yoktur. Ayrıca, pek öyle görünmese de oldukça meşgul bir adamım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bak, Kusanagi'ye söylediklerini iletirim. Bu, aklındaki fikri sonlandırır. Seni rahatsız ettiysem üzgünüm."

"Hayır, hiç de bile."

Shin-Ohashi Köprüsü'ne yaklaşıyorlardı. Nehir kenarındaki evsizlerin barakaları şimdiden görünüyordu.

"Sanırım cinayet 10 Mart'ta olmuş," dedi Yukawa. "Kusanagi, o gün eve oldukça erken geldiğini söyledi."

"Evet. O gece planladığım bir şey yoktu. Saat yedi civarı eve geldim, sanırım ona böyle söyledim."

"Sonrasında da odana kapanıp o matematik problemlerine mi gömüldün?"

"Öyle bir şey," diye cevapladı İshigami ama bir yandan da Yukawa'nın aslında kendisinin bir mazeretinin olup olmadığını öğrenmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse, bu onun İshigami'nin olayla bağlantısı olduğundan zaten şüphelendiği anlamına gelirdi.

"Bu arada, matematik dışında başka hobilerin olup olmadığını bilmiyorum. Yani matematikten başka bir şey," dedi Yukawa.

İshigami hafifçe güldü. "Hobi mi? Pek değil. Matematikten başka bir şeyle uğraşmam."

"Peki stres atmak için ne yapıyorsun? Araba sürmekten hoşlanır mısın?" Yukawa direksiyon tutuyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Hayır, hayır. İstesem bile yapamam. Arabam yok."

"Eh, ama ehliyetin var mı?"

"Buna şaşırdın mı?"

"Pek değil. Ehliyet almaya zaman bulamayacak kadar meşgul biri değilsin herhalde?"

"Üniversitede bir iş bulamayacağımı öğrendikten hemen sonra aldım. İş bulmamda yardımcı olur diye düşündüm. Tabii ki hiçbir işe yaramadı," dedi İshigami göz ucuyla Yukawa'ya bakarak. "Ne yani, araba kullanıp kullanamayacağımı mı öğrenmeye çalışıyorsun?"

Yukawa gözlerini kırpıştırdı. "Hayır. Neden öyle yapayım ki?"

"Sorularına bakılırsa, öyle hissettim."

"Öyle bir niyetim yoktu. Sadece araba sürmeyi sevip sevmediğini merak ettim. Ya da daha doğrusu, matematik dışında konuşmayı sevdiğin bir şeyler var mı diye düşündüm."

"Matematik ve cinayet gizemleri dışında diyorsun."

Bu alaycı yoruma karşı Yukawa kıkırdadı. "İyi dedin."

Shin-Ohashi Köprüsü'nün altından geçtiler. Gri saçlarını atkuyruğu yapmış bir adam, derme çatma bir ocaktaki bir tencerenin içinde bir şeyler kaynatıyordu. Adamın yanında bir şişe sake duruyordu. Diğer evsizlerden birkaçı ortalıkta dolaşıyordu.

Köprünün yanındaki merdivenden çıkarlarken Yukawa ona döndü ve "Eh, benim artık eve dönmem gerek. Soruşturma meselesiyle seni rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Dedektif Kusanagi'ye özürlerimi ilet. Ona yardım edemediğim için üzgünüm."

"Bunun için özür dilemeye gerek yok. Ayrıca, arada bir tekrar uğramam sorun olur mu?"

"Olur, fark etmez..."

"Harika. Sake içer ve matematik konuşuruz."

"Demek matematik ve cinayet konuşacağız."

Yukawa omuz silkip kaşlarını çattı. "Belki öyle. Ama bu sefer senin için yeni bir problem buldum. Boş zamanlarında üzerine düşünebileceğin bir şey."

"Neymiş o?"

"Hangisi daha zor: Çözülemeyecek bir problem yaratmak mı yoksa o problemi çözmek mi? Ve bu sefer bu sorunun bir cevabı olduğunu garanti ediyorum. İlginç, değil mi?"

"Çok ilginç," dedi İshigami, Yukawa'nın ifadesini okumaya çalışarak. "Üzerine düşüneceğim."

Yukawa başıyla onayladı, sonra anayola doğru geri yürümeye başladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tam da son karidesi bittiği sırada şarap şişesinin dibi görünmüştü. Yasuko kadehindeki son yudumu içip memnuniyetle derin bir nefes verdi. Gerçek bir İtalyan yemeği için en son ne zaman dışarı çıktığını hatırlayamıyordu.

"Bir şeyler daha içmek ister misin?" diye sordu Kudo, gözlerinin altında ince bir kırmızılık belirmişti.

"Hayır, iyiyim, teşekkürler. Siz bir şeyler söylesenize."

"Yok, pas geçeceğim. Tatlıya saklayalım." Kudo gülümseyip ağzını bir peçeteyle sildi.

Yasuko bir zamanlar hostes olarak çalıştığı dönemlerde Kudo'yla birkaç kez yemeğe çıkmıştı. Yemek ister Fransız ister İtalyan olsun, Kudo asla ilk şişe şaraptan sonra durmazdı.

"Son zamanlarda daha mı az içiyorsunuz?"

Kudo düşünceli düşünceli başını salladı. "Galiba öyle. En azından eskisine göre daha az. Sanırım yaşlanıyorum."

"Az içmekte bir sorun yok. Kendinize dikkat etmelisiniz."

"Teşekkürler." Kudo güldü.

O günün erken saatlerinde Kudo, Yasuko'yu arayıp akşam yemeğine çıkmayı teklif etmişti. İlk başta tereddüt etse de sonra kabul etmişti. Onu duraksatan cinayet soruşturması olmuştu. Böyle bir zamanda yemeğe çıkmak yanlış geliyordu. Özellikle de daha fazla korktuğuna emin olduğu kızı için. Ayrıca olayın

Ninova

örtbas edilmesine koşulsuz şartsız yardım eden Ishigami'nin durumu da aklını kurcalıyordu.

Ama diğer yandan, belki de tam da böyle zamanlarda normal davranmak için elinden geleni yapması gerektiğini düşündü. Eğer özel bir nedeni yoksa, eski bir arkadaşının yemek teklifini kabul etmek "normal" olmaz mıydı? Reddetmesi daha doğal olmayan bir hareket olurdu ve bu, Sayoko'nun kulağına giderse şüphelenmesine neden olabilirdi. Her ne kadar bu durumu kendisine mantık çerçevesinde açıklamaya çalışsa da Yasuko bunun sadece bir bahane olduğunu biliyordu. Bu yemeğe gitmeyi kabul etmesinin tek ve en büyük nedeni, Kudo ile görüşmek istemesiydi.

Yine de ondan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Aslında, geçen gün aniden karşısına çıkana kadar son bir yılda onu neredeyse hiç düşünmemişti. Ondan hoşlanıyordu, bu doğruydu ama şu anda bu duyguları daha öteye gitmiyordu. Ancak yemek davetini kabul ettikten hemen sonra içinin neşeyle dolduğunu inkâr edemezdi. O heyecanlı his, sevgiliyle buluşma planı yapıldığında yaşanan duyguya fazlasıyla benziyordu. Hatta vücut ısısının hafifçe yükseldiğini bile hissetmişti. Bu coşkuyla Koyoko'dan izin isteyip işten erken çıkmış ve eve giderek kıyafetlerini değiştirmişti. Belki de bu his, içinde bulunduğu boğucu durumdan en azından bir süreliğine kaçma ve acı veren düşüncelerden uzaklaşma isteğinden kaynaklanıyordu. Ya da uzun zamandır bastırdığı, kadın olarak ilgi görme arzusunun yeniden uyanmış olmasından...

Ne olursa olsun, Yasuko bu yemeğe gelmiş olmaktan pişman değildi. Zaman kısa olsa da ve suçluluk duygusu hep aklının bir köşesinde takılı kalsa da uzun bir aradan sonra ilk kez gerçekten keyif almıştı.

"Kızın bu gece ne yaptı peki?" diye sordu Kudo kahvesinden bir yudum alırken.

"Dışarıdan bir şeyler sipariş edebileceğini söyledim. Muhtemelen pizza, en sevdiği şeydir."

"Hımm, biraz yazık oldu sanki. Biz burada ziyafet çekerken o tek başına yiyecek."

"Bence o da burada yemek yemektense televizyon karşısında pizza yemeyi tercih ederdi. Resmî ortamlardan pek hoşlanmaz."

Kudo yüzünü ekşitti, hafifçe başıyla onaylayarak burnunun yanını kaşıdı.

"Olabilir tabii. Sanırım tanımadığı yaşlı bir adamla yemek yemeyi istemezdi. Ama belki bir dahaki sefere ikinizi daha basit bir yere götürebilirim. Belki bir sushi restoranına?"

"Teşekkürler. Ama bizim için zahmete girmenize gerek yok."

"Endişelenecek bir şey yok. Onunla tanışmak isterim. Kızınla." Kudo utangaç bir tavırla kahvesinden başını kaldırdı.

Onu ilk kez yemeğe davet ettiğinde Yasuko'ya kızını da getirmesi için ısrar etmişti. Yasuko onun samimiyetinden emin olmuştu ve bu da onu mutlu etmişti. Yine de Misato'yu getiremeyeceğini hemen anlamıştı. Misato'nun Kudo'nun seçtiği restoran gibi yerlerden hoşlanmadığı doğruydu. Bunun yanı sıra, Yasuko kızının böyle bir dönemde insanlarla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu. Sohbet bir şekilde cinayete kayarsa Misato'nun sakin kalıp kalamayacağını bilemezdi. Ayrıca, kızının annesini bu şekilde –bir erkekle dışarıda yemek yerken– görmesini de istemiyordu.

"Peki ya siz? Ailenizle akşam yemeğini atlamak sizin için sorun değil mi?"

"Ben mi?" Kudo kahve fincanını bırakıp dirseklerini masaya dayadı. "Aslında seni bugün yemeğe davet etmemin sebeplerinden biri de bu konuyu konuşmaktı."

Yasuko kaşlarını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı.

"Aslında şu an bekârım."

"Ah..." Yasuko'nun ağzından bir nefes kaçtı.

"Eşim kanser oldu," dedi Kudo. "Pankreas. Ameliyat oldu ama çok geç kalınmıştı. Geçen yaz vefat etti. Gençti ama hastalık başlaymca hızla ilerledi. Göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitti." Düz bir sesle konuşuyordu, bu da hikâyesinin Yasuko'nun kulağına neredeyse gerçekdışı gibi gelmesine neden olmuştu. Yasuko öylece oturup ona baktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu sonunda.

"Böyle bir şey hakkında şaka yapmam," diye cevapladı Kudo acı bir gülümsemeyle.

"Hayır, elbette yapmazsınız. Sadece... ne diyeceğimi bilemedim..." Masaya baktı, sonra dudaklarını ısırdı ve tekrar ona döndü. "Başınız sağ olsun. Zor olmalı."

"Zordu. Ama dediğim gibi çok çabuk bitti. Hastaneye bel ağrısı şikâyetiyle gitmişti. Sonra doktor aradı, hemen yatırdılar. Ameliyata girdi. Yanında olmak için gittim; ameliyatların biri bitip diğeri başladı, sanki bir üretim bandındaymışız gibi. Ne olduğunu anlayamadan zaman geçti ve... o gitti. Hastalığının farkında olup olmadığını ise asla bilemeyeceğiz." Bunu söyledikten sonra Kudo bardağındaki sudan bir yudum aldı.

"Hastalığını ne zaman öğrendiniz?"

Kudo bir an düşündü. "Bir önceki yılın sonlarında... yani iki yıl kadar önce."

"O sırada hâlâ Marian'daydım. Siz hâlâ kulübe geliyordunuz."

Kudo sessizce gülünce omuzları hafifçe sallandı. "Oldukça düşüncesizce, değil mi? Eşim ölümün eşiğindeyken ben dışarıda içiyordum."

Yasuko donup kaldı. Ne diyeceğini bilemedi. Kudo'nun kulüpteki gülümseyen yüzü dışında bir şey hatırlayamıyordu.

"Eh, bir bahane arıyorsak yorgundum diyelim. Mola vermek istedim, seni görmek istedim." Kudo başını kaşıyarak kaşlarını çattı.

Yasuko kulüpten ayrıldığı zamanı düşündü. Son gününde Kudo ona bir buket getirmişti. *Çok çalış ve mutlu ol.* O sözle-

ri söylerken ne demek istemişti? Ne hissetmişti? O zamanlar, Yasuko'nun hissedebileceğinden çok daha fazla acı çekiyor olmalıydı ama bunu asla belli etmemişti. Ona iyi dilekler ve çiçeklerle veda etmişti.

"Ah, atmosferi bozduğum için üzgünüm," dedi Kudo bir sigara çıkararak. "Demek istediğim... ailem konusunda endişelenmene gerek yok."

"Peki ya oğlunuz? Yakında üniversiteye giriş sınavı yok mu?"

"Şimdilik onunla annem ve babam ilgileniyor. Liseye daha yakın yaşıyorlar ve ben evde pek işe yaramam. Çocuğa düzgün bir akşam yemeği bile yapamam. Annem ilgilenebileceği biri olduğu için mutlu sanırım."

"Peki, şimdi yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Eğer işten sonra doğruca yatağa gidip yüzüstü düşüp uyumaya 'yaşamak' diyorsan, evet, öyle."

"Ama en son buluştuğumuzda bundan hiç bahsetmediniz."

"Gerek olduğunu düşünmedim. Sonuçta seni görmeye endişelendiğim için geldim. Ama seni yemeğe davet edersem ailem için endişeleneceğini tahmin ettim ve buna hakkın da var. Bu yüzden söylemeye karar verdim."

"Öyle mi?.." Yasuko gözlerini indirdi. Kudo'nun niyeti şimdi netti. Onu daha sık görmek istediğini belli ediyordu. Bu sefer resmî olarak birlikte vakit geçirmek istiyordu. Ve gelecekte bir ihtimal, birlikte bir hayat düşünerek. Hiç şüphe yok ki Misato'yla tanışmak istemesinin sebebi de buydu. Sonrasında restorandan ayrıldılar ve Kudo tıpkı geçen gece olduğu gibi onu taksiyle eve bıraktı.

"Akşam yemeği için teşekkür ederim," dedi Yasuko taksiden inmeden önce.

"Seni tekrar davet edebilir miyim?"

Kısa bir duraksama oldu, ardından Yasuko gülümsedi ve "Evet," dedi.

"O zaman iyi geceler. Kızına en iyi dileklerimi ilet."

"İyi geceler," diye cevapladı Yasuko ama konuşurken bile Misato'ya akşam yemeği hakkında ne söyleyeceğini düşünüyordu. Telesekretere bıraktığı mesajda Sayoko ve kocasıyla yemeğe çıktığını söylemişti.

Taksinin uzaklaşmasını izledi, ardından dairesine giden merdivenlerden çıktı. Misato kotatsu'nun altına ayaklarını sokmuş, televizyon izliyordu. Beklediği gibi masanın üzerinde boş bir pizza kutusu duruyordu.

"Hoş geldin, anne," dedi kızı başını kaldırarak.

"Merhaba. Bu gece için üzgünüm." Yasuko kızının gözlerine bakmakta zorlandı. Bir erkekle akşam yemeğine çıktığı için duyduğu suçluluk yüzüne yansıyacak diye korkuyordu.

"Telefon geldi mi?" diye sordu Misato.

"Telefon mu?"

"Evet, yan dairedeki İshigami Bey'den?" diye kısık sesle ekledi Misato. Akşamları yaptığı olağan aramayı kastediyordu.

"Hayır, telefonum kapalıydı."

"Anladım," dedi Misato keyifsizce.

"Neden, bir şey mi oldu?"

"Bir şey değil, sadece..." Misato'nun gözleri duvardaki saate kaydı. "İshigami Bey bütün gece dairesine girip çıktı. Pencereden izledim, sokağa indiğini düşündüm. Seni aramak için çıkıyor gibi görünüyordu."

"Ah..." dedi Yasuko. *Büyük ihtimalle öyleydi*, diye düşündü. Kudo ile yemek yerken tam da bu ihtimalden endişelenmişti. Ve İshigami'nin Benten-tei'de Kudo'ya rastlamış olmasından daha da çok endişelenmişti. Tabii, Kudo için İshigami sadece başka bir müşteriden ibaretti.

İshigami'nin böyle bir günde, özellikle bugün, dükkâna neden geldiğini merak etti. Üstelik bir de "arkadaşıyla". İshigami hiçbir zaman arkadaşlarıyla gelmezdi, özellikle de öğle yeme-

ği saatinden sonra... Elbette İshigami, Kudo'yu hatırlayacaktı. Diğer gece Yasuko'yu taksiyle bırakan adamı Benten-tei'de gördüğünde muhtemelen bir şeylerden şüphelenmiş olmalıydı. Bu durum, Yasuko'nun İshigami'nin bir sonraki aramasını dört gözle beklemesine engel oluyordu.

Ceketini askıya asarken kapı zili çaldı. Yasuko donup kaldı ve Misato'yla bakıştı. Bir an için kapıdaki kişinin İshigami olduğunu düşündü. Ama bu pek mantıklı gelmedi. İshigami asla onun dairesine gelme riskini göze almazdı.

"Kim o?" diye seslendi kapıya doğru.

"Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, hanımefendi. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Bu, tanımadığı bir erkek sesiydi. Yasuko zinciri bırakıp kapıyı araladı. Kapının önünde biri duruyordu. Adam paltosunun cebinden bir polis rozeti çıkarırken onu tanıdı.

"Dedektif Kishitani, cinayet masası, hanımefendi. Geçen gün Dedektif Kusanagi'yle birlikte gelmiştim?"

"Evet, tabii," dedi Yasuko hatırlayarak. Koridora baktı ama Kusanagi görünürde yoktu. Yasuko kapıyı kapadı ve Misato'ya baktı. Misato kotatsu'nun altından çıktı ve sessizce arka odaya gitti. Sürgülü kapı arkasından kapandıktan sonra Yasuko zinciri çıkarıp kapıyı tekrar açtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kishitani başını yukarı aşağı salladı. "Evet, yine o filme dair..." Yasuko istemsizce kaşlarını çattı. İshigami polisin sinema konusunda üzerine gideceğini söylemişti ve bu konuda beklediğinden daha haklı çıkıyordu.

"Filmle ilgili ne var? Zaten bildiğim her şeyi söyledim."

"Evet, çok işbirliği yaptınız, hanımefendi. Teşekkür ederiz. Sadece şu biletleri ödünç alabilir miyim diye sormak istedim."

"Biletler derken? Sinema biletlerini mi?"

"Evet, doğru. Dedektif Kusanagi'nin en son geldiğimizde onları atmamanızı istediğini hatırlıyorum."

"Bir dakika." Yasuko mutfaktaki dolaba gitti ve çekmeceyi açtı. Daha önce dedektiflere gösterdiğinde broşürlerin arasında saklıydı ama sonradan bir çekmeceye kaldırmıştı. İçinden bir zarf çıkarıp iki sinema biletini aldı. Birini kendisi, diğeri Misato için olan biletleri detektife uzattı. Dedektif ona teşekkür edip biletleri aldı. Yasuko onun beyaz eldiven taktığını fark etti.

"Şüpheli miyim?" diye sordu Yasuko aniden.

Kishitani başını iki yana salladı ve ellerini yüzünün önünde salladı. "Asla, asla. Aslında, bir şüpheli bulmakta zorlanıyoruz. Bu yüzden bunu yapmak zorundayız, kurbanla bağlantılı olan herkesin şüpheli olmadığını göstermek için insanları eliyoruz."

"O biletler bunu nasıl yapmanıza yardımcı olabilir?"

"Şey, bunu gerçekten söyleyemem ama belki bir işe yarar. En iyisi o gün gerçekten sinemaya gittiğinizi kanıtlayabilmemiz olurdu. Bu arada, o güne dair başka bir şey hatırlamadınız mı? Sıradışı bir şey?"

"Hayır, söylediğimden başka bir şey yok."

"Anladım, teşekkürler," dedi Kishitani gözleri odanın içinde gezinirken.

"Hava son zamanlarda ne kadar soğuk, değil mi? O elektrikli kotatsu'yu her kış kullanıyor musunuz?"

"Kotatsu mu? Evet..." dedi Yasuko hem dedektife şokunu belli etmemek hem de ısıtmalı masaya bakmak için arkasına dönerek. Dedektifin kotatsu'yu tesadüfen dile getirmiş olamayacağını düşündü.

"O kotatsu'yu ne zamandır kullanıyorsunuz?"

"Ah, bilmiyorum... dört, belki beş yıldır. Bir sorun mu var?"

"Hayır, kesinlikle yok," dedi Kishitani başını iki yana sallayarak.

"Bu arada, bugün işten sonra bir yere gittiniz mi? Geç geldiğinizi fark ettim."

Yasuko gözlerini kırpıştırdı, soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Polisin dairesinin yakınında beklediğini anladı. Bu, onların muhtemelen onu taksiden inerken gördükleri anlamına geliyordu.

En iyisi yalan söylememek.

"Bir arkadaşımla akşam yemeğine çıktım," diye yanıtladı mümkün olduğunca belirsiz olmaya çalışarak. Ama bu, elbette dedektifi tatmin etmeye yetmedi.

"Taksideki beyefendi mi? Doğru. Onu nereden tanıyorsunuz, eğer sakıncası yoksa?" dedi dedektif neredeyse mahcup bir tavırla.

"Gittiğimiz yeri de söylemem gerekiyor mu?"

"Eğer sorun değilse, hanımefendi. Özür dilerim, kişisel işlerinize karışmak istemem ama bunu sormazsam karakola döndüğümde şefim azarlar, anlıyor musunuz? Merak etmeyin, arkadaşınızı rahatsız etmeyeceğiz. Sadece nereye gittiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Yasuko derin bir iç çekti. "Adı Kudo. Daha önce çalıştığım kulübün müdavimiydi. Togashi ile evli olduğumu biliyordu ve haberlere konu olan vaka yüzünden benim için endişelenmiş. Durumumu öğrenmek için çalıştığım yere geldi."

"Bu Kudo Bey ne iş yapıyor?"

"Bir matbaa şirketi işletiyor diye duydum ama bundan fazlasını bilmiyorum."

"Ulaşabileceğimiz bir numarası var mı?"

Yasuko kaşlarını çatarak somurttu.

"Lütfen anlayış gösterin," dedi Kishitani özür dileyen bir ses tonuyla. "Kendisiyle ancak ciddi bir ihtiyaç hâlinde iletişime geçeceğiz ve böyle bir durum icap ettiği takdirde son derece gizli davranacağımıza emin olun."

Yasuko hoşnutsuzluğunu gizleme gereği duymadan telefonunu çıkarıp Kudo'nun verdiği numarayı hızla okudu. Dedektif numarayı hızlıca not aldı. Ardından da Kudo hakkında bildiği her şeyi anlatmasını istedi. Konuşmaları boyunca dedektif sürekli sorular sormaya devam etse de mahcup tavrını korudu.

Sonunda Yasuko, Kudo'nun Benten-tei'de göründüğü ilk güne kadar olan her şeyi ona anlatmıştı.

Kishitani gittikten sonra Yasuko kapıyı kilitledi ve girişte yere oturdu. Kendini tükenmiş, duygusal olarak bitkin hissediyordu. O sırada arka odadan Misato'nun sürgülü kapıyı açma sesini duydu.

"Hâlâ filmle ilgili bir şeylerden şüpheleniyorlar, değil mi?" diye sordu kız.

"Her şey İshigami Bey'in söylediği gibi oluyor. Bayağı inanılmaz, değil mi?"

"Biliyorum."

Yasuko ayağa kalkıp yüzüne düşen saçlarını geriye doğru itti.

"Anne. Benten-tei'deki arkadaşlarında yemeğe çıktığını sanıyordum?"

Yasuko başını kaldırdı. Misato kaşlarını çatmıştı. "Dinliyor muydun?"

"Tabii ki dinliyordum."

"Ah..." Yasuko bacaklarını kotatsu'nun altına sokup başını eğdi. Dedektifin kotatsu hakkında soru sorduğunu hatırladı.

"Böyle bir zamanda biriyle yemeğe nasıl çıkabilirsin?"

"Hayır diyemedim. Yemeğe çıktığım kişi geçmişte bana çok iyilik etti. Ve durumumuzu merak ettiği için beni bulmaya geldi. Önceden söylemediğim için üzgünüm."

"Hayır, anne, sorun değil. Sadece..." Yan dairenin kapısının açılıp kapandığını duydular. Ardından merdivenlerden inen ayak sesleri geldi. Yasuko ve Misato bakıştı.

"Anne, telefonun."

"Açık." Birkaç dakika sonra Yasuko'nun telefonu çalmaya başladı.

***

İshigami o akşam üçüncü kez aynı ankesörlü telefonu kullanıyordu. İlk iki denemede Yasuko'ya ulaşamamıştı. Onunla daha önce hep bağlantı kurabildiği için bir şeyler olmuş olduğundan endişelenmişti ama Yasuko'nun ses tonundan korkularının yersiz olduğunu hemen anlamıştı. İshigami, Hanaokaların kapı zilinin çaldığını duymuştu ve tahmin ettiği gibi gelen polisti.

Yasuko dedektifin kendisinden biletleri istediğini söyledi. İshigami polisin neyin peşinde olduğunu biliyordu. Biletleri sinemadaki diğer yarılarıyla eşleştirmeye çalışacaklardı. Eğer eşleşen biletler bulurlarsa, üzerindeki parmak izlerini kontrol edeceklerdi. Eğer Yasuko'nun parmak izleri bulunursa, onun ve kızının en azından o gece sinemada olduğu kanıtlanmış olacaktı – filmi izleyip izlemediklerinden bağımsız olarak. Eğer parmak izi bulunmazsa, polis Hanaokalara olan şüphesini bir derece daha artıracaktı.

Ve dedektif kotatsu hakkında da soru sormuştu. İshigami bunu da tahmin etmişti.

"Sanırım cinayet silahını belirlediler," dedi İshigami telefonda.

"Cinayet silahını mı?"

"Kotatsu kablosu. Kullandığınız şey oydu, değil mi?"

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu. Belki de Yasuko, Togashi'yi boğduğu o anı hatırlıyordu.

"Herhangi bir boğulmada, cinayet silahının bıraktığı izler boyun derisinde kalır," diye açıkladı İshigami. Her şeyi bu kadar açıkça ifade etmek sert görünebilirdi ama mecaz yapacak

zaman değildi. "Adli tıp bugünlerde oldukça gelişmiş durumda. Cinayet silahını, bıraktığı izlere bakarak genellikle tespit edebiliyorlar."

"Demek bu yüzden dedektif kotatsu hakkında soru sordu?.."

"Muhtemelen. Ama endişelenmenize gerek yok. Zaten önlemlerimi aldım."

Polisin cinayet silahını tespit etmesini bekliyordu. Bu yüzden Hanaokaların kotatsu'sunu kendi kotatsu'suyla değiştirmişti. Eski kotatsu -gerçek cinayet silahı- dolabında saklıydı. Şans eseri, eski kotatsusu'nun kablosu onlarınkinden farklıydı. Dedektifler geri gelip bu kabloyu incelerse, bunun işe yaramaz bir ipucu olduğunu hemen anlayacaklardı.

"Dedektif başka ne sordu size?"

"Başka ne mi?.." Yasuko'nun sesi gitgide azalarak soldu.

"Hanaoka Hanım? Orada mısınız?"

"E... Evet?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir şey yok. Sadece ne dediğini hatırlamaya çalışıyordum. Başka bir şey yoktu sanırım. Sinemaya gittiğimi kanıtlayabilirlerse artık şüpheli olmayacağımı söyledi."

"Evet, sinema mazereti onlar için çok önemli. Bu zaten planımın bir parçasıydı. Gerçekten endişelenecek bir şey yok."

"Teşekkür ederim. Bunu sizden duymak güven veriyor."

Yasuko'nun sözleri, İshigami'nin göğsünde derin bir yerde bir kıvılcım yaktı. Bir an için sürekli hissettiği gerilim biraz hafifledi.

O anda belki de adam hakkında bir şeyler sorması gerektiğini düşündü. Benten-tei'ye geldiğinde gördüğü müşteri, bu gece de onu eve bırakan adam. Penceresinden onları görmüştü.

"Bende rapor edilecek başka bir şey yok. Ya siz, İshigami Bey? Sizde her şey yolunda mı? Bir sorun var mı?" diye sordu Yasuko birden.

İshigami bir süredir hiçbir şey söylemediğini fark etti. "Hayır, kesinlikle bir sorun yok. Lütfen hayatınızı mümkün olduğunca normal şekilde yaşamaya çalışın. Eminim polis daha fazla soruyla geri dönecektir ama en önemli şey paniğe kapılmamanız."

"Evet, anladım."

"Harika. Lütfen kızınıza selamlarımı iletin. İyi geceler." Onun yanıtını bekledikten sonra ahizeyi kapadı. Telefon kartını alttaki yuvasından dışarı çıkardı.

***

Mamiya, Kusanagi'nin raporunu dinlediğinde şefin yüzündeki umutsuzluk açıkça görülüyordu.

Omuzlarını ovuşturdu ve sandalyesinde ileri geri sallandı.

"Yani bu Kudo denen adam, Yasuko Hanaoka ile olaydan sonra mı görüşmüş? Bundan emin misin?"

"Yemek dükkânındaki çift öyle söylüyor. Yalan söylemek için bir nedenleri olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, Kudo ilk kez dükkâna geldiğinde Yasuko'nun da en az onlar kadar şaşırdığını söylediler. Tabii ki bu bir rol olabilir."

"Ne de olsa eski bir hostes. Rol yapmak onun için çocuk oyuncağı," dedi Mamiya, Kusanagi'ye bakarak.

"Her neyse, bu Kudo'yu biraz daha araştırmamız gerekiyor. Olaydan hemen sonra ortaya çıkışı hoşuma gitmedi."

"Evet," dedi Kishitani araya girerek, "ama Hanaoka Hanım'ın dediğine göre, Kudo cinayeti duyduğu için onu görmeye gelmiş. Yani bu bir tesadüf değil. Ayrıca ortak bir suç işledilerse, kamuya açık bir yerde buluşup birlikte yemek yiyeceklerini pek sanmam."

"Hiç belli olmaz. Gerçekten cesur bir dikkat dağıtma çabası olabilir," dedi Kusanagi.

Kishitani amirine kaşlarını çatarak baktı. "Tamam da..."

"Kudo ile doğrudan konuşmayı mı denememizi istiyorsunuz?" diye sordu Kusanagi, Mamiya'ya dönerek.

"Bence öyle yapın. İşin içindeyse ağzından bir şey kaçırabilir. Araştırın."

Kusanagi başıyla onayladı ve Kishitani ile birlikte dışarı çıktı.

"Sırf varsayımlarına dayanarak böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın," diye uyardı Kusanagi, Kishitani'yi dışarı çıkarken. "Katiller bunu sana karşı kullanmaya çalışabilir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kudo ve Hanaoka Hanım hakkındaki yorumun. Ve bu yorumun dayandığı varsayımlar. Bildiğimiz kadarıyla Hanaoka Hanım ve Kudo yıllardır çok yakın olabilir ama bunu gizli tutmuş olabilirler. Bu kapasitede bir suç işlemek söz konusu olduğunda, böyle gizli bir bağ büyük avantaj sağlar. Kimsenin aranızda bir bağlantı olduğunu bilmediği birinden daha iyi bir suç ortağı olabilir mi?"

"Peki neden gizli tutmaya devam etmesinler ki?"

"Birçok neden olabilir. İlişkiler sonunda her zaman ortaya çıkar. Belki de bunun küçük bir buluşma düzenlemek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüler."

Kishitani başıyla onayladı ama yüzü hâlâ ikna olmadığını belli ediyordu. Edogawa Polis Karakolu'ndan çıkıp Kusanagi'nin arabasına bindiler. "Adli tıp cinayet silahının bir tür elektrik kablosu olduğunu düşünüyor," dedi Kishitani emniyet kemerini takarken. "Özellikle, 'dokuma kaplı yalıtkan bir kablo' olduğunu."

"Doğru. Isıtıcı cihazlarda kullanılan türden. Elektrikli bir kotatsu gibi."

"Kablonun yarada bıraktığı iplik desenini tespit etmişler."

"Ee?"

"Hanaokaların evindeki kotatsu'ya bir göz attım. Kablosu dokuma kaplı değildi. 'Yuvarlak örgülü' denilen türdendi. Kauçuktan yapılmış pürüzsüz bir tüp gibi."

"Ee, ne olmuş?"

"Hepsi bu."

"Kotatsu'dan başka birçok elektrikli cihaz var, Kishitani. Ve cinayet silahının sürekli katilin yanında olması gerekmiyor. Sokakta bulduğu bir elektrik kablosunu kullanmış olabilir."

"Evet, doğru..." diye mırıldandı Kishitani karamsar bir tavırla.

Kusanagi ve Kishitani, bir önceki günü Yasuko Hanaoka'yı izleyerek geçirmişlerdi. Asıl amaçları, onunla temas eden herkesi izleyerek olası bir suç ortağını tespit etmekti. Yasuko'nun işten çıktıktan sonra bir adamla taksiye binmesinden itibaren her hareketini izlemişlerdi. Çift, liman yakınlarındaki Shiodome'da bir restorana girdikten sonra sabırla çıkmalarını beklemişlerdi. Nihayet yemeklerini bitirip taksiye geri dönmüş, oradan doğruca Yasuko'nun dairesine gitmişlerdi. Taksi durduğunda adam dışarı çıkmamıştı. Kusanagi, Kishitani'yi soru sorması için yukarı göndermiş, kendisiyse taksiyi takip etmişti. Neyse ki kimse bu takibi fark etmiş gibi görünmüyordu.

Adam Osaki'de büyük bir dairede yaşıyordu. Kusanagi kapının yanındaki tabeladan adını öğrenmişti: "Kuniaki Kudo."

Kusanagi, Yasuko'nun Togashi'nin cinayetine karışmış olsa bile bunu tek başına yapamayacağını zaten kabul etmişti. Ona yardım eden bir erkek suç ortağı olması gerekiyordu - ya da belki daha doğru bir ifadeyle, gerçek katil.

Peki, Kudo Bey o kişi olabilir miydi? Kusanagi bu olasılığı Kishitani'ye anlatsa da buna kendisi pek inanmıyordu. Aksine, yine yanlış bir ipucunun peşinde olduklarını hissediyordu. Ve

Ninova

Kusanagi'nin aklını kurcalayan başka bir şey daha vardı: Benten-tei önünde beklerken gördüğü iki beklenmedik ziyaretçi. Manabu Yukawa ve Yasuko Hanaoka'nın yan komşusu olan matematik öğretmeni.

ONUNCU BÖLÜM

Saat altıyı biraz geçe, yeşil bir Mercedes yeraltı otoparkına girdi. Kusanagi o gün erken saatlerde bunun Kuniaki Kudo'nun arabası olduğunu doğrulamıştı. Dedektif otoparkın karşısındaki kafede oturduğu sandalyeden kalktı ve içtiği iki kahve için cüzdanından birkaç yen çıkardı. İkinci kahve fincanı neredeyse dolu hâlde hâlâ masada duruyordu. Kusanagi sokağı geçip apartman bloğunun otoparkına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Binanın hem birinci katında hem de bodrum katında otomatik kilit sistemi bulunan girişleri vardı. Arabalarını buraya park edenler genellikle daha uygun olan bodrum girişini kullanırdı.

Kusanagi, Kudo'yu apartmana girmeden önce yakalamak istiyordu. Interkom sisteminden Kudo'nun dairesini aramak zorunda kalmaktan kaçınmak istiyordu; bu durum Kudo'ya hazırlık yapması için zaman kazandırırdı. Neyse ki Kusanagi girişe önce ulaştı. Duvara bir eliyle yaslanarak nefesini toplamaya çalıştı. O sırada Kudo geldi. Adam takım elbise giymişti, elinde bir evrak çantası taşıyordu. Hiç duraksamadan Kusanagi'nin yanından geçti.

Anahtarını çıkardı ve deliğe tam sokuyordu ki Kusanagi arkasından seslendi:

"Afedersiniz, Kudo Bey?"

Ninova

Kudo irkilerek doğruldu, anahtarını geri çekti. Dönüp dedektifi baştan ayağa süzerek inceledi. Yüzünde şüphe dolu bir ifade belirdi.

"Evet?"

Kusanagi rozetini gösterdi. "Böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ben polisim. Yardımcı olabileceğinizi düşündüğüm bir konu vardı."

"Polis derken... dedektif misiniz?" Kudo sesini alçalttı, gözlerini kısmıştı.

Kusanagi başıyla onayladı. "Evet. Yasuko Hanaoka hakkında konuşabilir miyiz diye sormak istemiştim."

Kusanagi, Kudo'nun Yasuko'nun adını duyduğunda nasıl bir tepki vereceğini görmek için onu dikkatlice izliyordu. Kudo vakayı biliyor olmalıydı ve gereğinden fazla şaşırır ya da irkilirse, Kusanagi bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı.

Kudo kaşlarını çattı ve ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı. "Tabii ki. Yukarıda konuşmak ister misiniz? Yoksa bir kafede mi konuşalım?"

"Daireniz uygun olur, teşekkürler."

"Elbette. Biraz dağınık olabilir..." diyerek anahtarı yeniden kilide yerleştirdi.

Dağınık olduğunu söylemişti ama Kudo'nun odası aksine oldukça gösterişsizdi. Gardıropların düzenli olmasından mı bilinmez, ortada neredeyse hiç gereksiz eşya yoktu. Sadece bir ikili ve bir tekli koltuk vardı. Kudo, Kusanagi'ye oturması için işaret etti.

"Bir şey içmek ister misiniz? Çay?" diye sordu Kudo ceketini bile çıkarmadan.

"Teşekkür ederim, uzun sürmeyecek."

"Peki," dedi Kudo ama yine de mutfağa gidip iki bardak ve bir şişe soğuk oolong çayı getirdi.

"Aileniz?" diye sordu Kusanagi aniden.

"Eşim geçen yıl vefat etti. Bir oğlum var ama çeşitli nedenler yüzünden ona anne ve babam bakıyor," dedi Kudo sakince.

"Anladım. Yani yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Evet, öyle sayılır," dedi Kudo, ifadesi yumuşamıştı. Çayı bardaklara doldurup birini Kusanagi'nin önüne koydu.

"Bu... Togashi ile mi ilgili?"

Kusanagi bardağa uzanmıştı ama adamın dediğini duyunca elini geri çekti. Kudo asıl meseleye gelmek istiyorsa nezaket cümleleriyle vakit kaybetmeye gerek yoktu. "Doğru. Bildiğiniz gibi, Yasuko Hanaoka'nın eski kocası öldürüldü."

"Onun hiçbir ilgisi yok."

"Öyle mi?"

"Elbette. Uzun zaman önce ayrıldılar ve hiç görüşmediler. Neden onu öldürsün ki?"

"Öyle görünüyor ki büyük ölçüde ben de size katılıyorum."

"Büyük ölçüde mi?"

"Dünyada birçok çift var ve birçok boşanma... ama hiçbiri tam olarak aynı şekilde sona ermiyor. Her mutsuz çift ilişkisini tertemiz bitirip bir gün içinde birbirine tamamen yabancı hâle gelebilse ve bir daha asla görüşmese, o zaman takıntılı insanlar olmazdı. Ne yazık ki durum böyle değil. Genellikle bir taraf ilişkiyi bitirir ancak diğer taraf bitirmez. Hatta boşanma belgeleri doldurulduktan sonra bile."

"Yasuko Hanım bana Togashi Bey'i hiç görmediğini söyledi," dedi Kudo gözlerinde meydan okuyan bir ifade belirerek.

"Cinayet hakkında onunla konuştunuz mu?"

"Evet, konuştuk. Sonuçta onunla görüşmeye gitmemin sebebi buydu." Bu, Yasuko Hanaoka'nın ifadesiyle uyumluydu.

"Yani olaydan önce de Hanaoka Hanım'ı aklınızda tutuyordunuz?"

Kudo kaşlarını çattı. "'Aklımda tutmaktan ne kastettiğinizden emin değilim. Buraya, evime geldiğinize göre onunla olan

ilişkimi zaten bildiğinizi tahmin ediyorum. Çalıştığı kulübün düzenli müşterisiydim. Hatta bir kez kocasıyla da tanıştım ama bu tamamen tesadüftü. O zaman adının Togashi olduğunu öğrendim. Öldürüldüğünde ismini ve fotoğrafını haberlerde gördüm, bu yüzden endişelendim ve Yasuko'nun nasıl olduğunu görmek istedim."

"Kulübün düzenli müşterisi olduğunuzu duydum, evet. Ancak sırf bunun için bu kadar zahmete girmenizi hayal etmek biraz zor. Bir iş yönetiyorsunuz, değil mi? Oldukça meşgul olmalısınız."

Kusanagi sorularının nasıl göründüğünü biliyordu: kuşkucu ve yönlendirici. İşi bunu sık sık gerektirse de böyle konuşmaktan hoşlanmıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bu yöntem işe yarıyordu.

Kudo'nun yüzü soldu. "Yasuko Hanaoka hakkında soru sormak için burada olduğunuzu sanıyordum. Şimdiye kadarki tüm sorularınız benimle ilgili. Şüpheli miyim?"

Kusanagi gülümsedi ve elini geçiştirircesine salladı. "Kesinlikle hayır. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sadece Hanaoka Hanım'a özellikle yakın gibi göründüğünüzden sizin hakkınızda daha fazla bilgi edinmek istemiştim."

Dedektif olabildiğince nazik konuşmuştu ama Kudo'nun bakışı yalnızca daha da sertleşti. Derin bir nefes aldı, sonra başını yukarı aşağı salladı.

"Pekâlâ. Daha fazla araştırmanızı istemediğim için mümkün olduğunca açık olacağım. Yasuko'dan hoşlanıyorum, romantik anlamda. Cinayeti duyduğumda onunla yakınlaşmak için bir şansım olabileceğini düşündüm. Nasıl? Bu merakınızı gidermeye yetti mi?"

Kusanagi hafifçe güldü. Bu içten bir kahkahaydı – bir numara ya da sorgulama tekniği değil.

"Savunmaya geçmenize gerek yok."

"Ama öğrenmek istediğiniz buydu, değil mi?"

"Biz sadece Yasuko Hanaoka ile kimlerin bağlantılı olduğunu ve bu bağlantının doğasını anlamak istiyoruz."

"İşte bunu anlamıyorum. Polis neden onu şüpheli görüyor?" dedi Kudo başını iki yana sallayarak.

"Togashi öldürülmeden hemen önce onu bulmaya çalışıyormuş. Bu da demek oluyor ki onunla buluşmuş olma ihtimali var," dedi Kusanagi, bu açıklamanın faydadan çok zarar vermemesini umarak.

"Yani bu, onun Togashi'yi öldürdüğü anlamına mı geliyor? Bu, polis için bile biraz fazla basit değil mi?" diye homurdandı Kudo omuz silkerek.

"Kusura bakmayın, çok sofistike değiliz. Tabii ki Hanaoka Hanım dışında başka şüphelilerimiz de var. Ancak şu noktada onu listeden çıkaramayız. Cinayeti çözmenin anahtarı o olmasa bile, çevresindeki biri olabilir."

"Çevresindeki biri mi?" Kudo kaşlarını kaldırdı, sonra sanki bir şey fark etmiş gibi başını yukarı aşağı salladı.

"Demek öyle," dedi.

"Öyle derken ne demek istiyorsunuz?"

"Yani onun birinden eski kocasını öldürmesini istediğini düşünüyorsunuz, değil mi? Bu yüzden buraya geldiniz. Şimdi de tetikçi mi oldum?"

"Henüz kimseyi tetikçi olarak suçladığımız yok..." dedi Kusanagi bilerek sesini alçaltarak. Kudo'nun paylaşmak istediği parlak bir fikri varsa, onu caydırmak istemiyordu.

"Bir suç ortağı arıyorsanız, çok daha fazla kişiyle konuşmanız gerekecek. Ona hayran olan tek müşteri ben değildim, orası kesin. Oldukça güzel bir kadın. Ve bunu sadece hostes olduğu dönemde söylemiyorum. Yonazawalardan duyduğuma göre, öğle yemeği dükkânlarına sırf onu görmek için gelen müşteriler var. Neden gidip hepsiyle konuşmuyorsunuz?"

"Eğer isim veya iletişim bilgileri verirseniz, onları sorgulamaktan memnuniyet duyarım."

"Üzgünüm ama böyle bilgilere sahip değilim. Ayrıca bunu kimseye yapmak istemem. Masumları ispiyonlamak benim prensiplerime aykırı," dedi Kudo elini havada keskin bir hareketle indirerek. "Ve diyelim ki hepsiyle konuşmayı başardınız, yine de pek bir şey bulacağınızı sanmam. Hanaoka birinden öyle bir şey isteyecek biri değil. O tür bir suçluyu aramak için çabalayacak biri değil. O kadın ne bir kara dul ne de bir aptal. Her halükârda, sırf güzel bir kadın benden istedi diye birini öldürecek kadar aptal da değilim. Yani, Dedektif Kusanagi'ydi, değil mi? Bu kadar zahmete girip eli boş döneceğiniz için üzgünüm." Sonra sözlerini kesin bir şekilde noktalayarak aniden ayağa kalktı.

Kusanagi not defteri hâlâ elinde, kanepeden kalktı. "10 Mart günü işte miydiniz?"

Kudo'nun gözleri bir an için inanamazlıkla büyüdü, ardından yüzü sertleşti. "Ne yani, şimdi de ifade mi vermem gerekiyor?"

"Aslında evet," dedi Kusanagi dolambaçlı yollara başvurmaya gerek duymayarak. Kudo zaten sinirlenmişti.

"Bir dakika bekleyin," dedi Kudo. Çantasına gitti ve kalın bir defter çıkardı. Sayfaları karıştırırken iç çekti. "O gün için takvimde hiçbir şey yok, bu yüzden muhtemelen her zamanki gibi işe gittiğimi varsayabilirsiniz. Bu da muhtemelen altı civarında işten çıktığım anlamına geliyor. Bunu doğrulamak isterseniz çalışanlarımdan birine sorun."

"Peki işten sonra?"

"Dediğim gibi, bir şey yazmadığım için her zamanki gibi olduğunu varsayıyorum. Eve geldim, bir şeyler yedim ve yattım. Ne yazık ki yalnız yaşıyorum, sorgulayabileceğiniz bir tanık yok."

"O günü biraz daha hatırlamaya çalışabilir misiniz? Anlarsınız ki sadece kontrol etmemiz gereken şüpheli listesini daraltmaya çalışıyorum."

Kudo şimdi neredeyse umutsuz görünüyordu ve takvimini tekrar açtı. "Pekâlâ. 10 Mart, değil mi? Ah, doğru..." diye mırıldandı yarı kendine yarı ortaya.

"Bir şey mi oldu?"

"Evet, işten sonra bir müşteriye gittim. Akşam vaktiydi... Evet, bana yakitori ısmarladı."

"Bu yaklaşık ne zaman oldu?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Sanırım dokuz gibi dışarıda içiyorduk. Ondan sonra doğruca eve geldim. Buyurun," dedi Kudo defterinden bir kartvizit çıkararak. Kartvizitte bir tasarım ofisinin adı yazılıydı.

"Buna gerek yok. Teşekkür ederim," dedi Kusanagi. Sonra kalemini cebine koydu ve kapıya yöneldi. Ayakkabılarını giyerken Kudo arkasından seslendi.

"Dedektif? Onu ne kadar süre izlemeye devam edeceksiniz?"

Kusanagi, Kudo'nun bakışlarını sessizce karşıladı.

"Onu görmeye gittiğimi bu yüzden biliyorsunuz, değil mi? Çünkü onu gözetliyorsunuz. Sonra beni buraya kadar takip ettiniz."

Kusanagi başını kaşıdı. "Bizi yakaladınız."

"O zaman lütfen bana onu takip etmeyi ne kadar süre daha sürdüreceğinizi söyleyebilir misiniz?"

Kusanagi iç çekti. Gülümsemeye çalışmaktan vazgeçti ve bunun yerine Kudo'ya bakarak, "İhtiyaç olduğu sürece onu takip edeceğiz, efendim," dedi. Kudo'nun söylemek istediği başka bir şey varmış gibi görünüyordu ancak Kusanagi ona sırtını dönüp kapıyı açtı ve daireden çıktı. Binanın hemen dışında bir taksi çevirdi. "Tokyo Üniversitesi," dedi.

Taksi şoförü başıyla onaylayıp yola çıktı. Arka koltukta Kusanagi not defterini çıkardı. Aceleyle karalanmış notlarına göz gezdirerek Kudo'yla olan konuşmasını düşündü. İfadesini kont-

rol etmesi gerekecekti ancak bir sonuca varmıştı bile: Adam masumdu. Doğruyu söylüyordu.

Ve bir şey daha. Kudo gerçekten Yasuko Hanaoka'ya âşıktı. Onun da belirttiği gibi, Yasuko'ya yardım etmek isteyen başka pek çok kişi olabilirdi.

Tokyo Üniversitesi'nin ana kapısı kapalıydı. Yer yer birkaç ışık yandığından tamamen karanlık değildi ancak yine de gece üniversiteye hâkim olan hava ürkütücüydü. Kusanagi öğrenci girişinden içeri girdi ve güvenlik ofisine uğradı. Görevliye on üç numaralı fizik laboratuvarında Yardımcı Doçent Yukawa ile görüşeceğini ancak randevusunun olmadığını açıkladı. Fen bilimleri binasının koridorları bomboştu. Yine de etrafta birkaç kişi vardı. Bunu, bazı laboratuvar kapılarının altından sızan ışıklardan anlayabiliyordu. Muhtemelen bir proje üzerinde fazla mesai yapan araştırmacılar ve öğrencilerdi. Bu durum Kusanagi'ye, Yukawa'nın bazen geceyi laboratuvarda geçirdiğini söylediği zamanı hatırlattı.

Kusanagi, Kudo ile görüşmeden önce bu akşam Yukawa'ya uğramaya karar vermişti. Üniversite, Kudo'nun dairesine uzakta değildi ve Yukawa'ya sormak istediği bir şey vardı.

Benten-tei'ye neden gitmişti? Ve eski üniversite arkadaşı olan matematik öğretmeniyle bağlantısı neydi? Yukawa vakayla ilgili bir şeyler çözmüşse, Kusanagi bunu öğrenmek istiyordu. Yoksa hâlâ eski dostuyla vakit geçirip asıl şüphelinin çalıştığı yemek dükkânına gitmeleri sadece bir tesadüf müydü? Kusanagi, Yukawa'nın çözülmemiş bir vakadaki bir şüphelinin yanına, aklında belirli bir şey olmadan gideceğini sanmıyordu.

Sonuçta Yukawa her zaman Kusanagi'nin vakalarına doğrudan müdahil olmaktan kaçınmayı tercih ederdi. İddia ettiği gibi bu durum onu rahatsız ettiği için değil, Kusanagi'nin pozisyonuna saygı duyduğu için.

On üç numaralı laboratuvarın kapısında bir durum tablosu vardı. Laboratuvarda çalışan öğrenciler, lisansüstü öğrenciler ve profesörler içeride mi yoksa dışarıda mı olduklarını bu tabloyu kullanarak belirtirdi. Yukawa "DIŞARIDA" görünüyordu. Kusanagi diliyle hafifçe cık cıkladı. Yukawa bu kadar geç bir saatte laboratuvarda değilse, üzerinde çalıştığı işi bitirdikten sonra muhtemelen doğrudan eve gitmişti. Yine de kapıyı çalmayı denedi. Tabloya göre içeride iki yüksek lisans öğrencisi olmalıydı.

"Girin," dedi kalın bir ses. Kusanagi kapıyı açtı. Gözlüklü ve sweatshirt giymiş genç bir adam laboratuvarın arka tarafından çıktı. Bir yüksek lisans öğrencisiydi. Dedektif onu daha önce burada görmüştü.

"Yukawa eve mi gitti?"

Yüksek lisans öğrencisi kaşlarını çattı ve başıyla onayladı. "Evet, az önce çıktı. Cep telefonu numarasını ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Bende var. Acil bir şey değil. Sadece geçiyordum uğrayayım dedim."

"Anladım," dedi öğrenci yüzü aydınlanarak. Laboratuvardaki öğrenciler, Kusanagi'nin ziyaretlerine aşinaydı.

"Genelde geç saatlere kadar çalışıyor, o yüzden laboratuvarda yakalarım diye düşünmüştüm."

"Evet, genelde öyle ama son iki üç gündür erken çıkıyor. Bugün sanırım gitmesi gereken bir yer vardı."

"Neresi olduğunu biliyor musunuz?" *Yine matematik öğretmeninin evine mi gitti acaba?* diye düşündü Kusanagi.

"Tam olarak emin değilim ama Shinozaki hakkında bir şeyler söyledi."

Kusanagi gözlerini kırpıştırdı. Bu, duymayı beklediği son şeydi. "Shinozaki mi?"

"Evet. Oradaki istasyona nasıl en hızlı şekilde gideceğini sordu."

"Ama neden gittiğini söylemedi mi?"

"Hayır. Sordum ama pek bir şey söylemedi."

Kusanagi öğrenciye teşekkür edip odadan çıktı. İçinde tam anlamıyla açıklayamadığı bir huzursuzluk vardı. Yukawa, Shinozaki İstasyonu'nda ne yapıyordu? Bunun cevabı belliydi: Orası son olayın yaşandığı yere en yakın istasyondu.

Üniversiteden ayrıldıktan sonra cep telefonunu çıkardı. Ancak rehberde Yukawa'nın numarasını açtığında aramaktan vazgeçti. Şu aşamada onu sorgulamanın akıllıca olmayacağını düşündü. Eğer Yukawa, Kusanagi'ye hiçbir şey söylemeden bu olaya dahil olmaya çalışıyorsa mutlaka bir şeylerin peşindeydi. Ayrıca şimdiden protestosunu duyabiliyordu:

"Kendi başıma biraz araştırma yapmam seni neden ilgilendiriyor?"

***

Sınav kâğıtlarını değerlendirirken Ishigami derin bir iç çekti. Sonuçlar fazlasıyla kötüydü. Öğrencileri geçirmeyi amaçlayarak hazırladığı sınavı, final sınavından çok daha kolay yapmıştı ama yine de düzgün cevap veren neredeyse kimse yoktu. Öğrencilerin, ne kadar düşük not alırlarsa alsınlar sonunda okul tarafından bir şekilde geçireleceklerini bildikleri için sınava ciddiyetle hazırlanmadıkları açıktı.

Neden matematiği zorunlu ders listesinden çıkarmıyorlar ki? diye düşündü İshigami. Zaten matematiği gerçekten anlayan yalnızca bir avuç insan vardı. Bu kadar düşük bir seviyede matematik öğretmenin hiçbir anlamı yoktu. Öğrencilere matematik adında anlaşılmaz bir şeyin var olduğunu söyleyip orada bırakmak yetmez miydi?

Sınav kâğıtlarını okumayı bitirdiğinde saate baktı. Çoktan akşam sekiz olmuştu. Judo kulübünün kapısının kilitli olduğundan emin olduktan sonra okuldan ayrıldı.

Trafik ışığının altındaki yaya geçidinde duruyordu ki bir adam yaklaştı.

"Eve mi gidiyorsunuz?" diye sordu adam gülümseyerek. "Dairenizde olmadığınızı görünce sizi burada bulabileceğimi düşündüm."

İshigami adamın yüzünü tanıdı. Bu, cinayet masası dedektifiydi. "Kusura bakmayın, siz?.."

"Ah, unutmuş olabilirsiniz," Adam ceketinin cebine uzandı ama İshigami elini kaldırıp başını iki yana salladı.

"Hayır, şimdi hatırladım. Siz Dedektif Kusanagi'siniz."

Işık yeşile döndü ve İshigami yürümeye başladı. Kusanagi onu takip etti. *Burada ne yapıyor?* diye düşündü İshigami caddeyi geçerken. Bu, Yukawa'nın iki gün önceki ziyaretiyle mi ilgiliydi? Yukawa kendisine soruşturmalarına yardım etmesini istediklerini söylemişti ama reddettiğini açık bir dille söylemişti, değil mi?

"Manabu Yukawa'yı tanıyor musunuz?" diye sordu Kusanagi.

"Evet, tanıyorum. Beni görmeye geldi. Sizin ona benden bahsettiğinizi söyledi."

"Aslında doğru. Ona sizin de Tokyo Üniversitesi'ne gittiğinizi söyledim, aynı bölümde okuduğunuzu. Bir rahatsızlık verdiysem özür dilerim."

"Hiç de değil. Onu tekrar görmek beni mutlu etti."

"Ne hakkında konuştuğunuzu sorabilir miyim?"

"Eski günler hakkında. İlk ziyaretinde konuştuğumuz neredeyse tamamen buydu."

"İlk ziyaret mi?" Kusanagi kaşını kaldırdı. "Yeniden geldi mi?"

"Beni iki kez görmeye geldi. İkincisinde onu sizin gönderdiğinizi söyledi."

"Ben mi göndermişim?" Kusanagi gözlerini kırpıştırdı. "Şey, tam olarak ne dedi? Neden sizi görmeye gönderdiğimi söyledi?"

Ninova

"Soruşturmanıza yardım etmemi istediğinizi ve bu konuda sizin benimle iletişime geçeceğinizi söyledi."

"Ah, evet, soruşturmaya yardım etme meselesi." Kusanagi yürürken başını kaşıdı. İshigami, dedektifin bir tereddüt yaşadığını ânında fark etti. Kusanagi'nin kafası karışmış gibi görünüyordu. *Yukawa'yı benimle konuşmaya göndermemiş olabilir mi?* diye düşündü.

Kusanagi mahcup mahcup gülümsedi. "Onunla birçok konuda konuşuyorum, bu yüzden hangi vakalar hakkında bilgisi olduğunu, hangilerinden haberdar olmadığını karıştırıyorum. Size nasıl bir yardım teklif etti?"

İshigami, dedektifin sorusunu düşündü. Yasuko'nun adını söylemek istemedi ama hiç bahsetmemesi de mümkün değildi. Kusanagi söylediklerini elbette Yukawa'nın anlattıklarıyla karşılaştıracaktı. İshigami, Yukawa'nın ondan Yasuko Hanaoka'yı gözetlemesini istediğini anlattı.

Kusanagi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu yapmanızı mı istedi?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Evet, evet... Ah, sanırım onunla bunun hakkında konuşmuştum. Siz yardım edebilir misiniz diye düşünmüştük. İkiniz eskiden arkadaş olduğunuz için yardımcı olabileceğini düşünmüş olmalı. Evet, mantıklı."

İshigami'ye göre dedektifin açıklaması son anda uydurulmuş bir bahaneye benziyordu. Bu da demek oluyordu ki Yukawa kendi başına vakayla ilgili onu kurcalamak için gelmişti. Peki, peşinde olduğu şey neydi? İshigami durup Kusanagi'ye döndü.

"Bugün buraya bunun için mi geldiniz? Yoksa başka bir şey mi vardı?"

"Hayır, özür dilerim, konuya gelmek üzereydim." Kusanagi ceket cebinden bir fotoğraf çıkardı. "Bu adamı gördünüz mü? Fotoğraf için kusura bakmayın, teleobjektifle çekmek zorunda kaldım."

İshigami fotoğrafa baktı ve yutkundu. Fotoğraftaki adam, son birkaç gündür aklını meşgul eden kişiydi. Adını bilmiyordu. Kim olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, bu adamın Yasuko'ya yakın olduğuydu.

"İshigami Bey?"

İshigami nasıl cevap vereceğini düşündü. Sadece tanımadığını söyleyip geçebilirdi. Ama o zaman bu adamın kim olduğunu nasıl öğrenecekti?

"Sanırım biraz tanıdık görünüyor," dedi İshigami yavaşça. "Kim bu?"

"Onu nerede görmüş olabileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Pek emin değilim. Her gün pek çok insan görüyorum. Bana adını ya da nerede çalıştığını söylerseniz bir şeyler hatırlayabilirim belki."

"Adı Kudo. Bir matbaa şirketi işletiyor."

"Kudo mu?"

"Evet. Şöyle yazılıyor..." Kusanagi, Kudo'nun adını yazmak için kullanılan Çince karakterleri tarif etti.

Kudo... İshigami fotoğrafa baktı. Peki neden polisler onu araştırıyordu? Kudo, Yasuko ile bir şekilde bağlantılı olmalıydı. Başka bir deyişle, polisler bu Kudo Bey ile Yasuko Hanaoka arasında özel, belki de samimi bir bağlantı olduğundan şüpheleniyordu.

"Ee? Aklınıza gelen bir şey var mı?"

"Hımm... Daha önce görmüş gibi hissediyorum ama..." dedi İshigami başını iki yana sallayarak. "Üzgünüm, pek hatırlayamıyorum. Belki de birisiyle karıştırıyorumdur."

"Peki, sorun değil," dedi Kusanagi hafifçe kaşlarını çatarak fotoğrafı cebine geri koyarken. Bir kartvizit çıkardı.

"Bir şey hatırlarsanız bana haber verebilir misiniz?"

"Elbette. Şey, onun vakayla bir ilgisi mi var?"

"Şu an için bir şey söyleyemem. Hâlâ araştırıyoruz."

"Hanaoka Hanım ile bir bağlantısı var mı?"

"Bir şekilde temasları olmuş, evet," dedi Kusanagi bilerek belirsiz konuşarak. Daha fazla bilgi vermek istemiyordu. "Bu arada, geçen gün Yukawa ile birlikte Benten-tei'deydiniz, değil mi?"

İshigami, dedektife baktı. Bu soru o kadar beklenmedikti ki bir an nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

"Sizi orada gördüm," diye devam etti dedektif. "Görevdeydim. Selam vermediğim için üzgünüm."

Demek ki Benten-tei'yi gözetliyorlar, diye düşündü İshigami.

"Evet, doğru. Yukawa bir öğle yemeği kutusu almak istediğini söyledi, ben de onu oraya götürdüm."

"Neden o kadar uzağa gittiniz? Okulun yanındaki markette de öğle yemeği satılmıyor mu?"

"Eh, bunu Yukawa'ya sormanız gerekecek. Benten-tei onun fikriydi."

"Hanaoka Hanım veya vakayla ilgili bir şey konuştunuz mu?"

"Sadece daha önce size söylediklerimi. Soruşturmaya yardım etmemi istediğinizi."

Kusanagi başıyla onayladı. "Bunun dışında bir şey var mı? Belki duymuşsunuzdur, kendisi zaman zaman benim işlerime oldukça faydalı tavsiyeler verir. Fizikçi olarak bir dâhi ama dedektiflik yetenekleri de hiç fena değildir. Bu yüzden her zamanki gibi bir tahminde bulunmuştur diye düşündüm. Vakayla ilgili ne düşündüğünü söylemiş olabileceğini umuyordum."

İshigami'nin kafası karışmıştı. Eğer dedektif ve Yukawa bu kadar sık görüşüyorlarsa, bilgi alışverişinde bulunuyor olmaları gerekirdi. Dedektif neden ona Yukawa'nın ne düşündüğünü soruyordu?

"Hayır, özel bir şey söylemedi," dedi İshigami.

"Anladım. Peki, çok teşekkürler. Eve giderken sizi rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

Kusanagi başını hafifçe eğerek veda etti ve geldiği yoldan geri dönmeye başladı. Onun uzaklaşan siluetine bakarken Ishigami'nin içine tarif edilemez bir huzursuzluk çöktü. Sanki mükemmel olduğunu düşündüğü karmaşık bir denklem, beklenmedik bir değişken yüzünden artık yanlış sonuçlar veriyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kusanagi, Shinozaki İstasyonu'ndan çıkar çıkmaz cep telefonunu çıkardı. Manabu Yukawa'nın numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Telefon kulağında, etrafa bakındı. Saat öğleden sonra üçtü –öğle yemeği yoğunluğuyla işten çıkış saatinin arasındaki o durgun zamandı– ama sokakta hâlâ oldukça fazla insan vardı. Karşıdaki süpermarketin önünde bir sıra bisiklet dizilmişti.

Kusanagi'nin telefonu hemen sinyal aldı ve hattan ses gelmesi için bekledi ama telefon çalmadan önce kapağını şak diye kapadı. Aradığı adamı görmüştü.

Yukawa bir kitapçının önündeki korkulukta oturmuş, dondurma yiyordu. Üzerinde beyaz bir pantolon ve sade siyah bir uzun kollu tişört vardı. Modaya uygun, şık bir güneş gözlüğü takıyordu.

Kusanagi karşıya geçerek ona arkadan yaklaştı. Yukawa hareket etmiyordu. Gözleri süpermarket ve çevresine sabitlenmişti.

"Dedektif Galileo!" diye seslendi dedektif, arkadaşından bir tepki almak umuduyla. Ancak Yukawa'nın tepkisi alışılmadık derecede sakindi. Dondurmasını yalamaya devam ederek yavaşça başını çevirdi.

"Burnun gerçekten iyi koku alıyor. Dedektiflerin köpeğe benzetilmesini artık anlayabiliyorum," dedi ifadesi değişmeden.

Ninova

"Burada ne yapıyorsun? Ha, sakın bana 'dondurma yiyorum' gibi bir cevap verme, öyle bir şey duymak istemiyorum."

Yukawa güldü. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim ama gerek yok. Cevap oldukça açık. Beni aramaya geldin. Ya da daha doğrusu, neyin peşinde olduğumu öğrenmek için buraya geldin."

"Eh, madem foyam ortaya çıktı, neyin peşinde olduğunu anlatabilirsin artık."

"Seni bekliyordum."

"Beni mi? Tabii, kesin öyledir."

"Ciddiyim. Az önce laboratuvarı aradım ve öğrencilerden biri senin gelip beni sorduğunu söyledi. Ayrıca dün akşam uğradığını da duydum. Bu yüzden burada yeterince beklersem ortaya çıkacağını düşündüm. Sonuçta öğrencim sana Shinozaki'de olduğumu söylemiş, değil mi?"

Bu söyledikleri doğruydu ama asıl soruyu cevaplamıyordu ve Kusanagi, Yukawa'yı bu kadar kolay bırakmaya niyetli değildi.

"Benim bilmek istediğim şu: Burada ne yapıyorsun?" dedi sesi biraz yükselerek. Fizikçi arkadaşının dolambaçlı konuşmalarına alışkındı ama bazen bunlar oldukça sinir bozucu olabiliyordu.

"Sabırsızlanmaya gerek yok. Biraz kahve içelim mi? Şu otomatlarda olanlardan ısmarlayabilirim sadece ama laboratuvardaki hazır kahvelerden daha iyi olduğu kesin." Yukawa ayağa kalktı ve dondurmasının kalanını yakındaki bir çöp kutusuna attı. Kusanagi'yi peşine takarak süpermarkete doğru yürüdü ve otomatlardan birinden iki kutu kahve aldı. Birini dedektife uzattı, ardından gelişigüzel bir şekilde yakındaki park edilmiş bir bisiklete oturup içeceğini yudumlamaya başladı.

Kusanagi ayakta kaldı. Kutunun kapağını açarken etrafa bakındı.

"Başkalarının bisikletlerine oturmamalısın. Ya sahibi gelirse?"

"Sorun yok. Bir süre gelmez."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sahibi, bisikletini buraya bıraktıktan sonra metro istasyonuna girdi. Sadece bir sonraki istasyona gitse bile oraya gitmesi, işini halletmesi ve geri gelmesi en az otuz dakikasını alır."

Kusanagi kahvesinden bir yudum alıp kaşlarını çattı.

"Sen bunları orada dondurma yerken mi gözlemledin?"

"İnsanları izlemek benim için bir tür hobi. Gerçekten oldukça ilginç."

"Bir hobin olması güzel ama benim cevaplara ihtiyacım var. Burada ne yapıyorsun? Ve sakın bana bunun soruşturmamla ilgisi olmadığını söylemeye kalkma."

Yukawa bisikletin selesine oturduğu yerden arkasına dönerek arka çamurluğu inceledi. "Artık kimse bisikletine adını yazmıyor. Sanırım günümüzde insanlar yabancıların kim olduklarını bilmesini istemiyor. Ama çok da uzun olmayan bir zaman önce herkes bisikletine adını yazardı. Geleneklerin zamanla değişmesi ilginç."

Kusanagi şimdi meseleyi anlamıştı. "Bisiklete kafayı taktın, değil mi? Daha önce de bunun hakkında bir şeyler söylemiştin."

Yukawa başıyla onayladı. "Sanırım bana bisikletin kasıtlı olarak suç mahalline bırakılmış olmasının pek mümkün olmadığını söylemiştin."

"Tam olarak öyle demedim. Söylediğim şey, bisikletin kasıtlı olarak oraya bırakılmasının bir anlamı olmadığıydı. Eğer katil kurbanın parmak izlerini bisiklete bırakacaksa, cesedin üzerindeki parmak izlerini yok etmek için neden zahmete girsin ki? Sonuçta, bisiklet üzerindeki o parmak izleri adamın kimliğini belirlememizi sağladı."

"Bu harika. Peki ya bisiklette hiç parmak izi olmasaydı? Bu, cesedi teşhis etmenizi engeller miydi?"

Kusanagi cevap vermeden önce tam on saniye düşündü. Daha önce hiç üzerine düşünmediği bir soruydu.

"Hayır, engellemezdi," diye yanıtladı sonunda. "Parmak izlerini kullanarak cesedi kiralık odadan kaybolan adamla eşleştirdik ama bunu yapmak için illa da parmak izlerine ihtiyacımız yoktu. Daha önce saçlar üzerinde de DNA testi yaptığımızı söylemiştim."

"Evet, söyledin. Yani, kurbanın parmak izlerini yakmanın aslında hiçbir anlamı yoktu. Ama ya katil bunu en başından beri biliyorsa?"

"Yani, işe yaramayacağını bildiği hâlde parmak izlerini mi yaktı?"

"Ah, eminim bunu yapmak için bir sebebi vardı. Sadece, o sebep cesedin kimliğini gizlemek değildi. Ya bunu, yakındaki bisikletin aslında kasıtlı olarak bırakılmadığını ima etmek için yaptıysa?"

Kusanagi gözlerini kırpıştırdı, bir an için ne diyeceğini bilemedi.

"Yani demek istediğin, bisikletin bir yanıltmaca olduğu ve bir şekilde polisin aklını karıştırmak için oraya yerleştirildiği mi?"

"Evet. Ama o 'bir şekilde'nin ne olduğunu henüz çözemedim," dedi Yukawa bisikletten inerken.

"Katil, kurbanın oraya kendi başına o bisikletle geldiğini düşünmemizi istedi, bundan eminim. Peki neden böyle düşünmemizi istesin?"

"Kurbanın oraya kendi başına gelmiş olamayacağını gizlemek için," dedi Kusanagi. "Çünkü katil onu cinayet mahalline taşıdığında zaten ölmüştü. Şef de böyle düşünüyor."

"Ama sen o teoriye katılmıyorsun, değil mi? Sanırım ana şüpheliniz Yasuko Hanaoka'mn ehliyeti olmadığı için."

"Eğer bir suç ortağı varsa, bu durumda her şey değişir."

"Doğru ama hadi bisikletin çalındığı zaman dilimine odaklanalım. Çalınma zamanının sabah saat on bir ila akşam saat on arasında olduğunu duydum. Bu kadar kesin bir zaman dilimi belirlemenizin sebebi neydi?"

"Çünkü bisikletin sahibi bize öyle söyledi. O kadar da zor olmadı."

"Elbette," dedi Yukawa kahve kutusunu onaylarcasına sallayarak. "Peki, onun bisikleti olduğunu bu kadar çabuk nasıl buldunuz?"

"O da zor olmadı. Bisikletin çalındığını ihbar etmişti. Tek yapmamız gereken, bisikletin üzerindeki kayıt numarasını polis raporundaki numarayla karşılaştırmaktı."

Yukawa bu yanıtla iç çekti. Kusanagi, gözlüğünün arkasından bile onun sert bakışlarını görebiliyordu.

"Ne oldu? Şimdi canını ne sıkıyor?"

"Bisikletin çalındığı yeri biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Sahibini ben sorguladım."

"Öyleyse beni oraya götürebilir misin? Buralarda bir yerde, değil mi?"

Kusanagi, Yukawa'nın bakışlarının yoğunluğunu hissetti. "Niye bununla uğraşıyoruz ki?" diye sormayı düşündü ama vazgeçti. Fizikçinin gözleri, bir hipotez formüle etmeye yakın olduğu zamanlardaki gibi parlıyordu.

"Bu tarafta," dedi Kusanagi ve bisikletin çalındığı yere doğru yöneldi. Kahve içtikleri yerden sadece elli metre ötedeydi. Kusanagi bir sıra bisikletin önünde durdu.

"Sahibi, bisikleti kaldırımdaki korkuluğa zincirlediğini söyledi."

"Hırsız zinciri kesmiş mi?"

"Muhtemelen."

"Yani yanında bir tel kesici vardı..." diye mırıldandı Yukawa yola doğru bakarken. "Burada zincirsiz duran bir sürü bisiklet var. Neden zincirlenmiş olanı çalsın ki?"

"Ben nereden bileyim? Belki bisikleti beğenmiştir."

"Beğenmiş mi?" diye kendi kendine sordu Yukawa. "Nesini beğenmiş olabilir?"

"Eğer bir şey demek istiyorsan açıkça söyle," diye çıkıştı Kusanagi.

"Bildiğin gibi dün de buraya geldim. Ve bugün olduğu gibi burada durup gözlem yaptım. Burada gün boyu bisiklet bırakılıyor – hem de çokça. Bazıları kilitleniyor, bazıları ise o kadar bariz bir şekilde açıkta bırakılıyor ki sahiplerinin çalınmasını istediklerini düşünüyorum. Bunca bisiklet arasından katilimiz neden o bisikleti seçmiş?"

"O bisikleti katilin aldığını bilmiyoruz."

"Pekâlâ. İlk teoride kalalım. Diyelim ki bisikleti çalan kişi kurbanın kendisiydi. Peki neden o bisikleti seçti?"

Kusanagi başını iki yana salladı. "Ne demeye çalıştığını pek anlayamıyorum. Sıradan bir bisikletti, hiçbir özelliği yoktu. Büyük ihtimalle rasgele birini seçmiştir."

"Rasgele mi? Sanmam." Yukawa parmağını dedektife doğru salladı. "Tahmin edeyim: Bisiklet yepyeniydi ya da neredeyse yepyeniydi. Haklı mıyım?"

Kusanagi bisikletin sahibiyle olan konuşmasını hatırlayıp şaşkınlıkla düşündü. "Evet, öyleydi," dedi bir an sonra. "Madem söyledin, kadın onu bir ay önce aldığını söylemişti."

Yukawa memnuniyetle başını salladı. "Tıpkı beklediğim gibi. Yeni ve pahalı bir zinciri olan bir bisiklet çalınırsa, sahibinin polise ihbar etme olasılığı daha yüksektir. Hırsız bunu biliyordu ve bu yüzden yanında tel kesici getirdi."

"Yani bilerek yeni bir bisikleti mi seçti?"

"Aynen öyle."

"Neden?"

"Sadece bir nedeni olabilir. Suçlu, bisiklet sahibinin ihbarda bulunmasını istedi. Bisikletin çalındığına dair bir polis raporu

hazırlanması, bir şekilde suçlunun işine yarıyordu. Muhtemelen soruşturmayı yanlış yönlendirmek için."

"Yani, bisikletin sabah on bir ila akşam on arasında çalındığını düşünmemize rağmen yanılıyoruz, öyle mi? Ama hırsız bisikletin sahibinin ne söyleyeceğini nasıl bilebilirdi ki?"

"Sahibin çalınma zamanı hakkında ne diyeceğini bilmeyebilir ama en azından bisikletin Shinozaki İstasyonu'ndan çalındığını bildireceğinden emindi."

Kusanagi yutkundu ve fizikçiye baktı. "Yani dikkatimizi Shinozaki'ye çekmek için bir tuzak mı kurmuş?"

"Bu bir olasılık."

"Buradaki istasyonda insanları sorgulamak için çok zaman ve iş gücü harcadık. Eğer teorin doğruysa, bu tamamen boşa harcanmış bir çabaydı."

"Tamamen boşa değil. Sonuçta bisiklet buradan çalındı. Ama bu vakanın o kadar basit olduğunu sanmıyorum ki bu bilginin size herhangi bir faydası olsun. Hayır, bu küçük olay çok daha kurnazca ve incelikle planlanmış." Yukawa aniden döndü ve yürümeye başladı.

"Hey!" Kusanagi arkasından koştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve. Başka nereye olacak?"

"Bir saniye bekle." Dedektif, Yukawa'nın omzundan tuttu. "Sana sormak istediğim bir soru daha var. Bu vakaya neden bu kadar ilgi duyuyorsun?"

"İlgilenmemem mi gerekiyordu?"

"Bu bir cevap değil."

Yukawa, Kusanagi'nin elini omzundan sıyırdı. "Şüpheli miyim?"

"Şüpheli mi? Hiç sanmam."

"O zaman istediğimi yapabilirim, değil mi? Kesinlikle soruşturmanıza engel olmaya çalışmıyorum."

"Tamam, o zaman açık konuşayım. Yasuko Hanaoka'nın yanındaki matematikçiye benim adımı söyledin, değil mi? Ve ona yalan söyledin. Soruşturmayla ilgili yardım istediğimi söyledin. Bunun neyle ilgili olduğunu sorma hakkım olduğunu düşünüyorum."

Yukawa aniden gerildi ve güneş gözlüğünün ardından dedektife soğuk bir bakış attı. "Onunla konuştun mu?"

"Evet çünkü bana hiçbir şey söylemiyordun."

"O ne dedi?"

"Bir dakika. Burada soruları ben soruyorum. Bu neyle ilgiliydi? Matematikçinin olaya dahil olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yukawa arkasını döndü ve istasyona doğru yürümeye devam etti.

"Hey, bekle..." diye arkasından seslendi Kusanagi.

Yukawa omzunun üzerinden bakarak durdu. "Şimdi ben açık konuşacağım. Bu vakada size tam olarak yardımcı olmayacağım. Bu olayı kişisel nedenlerle araştırıyorum. Bu yüzden benden çok fazla bir şey beklemeyin."

"Öyleyse sen de benden daha fazla bilgi bekleme."

Yukawa bakışlarını yere çevirdi, ardından başıyla onayladı. "Adil bir anlaşma. Bu sefer ikimiz de kendi yolumuzda ilerleyeceğiz."

Yeniden yürümeye başladı. Kusanagi, Yukawa'nın adımlarında nadir görülen bir kararlılık sezdi ve bir daha ona seslenmedi. Bir sigara molası verdikten sonra dedektif de istasyona yöneldi. Aynı trene binmemek için oyalanmaya karar vermişti. Kusanagi'nin anlam veremediği bir şekilde, arkadaşı bu vakayla kişisel bir bağ kurmuş gibi görünüyordu ve onu kendi yöntemleriyle çözmeye kararlıydı. Kusanagi, onun dikkatini dağıtacak bir şey yapmaktan kaçınmak istedi.

Yukawa neden bu kadar endişeleniyor? diye düşündü Kusanagi metro vagonu raylarda sarsılırken. *Gerçekten matematikçi*

olabilir mi? Ama İshigami bir şekilde bu vakayla bağlantılıysa, neden ismi baş şüphelinin komşusu olması dışında hiç geçmedi? Yukawa'yı bu kadar rahatsız eden şey ne?

Kusanagi birkaç akşam önce yemek dükkânda gördüklerini hatırladı. Yukawa orada, İshigami ile birlikteydi ve İshigami, oraya gitme fikrinin Yukawa'dan çıktığını söylemişti. Yukawa, iyi bir nedeni olmadan böyle bir şey yapma zahmetine girmezdi. İshigami'yle o dükkâna giderken bir şeylerin peşindeydi. Ama neyin?

Düşününce, Kudo olayın hemen ardından ortaya çıkmıştı. Ama elbette Yukawa'nın bunu öngörmesinin bir yolu olamazdı. Kusanagi, Kudo'yla olan konuşmasını düşündü ama adamın İshigami hakkında bir şey söylediğini hatırlayamadı. Aslına bakılırsa, Kudo hiçbir isim vermemişti. Hatta bildiklerini söylese bile isim paylaşmayacağını açıkça belirtmişti.

Kusanagi'nin aklına bir düşünce geldi. O bunu söylerken ne hakkında konuşuyorlardı? Kudo'nun yüzünü gözünün önüne getirdi: Adam, Benten-tei'ye Yasuko'yu görmek için gelen insanlardan bahsederken bastırılmış bir öfkeyle konuşmuştu.

Kusanagi derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. Karşısındaki koltukta oturan genç kadın ona şüpheyle baktı. Dedektif kapının üzerindeki metro haritasına göz attı. Hamacho'da inecekti.

***

İshigami uzun süredir direksiyon başına geçmemişti ama yeniden alışması sadece otuz dakika sürdü. Yine de varacağı yere yakın bir yolda uygun bir park yeri bulması zaman aldı. Gözüne kestirdiği her yer başka birine engel olacak gibi görünüyordu. Sonunda, iki park yerini kaplayacak şekilde berbat park edilmiş küçük bir kamyonun arkasına sıkışmayı başardı.

İkinci kez bir kiralık araba kullanıyordu. Üniversitede asistan olduğu dönemde bir grup öğrenciyi bir enerji santraline

Ninova

götürmek için büyük bir minibüs kiralamak zorunda kalmıştı. O zaman yedi kişilik bir minibüs kullanmıştı ama bugün kullandığı küçük, ekonomik arabayı daha kolay bulmuştu.

İshigami'nin gözleri sağ taraftaki küçük bir binaya kaydı. Binanın üzerindeki tabelada "Hikari Grafik, Ltd" yazıyordu. Bu, Kuniaki Kudo'nun şirketiydi. Buranın yerini bulmak zor olmamıştı. Kusanagi'den Kudo'nun adını almış ve adamın bir matbaa işlettiğini öğrenmişti. İshigami internete girmiş, matbaa şirketlerinin bağlantılarını paylaşan bir site bulmuş ve Tokyo'daki her birini incelemişti. Hikari Grafik, sahibi Kudo soyadı taşıyan tek yerdi.

Okuldaki işlerini bitirdikten sonra doğruca kiralık araba ofisine gitmiş ve önceden ayırttığı arabayı almıştı. Araba kiralamak tehlikeli bir işti. İşlem bir iz bırakacaktı. Ama bu riski uzunca bir süre tartmış ve harekete geçmeye karar vermişti.

Arabanın dijital göstergesi on yedi elliyi gösterdiğinde birkaç erkek ve kadın ön kapıdan çıktı. İshigami aralarında Kudo'yu görünce bedeni kasıldı. Gözlerini gruptan ayırmadan yan koltuktaki dijital kameraya uzandı. Kamerayı açıp vizörden baktı. İşte. Odağı ayarladı ve lensin izin verdiği kadar yakınlaştırdı.

Kudo mükemmel giyinmişti. İshigami böyle kıyafetlerin nereden alınacağını bile bilmiyordu. Bir kez daha aklına Kudo'nun Yasuko'nun tipi olduğu geldi. Tabii ki, sadece Yasuko değil, çoğu kadın Kudo ile İshigami arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa Kudo'yu seçerdi. İshigami içinden kıskançlığın bir dalga gibi geçtiğini hissederek bir fotoğraf çekti. Kamerayı flaşsız olarak ayarlamıştı ama buna rağmen Kudo ekranda net görünüyordu. Güneş yeterince yüksekteydi ve objesini iyi aydınlatıyordu.

***

Kudo binanın arka tarafına doğru gidiyordu; İshigami, burasının şirketin otoparkı olduğunu zaten biliyordu. Arabanın

çıkmasını bekledi. Birkaç dakika sonra tek bir Mercedes caddeye çıktı. Yeşildi. Kudo'yu sürücü koltuğunda gören İshigami hızla motoru çalıştırdı. Gözleri Mercedes'in fren lambalarına kilitlenmiş bir hâlde sürmeye koyuldu.

Araba sürmek zaten yeterince zordu ama birini takip etmek işleri daha da zorlaştırıyordu. En kötüsü trafik ışıklarını zamanlamaktı. Neyse ki Kudo temkinli bir şofördü. Hız sınırında ya da altında sürüyor ve sarı ışıklarda her zaman duruyordu. İshigami hedefine fazla yakın sürüp fark edileceğinden endişe etmeye başladı. Yine de bu işe bir kez başladığı için takip etmeye devam etmek zorundaydı.

İshigami arabayı sürerken ara sıra navigasyon ekranına göz atıyordu. Yolların çoğu ona yabancıydı ama haritadan Kudo'nun Mercedes'inin Shinagawa'ya doğru gittiğini görebiliyordu. Trafikteki araç sayısı artmıştı, bu da takibi daha da zorlaştırıyordu. İshigami Mercedes'le arasını fazla açtı ve bir kamyon onunla Kudo'nun arasına girdi. Mercedes'i tamamen göremez olmuştu. Şerit değiştirmeli mi değiştirmemeli mi diye düşünürken önündeki trafik ışığı kırmızıya döndü. Kamyon en öndeydi, bu da Mercedes'in yoluna devam ettiği anlamına geliyordu.

Şimdiden kayıp mı ettim? İshigami sessizce küfretti. Ama ışık yeşile döndüğünde ve tekrar hareket ettiğinde, ilerideki ışıkta sinyal veren bir Mercedes gördü. Hiç şüphe yoktu, bu Kudo'ydu. Yolun sağ tarafında otel vardı. Kudo oraya girecek gibi görünüyordu. Hiç tereddüt etmeden İshigami onu takip etti. Bu şüpheli görünebilirdi ama aracı bir kez neredeyse gözden kaybettiği için artık yavaşlayamazdı.

Bir sonraki ışık değiştiğinde Kudo döndü ve İshigami hemen arkasından takip etti. Mercedes otelin kapısından geçerek aşağı eğimli bir rampadan yeraltı otoparkına girdi. İshigami de arkasından girdi. Otopark bileti almak için uzandığında Kudo

arkasına baktı ve İshigami koltuğunda aşağı eğilmek zorunda kaldı. İşadamının bir şey görüp görmediğini anlayamadı.

Otopark büyük ölçüde boştu. Mercedes otel girişine yakın bir yere park etti. İshigami biraz uzakta durdu. Anahtarı çevirdi ve kamerasını kaldırdı. Kudo Mercedes'ten indi. *Çıkırt.* Kudo onun yönüne doğru baktı.

Bir şeylerden şüpheleniyor gibi görünüyordu. İshigami koltuğunda daha da küçüldü. Ama Kudo döndü ve otele girdi. Gözden kaybolduğunda İshigami tekrar arabasını çalıştırdı ve dışarı çıktı. *Sanırım şimdilik iki fotoğraf yeterli olacak,* diye düşündü. Otoparkta o kadar kısa bir süre kalmıştı ki çıkışta herhangi bir ücret ödemesi gerekmedi. Dar rampadan yukarı çıkarken direksiyonu dikkatlice çevirdi.

İshigami çektiği iki fotoğrafla birlikte göndereceği notu düşünüyordu. Kafasında şöyle bir şey canlanmıştı:

Ekli fotoğraflardan da anlayabileceğiniz üzere, sıkça görüştüğünüz adamın kimliğini keşfettim. Sormak zorundayım, bu adam sizin için ne ifade ediyor? Eğer bir ilişkiniz varsa bu ciddi bir ihanet olur. Benim sizin için neleri riske attığımı anlamıyor musunuz? Bu konuda size ne yapmanız gerektiğini söyleme hakkım olduğuna inanıyorum. Bu adamla görüşmekten hemen vazgeçmelisiniz. Eğer vazgeçmezseniz, öfkem ona yönelir. Bu adama, Togashi'nin başına gelenle aynı kaderi yaşatmak benim için basit. Bunu yapacak kararlılığa ve imkâna sahibim. Tekrar ediyorum, bu adamla bir ilişkiniz varsa, bu affedemeyeceğim bir ihanet olur ve intikamımı alırım.

İshigami bu ifadelerin çok tehditkâr mı olduğunu yoksa yeterince tehditkâr olmadığını düşünerek kafasında tekrar etti.

Tam otelin kapısından çıkmak üzereyken ışık değişti ve bir şey gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaldırımdan otele doğru adım atan kişi Yasuko Hanaoka'ydı.

Ninova

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yasuko otelin çay salonuna girdi ve koyu yeşil bir ceket giymiş bir adam arka taraftan ona el salladı. Bu, Kudo'ydu. Mekânın yaklaşık üçte biri doluydu. Bazıları çiftlerden oluşuyordu ancak müşterilerin çoğu pahalı takım elbiseler giymiş işinsanlarıydı; birbirlerine eğilmiş, işleri hakkında konuşuyorlardı. Yasuko odayı geçerek ilerledi, yüzünü hafifçe yere eğmişti.

"Seni buraya böyle aniden çağırdığım için üzgünüm," dedi Kudo gülümseyerek. "Bir şey içmek ister misin?"

Garson yanlarına geldi ve Yasuko sütlü çay sipariş etti. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, o kadar ciddi bir şey değil," dedi Kudo kahve fincanını dudaklarına götürürken. Ama içmeden önce ekledi: "Dün evime bir dedektif geldi."

Yasuko'nun gözleri kocaman açıldı. "Sizi bulmuşlar..."

"Beni onlara anlattın mı?"

"Üzgünüm. Geçen gün sizinle akşam yemeği yedikten hemen sonra geldiler, nerede ve kimlerle olduğum hakkında sorular sordular. Hiçbir şey söylemeseydim daha da şüphelenirlerdi diye düşündüm..."

Kudo elini hafifçe sallayarak onu susturdu. "Üzgün olmana gerek yok. Seni hiç suçlamıyorum. Eğer bir gün normal insan-

Ninova

lar gibi buluşacaksak, polis bizim hakkımızda bir şeyler bilmeli. Aslında onlara söylemiş olman bence iyi bir şey."

"Gerçekten mi?" Yasuko ona baktı.

Kudo başını sallayarak onayladı. "Sadece bil ki bizi yakından izleyecekler, buna hazır ol. Biliyor musun, buraya gelirken beni takip ettiler."

"Takip mi?"

"Başta fark etmedim ama yolculuk ilerledikçe daha da belirginleşti. Hikari'den buraya kadar bir araba sürekli arkamdaydı. Hatta otelin otoparkına kadar beni takip ettiler. Bunu hayal ettiğimi sanmıyorum." Kudo bunu sıradan bir şeymiş gibi anlatıyordu ama Yasuko'nun gözleri ona kilitlenmişti.

"Peki? Nereye gittiler?"

"Kimbilir?" Omuz silkti. "Yüzlerini göremeyeceğim kadar uzaktaydılar ve ben anlamadan kayboldular. Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya geldiğimden beri buradaki herkesi gözlemliyorum ama özellikle şüpheli görünen birine rastlamadım. Tabii, fark etmeden izleniyor olabilirim. Yine de bence gitmiş olabilirler."

Yasuko çay salonundaki diğer insanlara göz gezdirdi. Herkes tamamen normal görünüyordu.

"Yani şimdi bir şüpheli misiniz?"

"Bence polis bir senaryo oluşturmuş. Buna göre, sen Togashi'yi öldürmek için bir plan kuran lidersin, ben de senin gönüllü suç ortağın. Dün gelen dedektif bir mazeretim olup olmadığını çok açık bir şekilde sordu."

Garson sütlü çayla geldi. Masanın yanında beklerken Yasuko bir kez daha etrafa bakındı.

"Eğer hâlâ bizi izliyorlarsa, sizi benimle böyle buluşurken görürlerse şüphelenmezler mi?"

"Ne? Hiç sorun değil. Zaten dediğim gibi, bunu –bizi– açık bir şekilde yaşamayı istiyorum. Gizlemeye çalışmak bizi daha

şüpheli gösterir. Zaten hiçbir zaman gizlice buluşan insanlar olmadık."

Kudo kanepeye yaslanıp sanki kendisini gören kimseye aldırmadığını göstermek ister gibi kollarını açtı. Ardından kahve fincanından uzun bir yudum aldı. Yasuko da çay fincanına uzandı.

"Bunu söylemeniz beni mutlu etti ama size herhangi bir sorun çıkarmak istemiyorum, Kudo Bey. Bu doğru değil. Belki bir süre görüşmemeliyiz. Sular durulana kadar."

"Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Kudo fincanını masaya koyup öne doğru eğilerek. "O yüzden bugün seni buraya çağırmak istedim. Dedektifin evime geldiğini er ya da geç öğreneceğini biliyordum ve bunun için endişelenmeni istemedim. Açıkçası ben hiç endişelenmiyorum. Dedim ya, ifademi alıp mazeretimi sordular. Neyse ki o sırada başka biriyle birlikteydim ve eğer soruştururlarsa bunu kanıtlayacak kayıtlar var. Dedektifler sonunda benimle ilgilenmeyi bırakacaktır."

"Umarım öyle olur."

"Bak," dedi Kudo, "benim asıl endişelendiğim sensin. Benim suç ortağı olmadığımı illaki anlayacaklar. Ama bu, seni şüpheli olarak görmeyi bırakacakları anlamına gelmez. Sana ne kadar ısrarcı davranacaklarını düşünmek bile beni üzüyor."

"Ah, yapacak bir şey yok. Sonuçta Togashi o sırada beni arıyormuş."

"Evet, öyleymiş. Ama ne istiyordu ki senden? Ölü olduğu hâlde bile hâlâ bir baş belası o adam." Kudo yüzünü buruşturdu. Ardından gözlerini tekrar Yasuko'ya çevirdi.

"Onunla hiçbir alakan olmadı, değil mi? Yanlış anlama. Sana güvenmediğimden değil. Sadece diyorum ki, Togashi ile herhangi bir şekilde iletişimin olduysa bana söylemende bir sakınca yok."

Yasuko, Kudo'nun ince yüz hatlarını inceledi. Demek bu yüzden aniden buluşmak istemişti. Gerçekten ona biraz da olsa

şüpheyle bakıyordu. Hafifçe gülümsedi. "Merak etmeyin. Gerçekten onunla hiçbir iletişimim olmadı."

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Yine de bunu senin ağzından duymak güzel." Kudo başıyla onayladı ve saatine baktı. "Madem buradasın, akşam yemeği yiyelim mi? Harika bir yakitori mekânı biliyorum."

"Üzgünüm, bu akşam olmaz. Misato'ya dışarı çıkacağımı söylemedim."

"Doğru, peki. Seni zor durumda bırakmak istemem." Kudo hesabı alıp ayağa kalktı. "Çıkalım mı?"

Kudo ödemeyi yaparken Yasuko bir kez daha etrafa baktı. Çay salonunda hiç kimse dedektife benzemiyordu. Yasuko bunu kendine itiraf ettiği için kötü hissetti ama Kudo polisin gözünde şüpheli olduğu sürece onunla buluşurken daha rahat hissedecekti. Sonuçta, polis Kudo'dan ne kadar şüphelenirse gerçeğe o kadar uzak olurlardı. Ama bu durum değişecek gibi görünüyordu. Her halükârda Kudo ile ilişkilerinin bu kadar hızlı ilerlemesine izin verip vermemesi gerektiğinden emin değildi. Yakınlaşmaktan korkmuyordu, aslında istiyordu. Ama bunu yapmanın hayatındaki hassas dengeyi bozacağından korkuyordu. İshigami'nin maskeye benzer yüzü zihninde belirdi.

"Seni bırakayım," dedi Kudo hesabı ödedikten sonra.

"Gerek yok. Trenle giderim."

"Hayır, ben bırakırım."

"Gerçekten gerek yok. Alışveriş yapmam gerekiyor."

"Hımm," diye homurdandı Kudo ama sonunda neşeyle veda etti. "Tamam, peki o zaman sonra görüşürüz. Seni aramam sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki olmaz ve çay için teşekkür ederim." Yasuko gülümsemesine karşılık vererek yürümeye devam etti. Shinagawa İstasyonu'na doğru bir yaya geçidindeyken cep telefonu çalma-

ya başladı. Yürürken telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Arayan, Benten-tei'den Sayoko'ydu.

"Evet?"

"Yasuko? Ben Sayoko. Konuşabilir misin?" Sesinde tuhaf bir gerginlik vardı.

"Tabii, bir şey mi oldu?"

"Sadece sana söylemek istedim, dedektifler sen gittikten sonra bugün yine geldiler. Bazı garip sorular sordular. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Yasuko cep telefonunu sıkıca kavrayarak gözlerini kapadı. Polisler yine iş başındaydı, nereye gitse etrafında bir örümcek ağı örüyorlardı. "Ne demek, 'garip'?" diye huzursuzca sordu.

"O adam hakkında sorular sordular. Lise öğretmeni olan? Adı neydi? İshigami miydi?"

Yasuko neredeyse telefonu düşürüyordu. "Onunla ilgili ne dediler?" Sesi titriyordu.

"Şey, sırf seni görmek için gelip bizim yemeklerimizden satın aldığını duymuşlar ve kim olduğunu, ne iş yaptığını öğrenmek istemişler. Sanırım bunu Kudo'dan duymuş olabilirler."

"Kudo Bey mi?" Yasuko bunun Kudo'yla nasıl bir bağlantısı olabileceğini kafasında birleştiremedi.

"Yasuko, sanırım bir keresinde ona bir şey söylemiş olabilirim... ve o da gidip bunu polise anlatmış."

Yasuko için artık her şey netleşmişti. Dedektifler Kudo'yla konuşmuş, İshigami'den bahsetmiş ve söylediklerini doğrulamak için Benten-tei'ye gitmişlerdi.

"Peki tam ne söylediniz, Sayoko Hanım?"

"Şey, saklayarak şüphe uyandırmak istemedim, o yüzden doğruyu söyledim. Ona komşun olan bir öğretmen olduğunu söyledim. Ama onun neden geldiğiyle ilgili sadece tahmin yürüttüğümüzü de ekledim. Sonuçta bize bir şey söylemiş değil."

Yasuko'nun ağzı kurumuştu. Polisler sonunda İshigami'ye ulaşmıştı. Onları bu yola Kudo mu sokmuştu? Yoksa başka bir nedenden ötürü mü onu izliyorlardı?

"Alo? Yasuko?"

"Evet, buradayım."

"Her neyse, onlara söylediklerim bunlardı. Umarım sorun olmaz? Yanlış bir şey yapmadım, değil mi?"

Yanlış yapmıştı ama Yasuko bunu ona itiraf edemezdi.

"Hayır, hiç sorun değil. Bunun bir problem yaratabileceğini sanmıyorum. Zaten bu olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Ben de öyle düşündüm. Sadece dedektiflerin geri geldiğini bilmeni istedim."

"Tamam, teşekkürler." Yasuko telefonu kapadı. Midesi bulandı, kusmak istedi. Dairesine dönene kadar kendini hasta ve sersemlemiş hissetti. Yolda bir süpermarketten alışveriş yapmayı da ihmal etmedi ama eve vardığında ne aldığını bile hatırlamıyordu.

***

İshigami yan dairenin kapısının açılıp kapanma sesini duyduğunda bilgisayarının başındaydı. Ekranında üç fotoğraf vardı: İkisi Kudo'nun, biri de Yasuko'nun otele girerken çekilmiş fotoğrafıydı. Onları birlikte gösteren bir kare yakalamak istemişti ancak Kudo'nun kendisini fark edeceğinden korkmuştu. Eğer Yasuko da onu görseydi ortalık karışırdı. Bu yüzden daha mantıklı davranmış ve mesafesini korumuştu.

İshigami en kötü senaryoyu hayal etti. O zaman bu fotoğraflar işe yarayabilirdi. Yine de böyle bir noktaya gelmemeyi umuyordu. Masasının üzerindeki saate göz attıktan sonra ayağa kalktı. Akşamın sekizi olmak üzereydi. Yasuko ve Kudo uzun süre birlikte kalmamışlardı. Bu durumun onu nasıl rahatlattığını fark etmeden geçemedi.

Cebindeki telefon kartıyla dairesinden çıktı ve her zamanki gibi dikkatlice etrafı kontrol ederek sokakta yürüdü. İzlenmediğinden emin olmak istiyordu. Dedektif Kusanagi'yi düşündü. Bu işte bir gariplik vardı. Kusanagi, Yasuko hakkında soru sorduğunda bile İshigami adamın asıl amacının Manabu Yukawa'yı öğrenmek olduğu hissine kapılmıştı. Aralarındaki bağlantı neydi? Şüpheli olup olmadığını bilmeden bir sonraki hamlesini planlamak İshigami için zordu.

Her zamanki o eski ankesörlü telefondan Yasuko'nun cep telefonunu aradı. Yasuko üçüncü çalışta açtı.

"Benim," dedi İshigami. "Şu an konuşmak için uygun musun?"

"Evet."

"Bugün farklı bir şey oldu mu?" Aslında Kudo'yla ne konuştuğunu öğrenmek istiyordu ama bunu nasıl soracağım bilemedi. Eğer adamı takip etmemiş olsaydı onların buluştuğunu asla öğrenemezdi.

"Şey, aslında..." diye başladı Yasuko.

"Aslında ne? Ne oldu?" Kudo'nun kadının kafasını türlü çılgın fikirlerle doldurduğunu hayal ediyordu.

"Görünüşe göre dedektifler Benten-tei'ye geri gelmişler. Ve şey... sizin hakkınızda sorular sormuşlar."

"Benim hakkımda mı? Nasıl?" İshigami yutkundu.

"Şey, bu biraz uzun bir hikâye ama dükkânda çalışan bazı kişiler sizin hakkınızda konuşuyorlardı, bu olaylar başlamadan önce bile. Üzgünüm, sizi kızdıracak bir şey söylemek istemem..."

İshigami'yi asıl kızdıran, kadının lafı dolandırmasıydı. Onun matematikte iyi olamayacağını hemen anladı.

"Söz veriyorum kızmayacağım. Lütfen olabildiğince açık anlatın. Hakkımda tam olarak ne söylüyorlardı?" İshigami bekledi, görünüşü ya da tavırları hakkında olumsuz bir şey duymaya hazırlıklıydı.

"Şey... Bunu hep inkâr ettim, anlarsınız ama... dükkândaki bazı kişiler sizin öğle yemeği almaya aslında beni görme amacıyla geldiğinizi düşünüyor."

"Ne?" Bir an için İshigami'nin zihni boşaldı.

"Üzgünüm. Onlar bunu komik buluyorlar, bir şaka gibi. Böyle şeyler hakkında hep konuşurlar. Gerçekten kötü bir niyetleri yok. Hatta sanırım kendileri bile dediklerine ciddi ciddi inanmıyor," dedi Yasuko durumu kurtarmak için boşuna uğraşarak.

Ama İshigami onun söylediklerinin yarısını bile duymamıştı. Başka birinin –Yasuko dışında birinin– davranışını fark etmiş olmasına şaşırıyordu. Elbette haklıydılar. Her gün sadece onu görmek için dükkâna gidiyordu. Ve içten içe Yasuko'nun bu duygularını anlamasını beklediğini fark etti. Ancak başka birinin, bir üçüncü şahsın bunu önce fark ettiğini düşünmek bütün vücudunun utançtan yanmasına neden oldu. Çirkin bir adamın güzel bir kadına delicesine âşık olmasını gülerek izlemiş olmalıydılar.

"Üzgünüm. Kızdınız mı?" diye sordu Yasuko.

İshigami aceleyle boğazını temizledi. "Hayır, hayır... Dedektifler tam olarak ne yapmışlar?"

"Dediğim gibi, bu dedikoduyu duymuşlar ve bu kişinin – yani sizin– kim olduğunuzu öğrenmek için dükkâna gelmişler. Oradaki biri de isminizi vermiş."

"Anlıyorum," dedi İshigami hâlâ yanakları yanarak. "Sizce dedektifler bu dedikoduyu nereden duymuş olabilirler?"

"Bilmiyorum... emin değilim."

"Sadece bunu mu öğrenmek istemişler?"

"Sanırım öyle. Benim duyduğum kadarıyla bu."

Ahizeyi sıkıca tutan İshigami başını yukarı aşağı salladı. Zaman, kararsızlık zamanı değildi. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordu ama polislerin yavaş yavaş dikkatini kendisine çevirdiği açıktı. Uygun bir yanıt bulması gerekiyordu.

"Kızınız yanınızda mı?" diye sordu.

"Misato mu? Evet, neden?"

"Onunla bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette, tabii." İshigami gözlerini kapadı. Bütün enerjisini dedektif Kusanagi'nin ne planladığına, hangi adımı atacağına, sıradaki hamlesini anlamaya yoğunlaştırdı. Ancak düşüncelerinin ortasında Manabu Yukawa'nın yüzünü buldu. Fizikçinin bu işteki rolü neydi?

"Merhaba?" dedi genç kızın sesi hattan.

"Benim, İshigami," dedi ona. "Misato... ayın on ikisinde arkadaşınla filmler hakkında konuştuğunu söylemiştin, değil mi? Adı Mika'ydı, değil mi?"

"Evet. Dedektiflere de bunu söyledim."

"Doğru, söylemiştin. Diğer arkadaşını merak ediyordum. Haruka mıydı?"

"Evet, Haruka Tamaoka."

"Ona da filmi anlattın, değil mi? Bunu bir kereden fazla mı konuştunuz?"

"Hayır, sadece bir kez. Aslında, belki bir kez daha."

"Dedektiflere ondan bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır, sadece Mika'dan bahsettim. Siz Haruka'dan söz etmememi söylemiştiniz, o yüzden etmedim."

"Doğru. Ama sanırım artık onlara ondan bahsetme zamanı geldi." İshigami parkta etrafına bakarak kimsenin yakında olmadığından emin oldu, ardından Misato'ya ne yapması gerektiğini ayrıntılı bir şekilde anlattı.

***

Üniversite tenis kortlarının yanındaki boş bir araziden gri dumanlar yükseliyordu. Kusanagi vardığında Yukawa kolları sıvalı beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş, uzun bir sopayla bir

yağ varilinin içindeki bir şeyi karıştırıyordu. Duman varilden yükseliyordu.

Yukawa ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. "Sanırım bir sapığım var."

"Dedektifler şüpheli insanları takip etmeyi sever."

"Demek artık şüpheliyim, öyle mi?" diye sordu Yukawa gözlerinde bir parıltıyla. "Senden böyle cesur bir fikir duymayalı uzun zaman olmuştu. İşte bu tür bir esneklik, dünyada yükselmek için ihtiyaç duyacağım bir şeydir, biliyorsun."

"Niye seni şüpheli olarak gördüğümü öğrenmek istemiyor musun?"

"Sormama gerek yok. İnsanlar her zaman biliminsanlarının kötü bir şeyler çevirdiğinden şüphelenir." Yukawa, yağ varilinin içindekileri bir kez daha karıştırdı.

"Orada ne yakıyorsun?"

"Çok bir şey değil. Eski raporlar ve artık ihtiyaç duymadığım malzemeler. Evrak öğütücüye güvenmem pek." Yukawa yanında duran bir kovayı alıp varilin içine su döktü. Cızırtılı bir ses çıktı ve duman daha yoğunlaşıp beyaza dönüştü.

"Bu kez bir dedektif olarak sana birkaç sorum var."

"Gerçekten bir şeyler peşindesin, değil mi?" Yukawa, ateşin söndüğünden emin olduktan sonra kovayı bir eline alıp yürümeye başladı. Kusanagi de peşinden gitti.

***

"Dün seninle konuştuktan sonra Benten-tei'ye uğradım. Orada çok ilginç bir şey duydum. Merak etmiyor musun?"

"Hiç sanmıyorum."

"Yine de söyleyeceğim. Anlaşılan senin arkadaşın İshigami'nin Yasuko Hanaoka'ya ilgisi varmış."

Yukawa adımlarının ortasında durdu. Başını çevirip dedektife omzunun üzerinden delici bir bakış attı.

"Bunu dükkândan biri mi söyledi?"

"Ona benzer bir şey. Seninle konuşurken aklıma ilginç bir fikir geldi ve Benten-tei'ye uğrayıp doğruluğunu kontrol etmek istedim. Teori ve mantık iyidir ama sezgi bir dedektifin en iyi silahlarından biridir."

"Ve?" Yukawa ona doğru yüzünü döndü. "İshigami'nin baş şüphelin hakkında böyle bir ilgisinin olmasının soruşturmanı nasıl etkilediğini düşünüyorsun?"

"Ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi davranma. Senin bir süredir Yasuko'nun suç ortağı olarak İshigami'den şüphelendiğini saklamaya çalıştığını biliyorum."

"Bir şeyi saklamaya çalıştığımı hatırlamıyorum."

"Her neyse, neden ondan şüphelendiğini senin yardımın olmadan öğrendim. Şimdi onu yakın izlemeye alacağız. Bu yüzden buradayım. Dün yollarımızı ayırmaya karar verdik ama sana bir barış anlaşması teklif etmek istiyorum. Bizden bilgi alman karşılığında ne bulduğunu bizimle paylaşmanı istiyorum. Fena bir teklif olmadığını kabul et."

"Değerimi fazla abartıyorsun. Hiçbir şey bulmadım. Hepsi varsayım."

"O zaman varsayımlarını anlat," dedi Kusanagi arkadaşının gözlerinin içine bakarak. Yukawa önce gözlerini kaçırdı, sonra yürümeye kaldığı yerden devam etti.

"Önce laboratuvara dönelim."

On üçüncü laboratuvara döndüklerinde Kusanagi üzerinde gizemli yanık izleri olan masaya oturdu. Yukawa masanın üzerine iki kupa koydu. Hangi kupanın daha kirli olduğunu söylemek zordu. Fizikçi biraz kahve hazırladı, hemen ardından bir soru sordu.

"Eğer İshigami bir suç ortağıysa sence ne rol oynadı?"

"Ne yani, önce benim mi konuşmam gerekiyor?"

"Barış anlaşmasını teklif eden sendin." Yukawa düşünceli düşünceli içeceğini karıştırarak bir sandalyeye oturdu.

"Pekâlâ. Henüz şefe İshigami'den hiç bahsetmedim, o yüzden bu sadece benim düşüncem ama cinayet olay yerimiz dışında bir yerde gerçekleştiyse, cesedi İshigami taşımış olmalı."

"Öyle mi? Ama sen ceset taşıma senaryosuna karşıydın."

"Dedim ki eğer bir suç ortağı varsa, tüm ihtimaller masadadır. Hâlâ bu işi Yasuko Hanaoka'nın yaptığını düşünüyorum. Belki İshigami'den yardım almıştır ama o kadın kesinlikle oradaydı."

"Epey kendinden emin görünüyorsun."

"Evet, İshigami hem cinayeti işleyip hem de cesedi taşımış olsaydı suç ortağı olmazdı. Bu durumda yalnız çalışan bir katil olurdu. Ona ne kadar âşık olursa olsun o kadar ileri gideceğini sanmıyorum. Ayrıca, eğer Togashi'yi tek başına öldürüp sonra Yasuko onu ihbar etseydi, her şey şimdiye kadar bitmiş olurdu. O yüzden Yasuko da riskin bir kısmını üstlenmiş olmalı."

"Peki ya adamı İshigami öldürmüşse ama cesetten kurtulmak için ikisi birlikte çalışmışsa?"

"Bunun bir olasılık olmadığını söylemeyeceğim ama ihtimal oldukça düşük. Yasuko Hanaoka'nın sinema mazereti zayıf ama sonrası oldukça sağlam. Eğer zamanlamasını doğru yapmış olsaydı, cinayeti işleyip sinemaya yetişebilirdi ama bunu yapıp bir de cesetten kurtulmaya zamanı olmazdı."

"İfadesinin hangi kısmını tam olarak doğrulayamadınız?"

"Saat yedi ile dokuzu on geçe arasındaki, film izlediğini söylediği zaman aralığını. Ondan sonra gittikleri ramen restoranı ve karaoke yeri doğrulandı. Ayrıca en az bir kez sinemaya girdiği de kesin. Orada, onun ve kızının parmak izlerinin bulunduğu bir bilet parçası bulduk."

"Yani o iki saat on dakikalık süre içinde İshigami'yle birlikte eski kocasını öldürdüklerini mi düşünüyorsun?"

"O zaman diliminde cesetten kurtulmuş da olabilirler. Ama seyahat süresi göz önüne alındığında, Yasuko olay yerinden İshigami'den önce ayrılmış olmalı."

"Peki cinayet nerede işlendi?"

"Bunu bilmiyorum. Ama büyük ihtimalle Togashi'yi oraya çağıran Yasuko'ydu."

Yukawa sessizce kahvesinden bir yudum aldı. Kaşlarını çatıp arkadaşının açıklamasından pek tatmin olmadığını belli eden bir yüz ifadesiyle düşündü.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Pek değil."

"Eğer varsa açıkla," dedi Kusanagi. "Ben ne düşündüğümü anlattım, şimdi sıra sende."

Yukawa iç çekti. "Araba kullanmadı."

"Ne?"

"Dedim ki, İshigami araba kullanmadı. Ceset taşımak için bir arabaya ihtiyacı olurdu, değil mi? Çünkü arabası yok, bir yerden bulması gerekirdi. İz bırakmadan araba bulma imkânına sahip olduğunu sanmıyorum. Çoğu kanuna saygılı vatandaşın böyle bir imkânı yoktur."

"Tabii ki tüm araç kiralama şirketlerini kontrol edeceğiz."

"Bol şans. Hiçbir şey bulamayacağınızı garanti edebilirim."

Kusanagi fizikçiye sertçe baktı ama Yukawa hiç oralı olmadı. "Söylemeye çalıştığım şu: Eğer cinayet, suç mahallinden başka bir yerde işlendiyse cesedi oraya taşıyan büyük ihtimalle İshigami'ydi. Yine de cinayetin suç mahallinde işlenmiş olma ihtimali yüksek. Eğer iki kişi işin içindeyse, her şey mümkün."

"Yani," dedi Yukawa kahve kupasını dudaklarına götürerek, "iki kişi Togashi'yi öldürüp yüzünü parçalamış, parmak izlerini yakmış, kıyafetlerini çıkarıp onları da yakmış ve sonra olay yerinden uzaklaşmışlar, öyle mi?"

"Dediğim gibi, farklı zamanlarda ayrılmış olabilirler." Kusanagi içinde hazır kahve olan kupaya baktı ve hafif bir ürpertiyi bastırdı. "Yasuko en azından film bittiğinde sinemada olmalıydı."

"Peki senin teorine göre kurban olay yerine bisikletle mi geldi?"

"Sanırım öyle, evet."

"Bu durumda İshigami bisikleti parmak izlerinden temizlemeyi unutmuş olmalı. Gerçekten İshigami'nin böyle basit bir hata yapacağına inanıyor musun? Daruma İshigami'nin?"

"Dâhiler de hata yapar."

Yukawa yavaşça başını salladı. "Bu tür bir hata değil."

"Peki, bisiklette o parmak izlerini neden bıraktığını düşünüyorsun?"

"İşte ben de bunu merak ediyorum," dedi Yukawa kollarını kavuşturarak. "Henüz bir sonuca varamadım."

"Belki bu konuyu fazla düşünüyorsundur. Adam belki dâhi bir matematikçidir ama cinayet konusunda acemi olabilir."

"İkisi aynı şey," dedi Yukawa sakin bir tavırla. "Cinayet muhtemelen onun için daha kolaydır."

Bu kez Kusanagi başını iki yana salladı. Kupasındaki lekeleri incelerken, "Her halükârda onu gözlemlemeye devam edeceğiz. Erkek bir suç ortağı varsayımıyla ilerlersek soruşturmamızın kapsamı oldukça genişler," dedi.

"Yeni teorin doğruysa, bu suç oldukça baştan savma işlenmiş demektir. Bisiklette bırakılan parmak izleri, yarı yanmış kıyafetler... Hepsi dikkatsizliğin kanıtı. Benim sorum ise şu: Sence bu suç en başından planlanmış mıydı? Yoksa daha spontane mi gelişti?"

"Şey..." diye başladı Kusanagi. Yukawa'nın sakin ve dikkatli yüzüne baktı, devam etmeden önce bir an tereddüt etti.

"Spontane gelişmiş olabilir tabii. Mesela, Yasuko eski kocasını bir şey konuşmak için aramışsa ve İshigami de bir tür ko-

ruma olarak ona eşlik etmişse? Tartışma alevlenmiş ve sonunda ikisi Togashi'yi öldürmüş olabilir. Bunun gibi bir şey."

"Fakat bu, sinema hikâyesiyle hiç uyuşmuyor," diye gözlemini belirtti Yukawa. "Sadece konuşmak için buluşacaklarsa neden bir mazeret hazırlasınlar? Hem de bu kadar yetersiz bir mazeret?"

"Yani sen planlı olduğunu mu düşünüyorsun? Yasuko ve İshigami onu bir yere çağırıp pusuya mı düşürdü?"

"Bunu hayal etmek zor."

"Pekâlâ, harika. O zaman ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Kusanagi asabi bir tavırla.

"İshigami her şeyi en başından planlamış olsaydı olay örgüsünde bu kadar çok açık olmazdı."

"Peki ama bu nasıl yardımcı oluyor..." Kusanagi birden sustu çünkü cep telefonu çalmaya başlamıştı. "Bir saniye." Telefonu açtı. Bir an sonra alçak sesle acele bir konuşmaya daldı. Arayan ortağı Kishitani'ydi. Bir not defteri çıkardı ve bir şeyler karaladıktan sonra telefonu kapadı.

"Yasuko'nun kızıyla ilgili çok önemli bir haber aldım. Görünüşe göre Misato'nun sınıf arkadaşlarından biri oldukça ilginç bir ifade vermiş."

"Neymiş o?"

"Anlaşılan söz konusu sınıf arkadaşı, cinayet günü öğle yemeğinde Misato'nun o akşam annesiyle sinemaya gideceğini söylediğini duymuş."

"Gerçekten mi?"

"Kishitani bunu doğruladı. Oldukça sağlam görünüyor. Bu da demek oluyor ki Yasuko en geç o gün öğle yemeği saatine kadar sinemaya gitmeye karar vermişti." Kusanagi fizikçiye doğru başıyla selam verdi. "Belki de bu işin önceden planlanmış olduğunu düşünmekte haklıydım."

Bunun üzerine Yukawa başını iki yana salladı, bakışları fazlasıyla ciddiydi. "Bu imkânsız."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kulüp Marian, Kinshicho İstasyonu'ndan yaklaşık beş dakikalık yürüme mesafesinde, içinde birkaç başka içki mekânı daha barındıran bir binanın beşinci katındaydı. Bina eskiydi ve antika bir asansörü vardı. Kusanagi ve ortağını yukarı taşırken asansörün çıkardığı ses can sıkıcıydı. Kusanagi saatine bir göz attı. Akşam yediyi biraz geçmişti. *Birkaç soru sormak için mükemmel bir zaman*, diye düşündü asansör duvarındaki dökülmüş boyaya kuşkuyla bakarken. *Bu saatte içeride pek müşteri olmamalı, tabii bu tür yerler hakkında uzman sayılmam...*

Kusanagi, asansörden inip gece kulübünün kapısından içeri adım attığında kalabalığın sesiyle şaşkına döndü. İçerideki yirmiden fazla masanın üçte biri doluydu. Kıyafetlerinden anladığı kadarıyla müşterilerin çoğu maaşlı çalışanlardı ama aralarında mesleğini tahmin edemediği kişiler de vardı.

"Bir keresinde Ginza'da bir kulübe sorguya gitmiştim," diye fısıldadı Kishitani kulağına. "Oradaki 'mama', ekonomik kriz sırasında mekânına gelen adamların şimdi nerede içtiğini merak ediyordu. Sanırım cevabı buldum, hepsi burada."

"İnanması zor," diye karşılık verdi Kusanagi. "Bir kere lükse alışınca çıtayı düşürmek zordur. Ginza tayfası zor zamanlardan geçse bile böyle salaş bir yere uğramaz." Kusanagi, siyah bir smokin giymiş garsonlardan birini çağırdı ve bir yöneticiyle ko-

Ninova

nuşmak istediğini söyledi. Genç garsonun rahat gülümsemesi kayboldu ve arka tarafa yöneldi. Bir süre sonra başka bir garson gelip iki dedektifi bara yönlendirdi.

"Bir şeyler içer misiniz?" diye sordu.

"Ben bir bira alayım," dedi Kusanagi.

"Bunun sorun olmayacağına emin misin?" diye sordu Kishitani garson uzaklaşınca. "Görevdeyiz."

"Hiçbir şey içmezsek diğer müşteriler şüphelenir."

"Çay da içebilirdin o zaman."

"İki yetişkin adamın bara çay içmeye geldiği nerede görülmüş?"

İkili, görevdeyken içki içmenin etiğini tartışırken gümüş rengi takım elbise giymiş zarif bir kadın belirdi. Yaklaşık kırk yaşındaydı, bol makyajlıydı ve saçları başının tepesinde düzgün bir topuz yapılmıştı. *Biraz zayıfça*, diye düşündü Kusanagi, *ama yine de güzel.*

"Hoş geldiniz," dedi kadın. "Benimle konuşmak istemişsiniz." Dudaklarında minik bir gülümseme belirdi.

"Tokyo Polis Departmanından geliyoruz," dedi Kusanagi alçak sesle. Yanındaki Kishitani, ceketinin göğüs cebine uzandı ama Kusanagi onu durdurup kadına döndü.

"Kanıt ister misiniz?"

"Gerek yok." Kadın, Kusanagi'nin yanındaki sandalyeye oturdu ve kartvizitini bara bıraktı. Üzerinde "Sonoko Sugimura" yazıyordu.

"Buradaki mama siz misiniz?"

"Öyle diyebilirsiniz," diye cevapladı Sugimura gülümseyerek.

"Oldukça güzel bir yeriniz var. İşler iyi görünüyor," dedi Kusanagi omzunun üzerinden masalara göz atarak.

"Tamamen gösteriş. Sanırım işletme sahibi burayı vergi indirimi için yürütüyor. Çoğu müşteri bir şekilde ona borçlu."

"Öyle mi?"

"Bu işyeri her an kapanabilir. Sayoko, zamanında buradan ayrılıp kendi öğle yemeği dükkânını açmakla doğru kararı verdi."

Kusanagi işlerin o kadar da kötü olmadığına inanıyordu. Kadının selefinden bahsederken sergilediği umursamaz tavırda gurur kırıntıları sezinlemişti. Sonoko Sugimura hayatta kalmasını bilen biriydi.

"Geçenlerde departmanımızdan bazı kişiler buraya uğramış," dedi.

Kadın başıyla onayladı. "Birkaç kez geldiler, Togashi Bey hakkında soru sordular. Bugün de bunun için mi geldiniz?"

"Vaktinizi aldığımız için üzgünüz."

"Eh, diğer beyefendilere söylediğimi size de söyleyeyim. Bütün bu olayı Yasuko'nun üstüne yıkmaya çalışıyorsanız yanlış yerdesiniz. Onun bunu yapmak için bir nedeni yok."

"Hayır," dedi Kusanagi eliyle geçiştirerek, "burada olmamızın sebebi Yasuko'dan şüphelenmemiz değil. Sadece soruşturmamız istediğimiz kadar düzgün ilerlemiyor, bu yüzden yeniden başlamaya çalışıyoruz."

"Yeniden başlamak, ha?" dedi mama iç çekerek.

"Daha önce, Shinji Togashi'nin buraya 5 Mart'ta geldiğini söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, öyle. Onca zamandan sonra onu görmek gerçekten şaşırtıcıydı. Birden neden buraya geldiğine akıl erdiremedim."

"Yani onu tanıyordunuz?"

"Bir iki kez karşılaşmıştım. Yasuko'yla Akasaka'da birlikte çalıştık, biliyorsunuz. Onu oradan tanıyorum. Adam o zamanlar çok para harcardı, hep şık giyinirdi. Oldukça yakışıklıydı da."

Kusanagi kadının tonundan, bu tanımın mart ayında karşılaştığı Togashi'ye pek uymadığını hissetti.

"Ve Shinji Togashi, Hanaoka Hanım'ı bulmaya çalışıyordu, doğru mu?"

"Sanırım arayı düzeltmek istiyordu. Ama yine de ona hiçbir şey söylemedim. O zavallı kızın onun yüzünden neler çektiğini

çok iyi biliyordum. Hiçbir şey söylemezsem güvende olacağını düşündüm ama kızları hesaba katmadım. İçlerinden biri Yonazawa ve Sayoko'nun öğle yemeği dükkânını biliyordu ve o geveze gidip her şeyi adama anlatmış."

"Anlıyorum," dedi Kusanagi başıyla onaylayarak. Bu gibi insan ilişkileri üzerine kurulu bir işte uzun süre çalıştıktan sonra, eski bir hostesin basitçe ortadan kaybolmasının neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

"Kuniaki Kudo Bey buraya sık sık gelir mi?" diye sordu soru hattını değiştirerek.

"Kudo Bey mi? Matbaa şirketinden olan mı?"

"Evet."

"Oldukça sık gelirdi ama son zamanlarda pek uğramıyor." Sugimura başını yana yatırdı. "Kudo Bey bir şey mi yaptı?"

"Hayır, hayır. Sadece Yasuko Hanaoka'nın Akasaka'da çalışırken sık sık gelen müşterilerinden biri olduğunu duyduk."

Sugimura'nın sert bir çizgi hâlindeki dudakları yumuşadı ve başını yukarı aşağı salladı. "Öyleydi. O kızı çok severdi."

"Gece kulübü dışında görüşüyorlar mıydı?"

"Hımm..." Kadın yine başını yana eğdi. "Kızlardan bazıları öyle olduğunu düşünüyordu ama bana göre ilişkileri kulüpte başladı ve bitti."

"Nasıl yani?"

"Eh, Yasuko Akasaka'da çalışırken çok yakınlardı. Ama Yasuko tam o sıralarda Togashi Bey ile sorun yaşamaya başladı ve Kudo Bey de bunu öğrendi gibi görünüyor. Ondan sonra, Kudo daha çok Yasuko'nun danışmanı gibi oldu, sevgilisi değil. Romantik anlamda çok ileri gittiklerini sanmıyorum."

"Peki, Hanaoka Hanım boşandıktan sonra birlikte olmaya başlamış olabilirler mi?"

Sugimura başını iki yana salladı. "Kudo Bey öyle biri değil. Kocasını affetmesi için ona onca tavsiyede bulunduktan sonra,

boşanmasının hemen ardından Yasuko ile çıkmaya başlayamazdı. Bu, başından beri planının bu olduğunu düşündürürdü. Açıkçası, boşanma sonrası onunla platonik bir arkadaşlık sürdürmek istediğini düşünüyorum. Kudo Bey evli ne de olsa."

Sonoko Sugimura, Kudo'nun eşinin vefat ettiğini bilmiyordu. Kusanagi ona bunu söylemenin bir faydası olmayacağını düşündü ve sessiz kaldı. Genel olarak, Yasuko ve Kudo'nun ilişkisi hakkında söylediklerinin doğru olduğunu tahmin etti. Diğer tecrübeli dedektifler gibi, erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkiler söz konusu olduğunda bir hostesin sezgisine saygı duyardı. Sugimura'nın gözlemleri, Kusanagi'nin Kudo'nun masum olduğuna dair sezgilerini doğruluyordu. Bu da konuyu değiştirme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Cebinden bir fotoğraf çıkardı ve mama'ya gösterdi. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Fotoğraf Tetsuya İshigami'nindi. Kishitani, bir gün öğretmen okuldan çıkarken gizlice çekmişti. Fotoğrafta matematikçinin gözleri uzak bir noktaya sabitlenmişti. Fotoğraf İshigami'nin fark etmeyeceği bir açıdan, uzaktan çekilmişti.

Sugimura kaşlarım çattı. "Bu kim?"

"Yani onu tanımıyor musunuz?"

"Hayır, üzgünüm. Bu kulübe hiç gelmediğini söyleyebilirim."

"Adı İshigami. Hiç tanıdık geliyor mu?"

"İshigami Bey..."

"Belki Hanaoka Hanım ondan bahsetmiştir?"

"Üzgünüm. Eğer bahsettiyse de hatırlamıyorum."

"Bir lise öğretmeni. Bir öğretmenle görüştüğünden hiç bahsetti mi?"

"Bilmiyorum," dedi Sugimura kaşlarını çatarak. "Ara sıra telefonda konuşuruz ama böyle bir şey söylediği olmadı."

"Peki, Yasuko'nun başka bir ilişkisinden bahsettiği oldu mu? Sizden bir konuda tavsiye istedi mi ya da böyle bir şey anlattı mı?"

Bu soruyla birlikte Sugimura buruk bir kahkaha attı. "Daha önce gelen dedektif de bunu sordu ve ona ne dediysem size de aynısını söyleyeyim: Hiçbir şey anlatmadı. Belki biriyle görüşüyordur ve benim bilmemi istememiştir ama bence durum bu değil. O kızın Misato'yu büyütmekle zaten tabağı fazlasıyla dolu. Şu sıralar aşkla uğraşacak vakti olduğunu sanmıyorum. Hem bu sadece benim fikrim değil. Sayoko da yakın zamanda buna benzer bir şey söyledi."

Kusanagi sessizce başını yukarı aşağı salladı. Kulüpte İshigami ve Yasuko arasındaki olası bir ilişki hakkında çok şey öğrenmeyi beklemiyordu zaten, bu yüzden hayal kırıklığına uğramadı. Yine de Yasuko'nun hayatında bir erkek olmadığını duymak, İshigami'nin Yasuko'nun suç ortağı olduğu teorisine dair güvenini zayıflattı.

Başka bir müşteri içeri girdi. Sugimura ilgiyle ona doğru baktı.

"Hanaoka Hanım'la telefonla görüştüğünüzü söylediniz. En son ne zaman konuştuğunuzu merak ediyorum."

"Sanırım Togashi Bey'in haberlerde olduğu gündü. O kadar şaşırmıştım ki onu aramak zorunda kaldım. Bunu diğer dedektife de söylediğimden eminim."

"O sırada Hanaoka Hanım'ın sesi nasıldı?"

"Her zamanki gibiydi aslında. Polislerin zaten onunla konuşmaya geldiğini söyledi."

O polisler bizdik, diye düşündü Kusanagi ama bunu Sugimura'ya söyleme gereği duymadı.

"Ve öncesinde Togashi'nin kulübe gelip onu sorduğunu söylemediniz, değil mi?"

"Söylemedim. Yani, söyleyemedim. Onu üzmek istemedim."

Demek Yasuko Hanaoka, Togashi'nin onu aradığını bilmiyordu. Ve eğer onun geleceğinden haberi yoksa, onu öldürmek için plan yapacak zamanı da olamazdı.

Ninova

"Aslında söylemeyi düşündüğüm olmuştu... ama o zaman sesi öyle mutlu geliyordu ki, uygun bir an bulamadım."

"O zaman mı?" Kusanagi'nin zihninde bir şeyler hareketlendi. "Togashi'nin haberlerde olduğu gün telefonda konuştuğunuz zamanı mı kastediyorsunuz yoksa başka bir zamanı mı?"

"Ah, doğru ya, özür dilerim. Ondan önceki bir zamandan bahsediyordum. Hımm, Togashi Bey'in uğramasından üç ya da dört gün sonra. Bana bir mesaj bırakmıştı, ben de onu geri aramıştım."

"Bu ne zamana denk geliyor tam olarak?"

"Bir bakayım..." Sugimura ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Kusanagi onun arama kayıtlarına bakmasını bekliyordu ama kadın takvimini açtı. Bir süre inceledikten sonra ona baktı. "10 Mart."

"10 Mart mı?" dedi Kusanagi sesini yükselterek. Kishitani'yle bakıştılar. "Emin misiniz?"

"Oldukça eminim."

Shinji Togashi'nin öldürüldüğü gün.

"Ona ne zaman telefon ettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Eh, o gün işimi bitirip eve gittikten sonraydı. Yani sanırım gece bir civarı. O beni gece yarısından önce aramıştı ama ben burada kulüpte müşteri toplamakla meşguldüm."

"Ne kadar süre konuştunuz?"

"Ah, sanırım yarım saat kadar. Genelde o kadar konuşuruz."

"Ve siz mi aradınız? Cep telefonundan mı?"

"Hayır aslında. Evden aradım."

"Şey, bu kadar detaya inmek garip gelebilir ama saat gece bir olduğu için soruyorum. 11 Mart'ta aradınız, değil mi? 10 Mart değil."

"Doğru, öyle olmuş oluyor, değil mi?"

"Yasuka Hanım'ın ne tür bir mesaj bıraktığını sormamda bir sakınca var mı?"

"Sadece konuşmak istediğini, kulüpte işim bitince onu aramamı söyledi."

"Ne hakkında konuşmak istemiş?"

"Çok bir şey değil aslında. Sırt ağrımın tedavisi için gittiğim şu shiatsu masaj yerinin adını öğrenmek istiyordu. Bel ağrısı, anlarsınız ya."

"Shiatsu mu? Tamam. Daha önce böyle şeyler için sizi aradığı olmuş muydu?"

"Ah, beni her konuda arar, hiçbiri öyle çok önemli şeyler değildir. Sadece konuşmak istediğini düşünüyorum. Ben de bu yüzden onu arıyorum."

"Ve hep bu kadar geç saatlerde mi konuşuyorsunuz?"

"Her zaman değil ama sık sık. Gece geç saatlere alışkınızdır. Genelde izin günlerimde konuşuruz ama o beni aradığı için..."

Kusanagi başıyla onaylayıp Sugimura'ya zamanını ayırdığı için teşekkür etti. Kishitani'nin omzuna dokunarak kalkma işareti verdi ve kulüpten ayrılmaya hazırlandılar. Ancak Kusanagi kulüpten çıkarken hâlâ tatmin olmadığını fark etti. Kinshicho İstasyonu'na geri dönerken konuya kafa yormaya devam etti. Sugimura'nın konuşmanın sonunda bahsettiği telefon görüşmesi kafasını kurcalıyordu.

Yasuko Hanaoka, 10 Mart gecesi ev telefonundan konuşmuştu. Bu, o saatte eve dönmüş olduğunu gösteriyordu. Departmanda dolaşan bir teoriye göre, cinayet 10 Mart gecesi saat on birden sonra işlenmiş olabilirdi. Bu, Yasuko Hanaoka'nın cinayeti işlediği varsayımına dayanan bir teoriden öteye geçememişti. Eğer Togashi o kadar geç saatte öldürülmüşse, Hanaoka karaoke için sağlam bir kanıt sunsa bile cinayeti işlemiş olabilirdi. Yine de bu teoriye fazla itibar eden olmamıştı – teoriyi ortaya atanlar bile.

Bu doğruysa, Hanaoka'nın karaoke bittiği gibi olay yerine gitmesi gerekirdi ve gece yarısına varmadan cinayeti işleyip geri

dönmesi mümkün değildi. Çünkü o saatlerde toplu taşımayla eve dönmek imkânsızdı. Çoğu suçlu, taksi gibi iz bırakacak yöntemlerden kaçınırdı. Üstelik Togashi'nin cesedinin bulunduğu nehir kenarından pek taksi geçmezdi.

Bir de çalınan bisiklet meselesi vardı. Bisiklet sabah saat ondan sonra çalınmıştı. Bisiklet gerçekten bir tuzaksa, Yasuko'nun o saate kadar Shinozaki İstasyonu'na gitmiş olması gerekirdi. Ama bisikleti Togashi çalmışsa, bu durumda Togashi'nin bisikleti çaldığı zaman ila gece Yasuko'yla buluştuğu zaman arasında ne yaptığı sorusu gündeme geliyordu.

Bu mantığı daha en başta kurmuş olan Kusanagi, Yasuko'nun cinayet gecesi karaoke sonrası için de mazaret oluşturması gerektiğini düşünmemişti. Ve şimdi bir mazaret istese bile, bunu sağlayabileceğini biliyordu: O sırada Sonoko Sugimura'yla telefonda konuşmuştu. İşte onu rahatsız eden buydu.

"Yasuko Hanaoka'yla ilk konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu Kusanagi aniden Kishitani'ye.

"Evet, ne olmuştu?"

"Mazeretini sorduğumda... Ona 10 Mart'ta nerede olduğunu sordum mu sence?"

"Tam olarak nasıl sorduğunu hatırlamıyorum ama buna benzer bir şeydi."

"O ne dedi? O sabah işe gitmiş, akşam da kızıyla dışarı çıkmıştı. Film izlemişler, ramen yemişler, sonra da karaoke yapmışlardı. Eve geldiklerinde saat on biri geçmişti, değil mi?"

"Doğru gibi."

"Ve az önce konuştuğumuz mama'ya göre, Yasuko bunlardan sonra da telefonla konuşmuş. Çok önemli bir şey olmamasına rağmen mama'ya bir mesaj bırakmış ve onu aramasını istemiş. Mama da saat bir gibi onu aramış ve yarım saat kadar konuşmuşlar."

"Ee? Bunda ne var?"

"Şey, ifadesinde neden telefon görüşmesinden bahsetmedi sence?"

"Muhtemelen gerekli görmediği için."

"Neden ki?" Kusanagi durdu ve genç dedektife döndü. "Ev telefonundan birini aradıysa bu, evde olduğunun kanıtıdır."

Kishitani de durdu ve dudaklarını büzdü. "Öyle olabilir ama Yasuko Hanaoka'ya gece dışarıda ne yaptığıyla ilgili anlattıkları yeterli görünmüş olmalı. Bence eve geldiğinde ne yaptığını sorsaydın telefon görüşmesinden bahsederdi."

"Tek nedeni bu mu sence?"

"Aklına başka bir neden geliyor mu? Eğer mazereti olmadığını gizlemeye çalışıyor olsaydı, bu başka bir şey olurdu. Ama bir mazereti vardı, sadece bize söylemeyi atlamış. Bunun için bu kadar endişelenmek biraz garip değil mi?"

Kusanagi ortağına sırtını döndü ve hafifçe kaşlarını çatarak yürümeye devam etti. Genç dedektif, daha kapısını çaldıkları ilk gece Hanaoka'nın tarafını tutmuştu. Bu noktada adamdan objektif bir görüş beklemek anlamsızdı.

Kusanagi'nın öğle vakti Yukawa'yla yaptığı konuşma zihninde belirdi. Fizikçi, eğer İshigami bu işe karıştıysa cinayetin planlanmamış olmasının muhtemel olduğunu söylemişti. Bunun için fazla dağınık olduğunu savunmuştu.

"Planlamış olsaydı, mazeret olarak sinemayı kullanmazdı," demişti Yukawa. "Sinemayla ilgili hikâyenin senin şüphenin de kanıtladığı üzere ikna edici olmadığını bilirdi. İshigami bunu anlayabilecek biri. Ve bu da gündeme başka, daha büyük bir soruyu getiriyor. İshigami'nin Yasuko Hanaoka'ya Togashi'yi öldürmesi konusunda yardım etmesi için nasıl bir sebebi olabilir? Togashi, Yasuko'ya zorluk çıkarıyorsa ve Yasuko komşusundan yardım istediyse bile, İshigami sorunu çözmek için başka bir yol düşünürdü. Cinayet onun son tercihi olurdu."

"Neden, yeterince acımasız değil mi?"

Yukawa başını iki yana sallamıştı, bakışları soğuktu. "Bu bir karakter meselesi değil. Cinayet zor bir durumdan kaçmanın en mantıklı yolu değildir. Sadece başka bir zor duruma yol açar. İshigami, ters etki yaratacağı bu kadar açık bir şeye asla girişmez. Tabii ki," diye eklemişti, "bunun tersi de doğru. Eğer en mantıklı yol bu ise, böylesi korkunç bir eylemi gerçekleştirme kapasitesine sahiptir."

"Peki, sence İshigami bu işe nasıl karışmış olabilir?"

"Eğer karıştıysa, bence cinayetin kendisine yardım edebilecek bir konumda değildi. Başka bir deyişle, durumu fark ettiğinde Togashi çoktan ölmüş olmalı. Peki seçenekleri nelerdi? Eğer olanları gizlemek mümkün olsaydı bunu denerdi. Mümkün değilse de soruşturmayı engellemek için elinden geleni yapardı. Yasuko Hanaoka ve kızı Misato'ya dedektiflerin sorularına nasıl cevap vereceklerini ve hangi kanıtları ne zaman ortaya çıkaracaklarını açıkça anlatırdı. Yani, bir tür senaryo hazırlardı."

Yukawa'nın teorisine göre bu, Yasuko Hanaoka ve Misato'nun şu âna kadar anlattıkları hiçbir şeyin kendi ifadeleri olmadığı, İshigami tarafından hazırlanmış bir planın ürünü olduğu anlamına geliyordu.

"Elbette bunlar sadece benim varsayımlarım, İshigami'nin bir şekilde olaya karıştığı görüşü üzerine inşa edilmiş bir teori. Bu varsayım yanlış olabilir. Hatta yanlış olmasını içtenlikle umuyorum. Bütün kalbimle onun bu işle hiçbir ilgisi olmadığını umut ediyorum."

Yukawa'mn bunu söylerken yüzündeki ifade alışılmadık derecede acılıydı ve dedektif aynı zamanda biraz yalnızlık barındırdığını da düşünmüştü. Belki de yıllar sonra yeniden bağlantı kurduğu eski bir arkadaşını kaybetmekten korkuyordu. Ancak Yukawa, İshigami'den neden şüphelenmeye başladığını hiçbir zaman Kusanagi'ye anlatmamıştı. Görünüşe göre, İshigami'nin

Yasuko'ya karşı bir zaafı vardı. Ancak bu teoriyi destekleyecek bir kanıt sunmamıştı.

Yine de Kusanagi, Yukawa'nın gözlem ve çıkarım becerilerine neredeyse koşulsuz bir güven duyuyordu. Yukawa bir şeyin doğru olduğunu düşünüyorsa, aksi kanıtlanmadıkça Kusanagi de doğru olduğunu varsayıyordu. Bu durum, Kusanagi'nin Kulüp Marian'da duyduklarını daha da ilginç kılıyordu.

Yasuko neden 10 Mart gecesi için bir mazeret sunmamıştı? Eğer cinayet işlemiş ve bir mazeret hazırlamış olsaydı, bunu onlara mümkün olan en kısa sürede anlatmak isterdi. Ancak İshigami ona bunu söylememesini tembihlemiş olabilirdi. Belki de her zaman sadece kesinlikle gerekli olanı söylemeleri talimatını vermişti.

Kusanagi, Yukawa'nın vakaya gerçekten ilgi göstermeye başlamadan önce yaptığı başka bir yorumu hatırladı. Kusanagi, Yasuko Hanaoka'nın sinema broşüründen biletleri çıkardığını söylediğinde Yukawa ne demişti? *"Eğer bu biletlerin bir mazeret oluşturmak için alındığını varsayarsak ve kadın da bunu soracağınızı bekleyerek onları broşüre koyduysa, o zaman karşınızdaki korkulacak bir rakip demektir."*

***

Saat altıyı yeni geçmişti ve Yasuko önlüğünü çıkarmak üzereydi ki bir müşteri Benten-tei'ye girdi. Yasuko otomatik bir refleksle, "Hoş geldiniz!" diyerek gülümsedi ancak adamın yüzünü görünce tereddüt etti. Yüzü tanıyordu ama çok iyi değil. İshigami'nin eski bir arkadaşının yüzüydü.

"Beni hatırlıyor musunuz?" diye neşeyle sordu adam. "Daha önce İshigami Bey ile buraya gelmiştim."

"Ah, ah evet. Sizi hatırlıyorum," dedi Yasuko soğukkanlılığını ve gülümsemesini yeniden bularak.

Ninova

"Buralardan geçiyordum ve yemeklerinizi hatırladım. Geçen gün yediğim gerçekten çok iyiydi."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bugün özel menüyü almayı düşünüyorum. İshigami Bey'in her zaman ondan aldığını biliyorum ama geçen sefer kalmamıştı. Bugün var mı?"

"Tabii ki," dedi Yasuko ve siparişi mutfağa ileterek önlüğünün iplerini çözdü.

"Ah? Eve gitmek üzere miydiniz?"

"Evet. Altıya kadar çalışıyorum."

"Anladım. O zaman evinize mi döneceksiniz?"

"Evet."

"Biraz size eşlik etmemde sakınca var mı? Sizinle konuşmak istediğim bir şey vardı."

"Konuşmak mı? Benimle mi?"

"Evet, şey... Tavsiyenizi almak istiyorum aslında. İshigami hakkında." Adam gülümsedi. Yasuko huzursuzlaştı.

"Ah, üzgünüm ama aslında İshigami Bey'i pek tanımıyorum."

"Zamanınızı pek almayacağım. Yürürken konuşabiliriz," dedi adam yumuşak ama ısrarcı bir tonla.

"Pekâlâ o zaman, kısa bir süre için," diye yanıtladı Yasuko durumdan kolay bir çıkış yolu bulamayınca.

Adam kendini Yukawa olarak tanıttı. İshigami'nin okuduğu üniversitede yardımcı doçentti. Birkaç dakika sonra Yukawa'nın öğle yemeği paketi hazır oldu ve ikisi birlikte dükkândan ayrıldı.

Yasuko her zamanki gibi işe bisikletiyle gelmişti. Şimdi caddede yürürken bisikleti yanında itiyordu. Yukawa, "Onu bana verin," diyerek bisikleti itmeye başladı. "Demek İshigami'yle fazla muhabbetiniz yok?"

"Pek fazla değil. Sadece dükkâna geldiğinde birkaç kelime."

"Anladım," dedi ve sessiz kaldı.

"Tavsiye istediğinizi söylemiştiniz?" diye sordu Yasuko. İçindeki gerilim gitgide artıyordu.

Ama Yukawa cevap vermedi. Yasuko'nun huzursuzluğu fiziksel bir acıya dönüşmeye başlamıştı; göğsünden omuzlarına yayılan bir ağrı hissediyordu. Sonunda Yukawa konuştu:

"O basit bir adam."

"Ne?"

"Basit. İshigami'den bahsediyorum. Aptal anlamında değil; doğrudan, dürüst biri anlamında. Çalışmalarında aradığı çözümler her zaman en basit olanlarıdır. Bir soruna birden fazla cevabı arayarak başlamaz. Ulaşmak istediği yere varmak için her zaman basit bir yaklaşımı seçer. Bu yüzden yaptığı işte çok iyi. Onun içinde kararsızlık yoktur ve küçük engeller yüzünden pes etmez. Matematik için harika bir özellik ama günlük yaşam için o kadar da iyi değil. Her zaman tek bir sonuca ulaşmayı hedefleyemezsiniz; ya hep ya hiç olmaz. Ama o sürekli bunu yapıyor ve sonunda tüm çabalarına rağmen elinde hiçbir şey kalmıyor."

"Yukawa Bey, ben..."

"Üzgünüm, kendimi pek net ifade edemiyorum sanırım." Yukawa buruk bir gülümsemeyle ona baktı.

"İshigami ile şimdiki dairenize taşındığınızda mı tanıştınız?"

"Evet, komşularımla tanışmaya çıktığımda."

"O zaman ona yemek dükkânında çalıştığınızı söylediniz mi?"

"Evet, söyledim ama bunu neden soruyorsunuz?"

"Sanırım o zaman Benten-tei'ye sık sık gelmeye başladı?"

"Galiba öyle oldu, evet."

"Onunla fazla konuşmadığınızı biliyorum ama söylediği bir şey sizde kalıcı bir izlenim bıraktı mı? Küçük bir şey bile olsa?"

Yasuko şaşkındı. Bu, duymayı hiç beklemediği bir soruydu. "Neden bilmek istediğinizi sorabilir miyim? Belki nedenini bilirsem size daha iyi tavsiye verebilirim."

"Şey," dedi Yukawa yürürken ona yandan bir bakış atarak, "çünkü o benim arkadaşım. Çok önemli bir arkadaşım ve onun son zamanlarda nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Korkarım ki çok az konuşuyoruz, gerçekten söyleyecek pek bir şeyim yok."

"Ancak onun için, sizinle kurduğu bu bağ sizin bahsettiğinizden çok daha önemli. Nedenini bildiğinizi düşünüyorum."

Yasuko, Yukawa'nın gözlerindeki ciddi ifadeyi yakaladı ve bu, teninin ürpermesine neden oldu. Birden bu adamın, İshigami'nin ona olan ilgisini bildiğini ve neden başladığını öğrenmek istediğini fark etti. Yasuko bunun üzerine hiç düşünmediğini fark etti ilk kez. Yılların deneyiminden, erkeklerin ona ilk görüşte âşık olacağı türden bir güzelliği olmadığını biliyordu. Başka bir şey olmalıydı. Başını iki yana salladı. "Üzgünüm ama aklıma bir şey gelmiyor. Gerçekten, konuştuğumuz zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim."

"Anladım," dedi Yukawa sesi yumuşayarak. "Bu da başlı başına bir şeyler gösteriyor, değil mi?"

İshigami'nin arkadaşı daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi ama sonra tekrar Yasuko'ya döndü ve "Onu nasıl buluyorsunuz?" diye sordu.

"Ne?"

"Onun size olan ilgisini fark ettiniz mi? Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Yasuko sorunun doğrudanlığı karşısında şaşkına döndü. Utanarak gülüp geçmek istese de bu konuşmada işe yaramayacağını hissetti.

"Korkarım ki bu konuda pek bir şey hissetmiyorum. Demek istediğim, o eminim ki iyi bir insan. Ve oldukça zeki görünüyor."

"Ah, demek ki onu tanıyorsunuz." Yukawa durdu.

"Şey, 'tanımak'tan ziyade bu, ondan edindiğim izlenim."

Yukawa başını yukarı aşağı salladı. "Peki. Zamanınızı aldığım için üzgünüm." Yukawa bisikleti Yasuko'ya uzattı.

"İshigami'ye selamımı iletirsiniz."

"Ah ama onu görmeyebilirim ..."

Ancak Yukawa sadece gülümseyerek bir baş selamı verdi ve uzaklaştı. Yasuko onun ayrılışını izlerken, bir adamın yürüyüp gitme gibi basit bir hareketi nasıl bu kadar ürkütücü hâle getirebildiğini merak etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İshigami, mutsuz yüzlerden oluşan bir sıraya gözlerini dikmiş bakıyordu. Bazıları mutsuzluğu da aşan, açıkça acı çeken ifadeler takınmıştı. Birkaç tanesi ise bu noktayı da geçmiş, umutsuz bir teslimiyetle çökmüştü. Kasvetli sınıfın bir üyesi – Morioka– İshigami'nin sınava başlayabileceklerini işaret etmesinin ardından test kâğıdına bile bakmamıştı. Başını bir eline dayamış, boş boş pencereden dışarı bakıyordu. Dışarıda güzel bir gün vardı, okul kompleksinin üzerinde sonsuz bir mavi gökyüzü uzanıyordu. Morioka burada vakit kaybetmek zorunda olmasa motosikletini sürüyor olabileceğini düşünüyordu muhtemelen.

Okul ve öğrencilerin çoğu çoktan bahar tatiline girmişti. Sadece bu grup, aşmaları gereken son, moral bozucu bir engel kaldığı için buradaydı. Final sınavlarından sonra yapılan telafi sınavlarında bile başarısız olan çok sayıda öğrenci ek ders çalışmaları yapmak zorunda kalmıştı. İshigami'nin sınıfında bu özel derslere kalan otuz öğrenci vardı. Bu sayı diğer tüm derslere göre çok daha fazlaydı. Ve bu ekstra dersler bittikten sonra onları başka bir sınav bekliyordu: İkinci telafi sınavı.

İshigami sınav için soruları hazırlarken müdür yanına uğramış ve soruları fazla zor yapmadığından emin olmak istemişti.

Ninova

"Bunu söylemeyi sevmiyorum ama şu noktada sınavlar sadece bir formalite. Öğrencilerin dersten kalarak bir üst sınıfa geçmelerine izin veremeyiz. Ve biliyorum, sen de bu ekstra sınavları yapmayı pek sevmiyorsun, değil mi? Üstelik başından beri senin sınavlarının çok zor olduğuna dair şikâyetler aldık. Sadece herkesin geçmesini sağla, tamam mı?"

İshigami hazırladığı sınav sorularının zor olduğunu düşünmüyordu. Aslında oldukça basittiler. Sınıfta işlediği konulardan hiçbir sapma yoktu. Matematik prensiplerini azıcık anlayabilen, ortalama bir zekâsı olan biri bu soruları çözebilirdi. Genellikle yaptığı tek şey, soruların görünüşünü değiştirmekti. Kitaplardaki ve çalışma sayfalarındaki soruları doğrudan kullanmak kesinlikle çok kolay olurdu! Ancak cevapları ezberlemeye çalışan öğrenciler ve hiç dikkat etmeyenler, temel zorluklarda kayboluyorlardı. Bu kez İshigami, müdürün talimatlarını yerine getirmişti. Öğrencilerin çalışma sayfalarındaki örnek soruları doğrudan kullanmıştı. Azıcık çalışan herkesin bunları çözmesi gerekiyordu.

Morioka kocaman esneyerek saatine baktı. Sonra gözleri İshigami'ninkilerle buluştu. İshigami onun bakışlarını kaçırmasını bekliyordu ama Morioka bunun yerine yüzünü buruşturdu ve ellerini başının üzerinde bir X şekli oluşturacak şekilde kaldırdı. Sanki bu kâğıtta alacağı işareti önceden söylüyordu. İshigami ona gülümsemeye çalıştı. Morioka şaşırmış gibi baktı, sonra o da gülümsedi ve tekrar pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu.

İshigami, Morioka'nın kendisine diferansiyel ve integral hesaplamaların ne işe yaradığını sorduğu zamanı hatırladı. İshigami, motosiklet yarışlarından örnek vermişti ama bu örneğin Morioka'ya ulaşıp ulaşmadığından emin değildi. Morioka'nın tavrı İshigami'yi rahatsız etmiyordu. Birinin bir şeyi neden öğrenmek zorunda olduğunu merak etmesi gayet doğaldı. Bu tür

sorular bir kez cevaplandığında bir amaç belirlenir, öğrenmeye yönelik bir hedef ortaya çıkardı. Bu da matematiğin gerçek doğasını anlamaya giden yolu açabilirdi. Yine de çok fazla öğretmen öğrencilerinin basit "Neden?" sorularına cevap vermeyi reddediyordu. *Hayır*, diye düşündü İshigami, *büyük ihtimalle bu soruları cevaplayamıyorlar.* Derslerini gerçekten anlamadan, sadece belirlenmiş bir müfredatı takip ederek öğrencilerinin geçer not almalarını sağlamayı ve gelecek yılın öğrencilerine yer açmayı düşünüyorlardı. Morioka'nınki gibi sorular onlar için sadece birer baş ağrısı olurdu.

Burada ne yapıyorum? İshigami bu soruyu ilk kez düşünmüyordu. Öğrencilere sadece puan kazanmaları için sınav yapmak matematiğin gerçek anlamıyla hiçbir bağlantısı olmayan bir şeydi. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu ne matematikti ne de eğitim.

İshigami ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. "Sınavda nerede olursanız olun, durabilirsiniz." Sınıfa baktı. "Kâğıtlarınızı ters çevirmenizi ve şu anda düşündüklerinizi arka yüzüne yazmanızı istiyorum."

Öğrenciler arasında bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Sınıfta bir uğultu koptu.

"Düşündüklerimizi mi yazacağız? Ne demek bu?"

"Özellikle matematik hakkında ne düşündüğünüzü yazmanızı istiyorum. Hayır," diye düzeltti kendini, "matematikle ilgili herhangi bir şey yazın. Yazdıklarınıza göre not alacaksınız."

Sınıftaki her yüz aydınlandı. "Ne not vereceksiniz?" diye sordu bir erkek öğrenci.

"Yazdıklarınıza bağlı. Gerçek matematiği anlayamıyorsanız, en azından onun hakkında bir şey söyleyebiliyor olmanızı umuyorum," dedi İshigami tekrar sandalyesine otururken.

Her öğrenci kâğıdını çevirdi. Morioka dahil bazıları hemen yazmaya başladı.

Şimdi hepsini geçirebileceğim, diye düşündü İshigami biraz rahatlayarak. Boş bir cevap kâğıdını değerlendirmek mümkün değildi ama herkes bir şeyler yazdığı sürece istediği gibi not verebilirdi. Müdür biraz şüphelenebilirdi ama özellikle talep ettiği geçme notlarını teslim ettiği için şikâyet edemezdi.

Zil çaldı ve sınav süresinin sonunu işaret etti. Bazı öğrenciler biraz daha zaman istedi, bu yüzden İshigami onlara beş dakika daha verdi. İş bittiğinde cevap kâğıtlarını topladı ve sınıftan çıktı. Kapı kapanır kapanmaz öğrenciler yüksek sesle konuşmaya başladılar.

Öğretmenler odasında, kapının hemen içinde duran bir adam –ofis asistanlarından biri– onu bekliyordu.

"İshigami Bey? Sizi görmek isteyen biri var."

"Beni mi görmek istiyor?"

Asistan ona doğru yaklaşıp kulağına fısıldadı.

"Sanırım bir dedektif."

İshigami iç çekti.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu asistan dikkatle ona bakarak.

"Ne mi yapacağım? O beni bekliyor, değil mi?"

"Evet ama meşgul olduğunuzu söyleyip onu geri gönderebilirim."

İshigami güldü. "Gerek yok. Nerede o?"

"Veli toplantı odasında."

"Peki, hemen geliyorum." Sınav kâğıtlarını çantasına yerleştiren İshigami toplantı odasına doğru ilerledi. Onları daha sonra evde değerlendirmek zorunda kalacaktı. Asistan, İshigami'yi takip etmeye başladı ama İshigami elini sallayarak onu geri gönderdi. "Tek başıma idare edebilirim."

Asistanın neyin peşinde olduğunu biliyordu. Adam, dedektifin neden geldiğini öğrenmek istiyordu ve dedektifi geri göndermeyi teklif ederek İshigami'nin bu ziyareti açıklamasını ummuştu.

İshigami'nin görmeyi beklediği adam toplantı odasında onu bekliyordu: Dedektif Kusanagi.

"Okulda sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim." Kusanagi ayağa kalktı ve kısa bir selam verdi.

"Genelde bahar tatilinde burada olmam. Beni bulmanıza şaşırdım."

"Aslında önce evinize uğradım ama evde yok gibiydiniz, bu yüzden okulu aradım. Telafi sınavı mı vardı? Bahar tatilinde bile sınav yapmak mı zorundasınız?"

"Öğrenciler için daha kötü, emin olun. Bugünkü bir telafi sınavı değildi. İkinci bir telafi sınavıydı."

"Öyle mi? Tahmin edeyim: Sınavlarınıza zor sorular koymayı seviyorsunuz."

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu İshigami, dedektifin gözlerinin içine bakarak.

"Sadece bir his."

"Zor değiller aslında. Öğrencilerin fazla varsayımda bulunduğu kör noktaları değerlendiriyorum sadece. Ve genelde fazla varsayımda bulunuyorlar."

"Kör noktalar mı?"

"Örneğin, onlara geometri sorusu gibi görünen bir soru soruyorum ama aslında bir cebir sorusu oluyor. Eğer tek yaptıkları kitaplarındaki soruları ezberlemekse..." İshigami aniden konuşmayı kesti ve dedektifin karşısına oturdu. "Özür dilerim. Lise matematiği hakkında konuşmak için buraya gelmediğinizi tahmin ediyorum. Peki, neden buradasınız?"

"Pek bir şey değil aslında," dedi Kusanagi masaya oturup not defterini çıkararak. "Sadece o geceyle ilgili size tekrar birkaç soru sormak istedim."

"O gece derken neyi kastediyorsunuz?"

"10 Mart gecesi," dedi Kusanagi. "Bildiğiniz üzere, olay o zaman gerçekleşmişti, değil mi?"

"Arakawa Nehri kenarında bulunan cesedi mi kastediyorsunuz? O mu?"

"Arakawa değil, Eski Edogawa," diye düzeltti Kusanagi hızla. "Ben ve ortağımın size Hanaoka Hanım hakkında soru sormak için geldiğimizi hatırlıyor olmalısınız. O gece tuhaf bir şey fark edip etmediğinizi sormuştuk."

"Evet, hatırlıyorum. Ve oldukça eminim ki size sıradışı bir şey hatırlamadığımı söylemiştim."

"Doğru, söylemiştiniz. Sadece o akşamı biraz daha detaylı hatırlamayı denemenizi umuyordum."

"Ne demek istiyorsunuz? Hiçbir şey olmadığında bir şey hatırlamak zordur," dedi İshigami hafifçe gülümseyerek.

"Doğru ama benim aradığım –ya da bulmayı umduğum– şey, belki o an pek dikkat etmediğiniz ama bizim için değerli bir kanıt olabilecek bir detay. Belki de o akşamı mümkün olduğunca detay vererek anlatabilirsiniz? Olayla alakalı olmasa bile sorun değil."

"Peki, sanırım," dedi İshigami ensesini kaşıyarak.

"O günleri hatırlamanıza yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey getirdim."

Kusanagi, İshigami'nin 10 Mart haftası ders programını gösteren bir tablo çıkardı. Ders verdiği sınıfların ve okul etkinliklerinin listesini içeriyordu. Muhtemelen bu bilgileri okul ofisinden temin etmişti.

"Buradaki herhangi bir şey hafızanızı canlandırıyor mu?" diye sordu dedektif gülümseyerek.

Tabloya bakar bakmaz İshigami dedektifin niyetini anladı. Yasuko Hanaoka hakkında konuşmak için burada değildi; dedektif, İshigami'nin ifadesini doğrulamaya çalışıyordu. Polis aniden neden dikkatini ona yönelttiğini tam olarak söyleyemese de, bunun Manabu Yukawa'nın garip davranışlarıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Her halükârda, eğer dedektif bir mazeret için buradaysa ona cevap vermek daha iyiydi. İshigami sandalyeye iyice yerleşti ve dik oturdu. "O gece judo takımının antrenmanı bittikten sonra eve gittim, yani saat yedi civarında olmalı. Daha önce de bunu söylediğimi sanıyorum."

"Evet, söylediniz, söylediniz. Peki, ondan sonra bütün gece dairenizde miydiniz?"

"Sanırım öyleydim, evet," dedi İshigami kelimelerini kasten belirsiz bırakıyordu. Kusanagi'nin nasıl bir tepki vereceğini görmek istiyordu.

"O gece daireyi kimse ziyaret etti mi? Ya da telefonla arayan oldu mu?"

İshigami tek kaşını kaldırdı.

"Hangi daireyi kastediyorsunuz? Hanaoka Hanım'ınkini mi?"

"Hayır, sizin dairenizi."

"Benimkini mi?"

"Bu sorularımızın soruşturmayla ne ilgisi olduğunu merak ettiğinizi biliyorum. Emin olun, sizi soruşturmuyoruz. Sadece o gece Yasuko Hanaoka'nın genel çevresinde olan her şeyi netleştirmeye çalışıyoruz. Hepsi bu."

Bu çok zayıf bir mazeret, diye düşündü İshigami ama dedektifin niyetini açıkça belli ettiğinin farkında olduğunu ve bunu umursamadığını tahmin ediyordu.

"O gece kimseyi görmedim. Sanırım kimse aramadı da. Zaten nadiren ziyaretçim olur."

"Anlıyorum."

"Bunca yolu gelip size daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Hayır, lütfen, beni dert etmeyin. Zamanınızı aldığım için ben özür dilerim. Bu arada..." Kusanagi, İshigami'nin iş programını aldı.

"Buna göre ayın on biri sabahı izin almışsınız ve yalnızca öğleden sonra işe gelmişsiniz. Bir şey mi oldu?"

"Ertesi gün mü diyorsunuz? Hayır, bir şey olmadı. Sadece pek iyi hissetmiyordum, bu yüzden biraz geç uyandım. Üçüncü ders zaten neredeyse bitmişti, bu yüzden idare edebilirim diye düşündüm."

"Doktora gittiniz mi?"

"Hayır, o kadar ciddi bir şey değildi. Bu yüzden öğleden sonra geldim."

"Az önce ofiste asistanınıza sordum, İshigami Bey. Kendisi nadiren izin aldığınızı söyledi. Bazen sabahları, ayda bir falan?"

"Tatil günlerimi bu şekilde kullanıyorum, evet."

"Anladım. Asistan matematik üzerinde geç saatlere kadar çalıştığınızı ve ertesi sabah izin aldığınızı söyledi, bu doğru mu?"

"Bunu ofistekilere anlattığımı hatırlıyorum, evet."

"Ve bu da ayda bir falan oluyor..." Kusanagi yeniden programa göz gezdirdi.

"Ancak 10 Mart sabahı da izin almışsınız. Ofis, ilk seferde pek şaşırmamış ama iki sabah üst üste izin aldığınızda dikkatlerini çekmiş. Böyle bir şey ilk defa oldu, değil mi?"

"Sanırım." İshigami elini alnına koydu. Cevaplarını dikkatlice vermesi gerektiğini biliyordu. "Ancak bu kez özel bir nedenim yoktu. Dediğiniz gibi, dokuzunda gece geç saate kadar uyanık kaldığım için öğleden sonra işe gittim. O gece biraz ateşim olduğunu hissettim, bu yüzden ertesi sabah da işe gitmedim."

"Fakat öğleden sonra toparlandınız mı?"

"Evet, doğru." İshigami başıyla onayladı.

"Anladım," diye tekrar etti Kusanagi, gözleri şüphe doluydu.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece düşünüyordum. Eğer öğleden sonra okula gidecek kadar toparladıysanız, sabah çok hasta olmamış olma-

lısınız. Ama öte yandan, çok hasta olmayan çoğu kişi yine de işe giderdi. Hele ki bir önceki sabah derslerini kaçırmışsa."

Kusanagi, İshigami'yi artık açık açık sorguluyordu. Matematik öğretmeninden elde edeceği bilgilerin onu rahatsız etmeye değer olduğunu düşünüyor gibiydi. İshigami bu tuzağa düşmeyerek hafifçe gülümsedi.

"Öyle diyorsanız. O sabah yataktan kalkmakta zorlandığımı hatırlıyorum sadece. Ama öğle yemeğinden hemen önce kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım, bu yüzden gelmeye karar verdim. Büyük ölçüde, sizin de değindiğiniz gibi bir önceki sabah zaten izin aldığım için."

İshigami konuşurken Kusanagi doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Dedektifin bakışları delici ve yoğundu; şüphelinin doğruyu söylemediğine inandığında bunu gözlerinde görebileceğine inanan birinin bakışlarıydı.

"Anlıyorum. Eh, bütün o judo sizi iyi bir formda tutuyor olmalı. Muhtemelen ateşli bir hastalıktan yarım günde toparlanıyorsunuzdur, değil mi? Sizin bünyeniz gibi bir bünyem olsun isterdim. Ofisteki arkadaşmız hiç hasta olduğunuzu duymadığını söyledi."

"Bu doğru değil. Ben de soğuk algınlığı geçiriyorum, biliyorsunuz."

"Ve ayın onunda soğuk algınlığına yakalandınız."

"Bununla ne demek istiyorsunuz? O gecenin, cinayetinizin gerçekleştiği gece olduğunu biliyorum ama benim için özel bir gece değildi."

"Elbette." Kusanagi not defterini kapayıp ayağa kalktı. "Zamanınızı aldığım için üzgünüm."

"Ben de daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm, yine."

"Hiç de değil. Sadece her şeyi gözden geçiriyoruz." İkisi birlikte toplantı odasından çıktılar. İshigami, dedektifi ana girişe kadar uğurladı.

"Son zamanlarda Yukawa'yı gördünüz mü?" diye sordu Kusanagi yürürken.

"Hayır, hiç görmedim," diye yanıtladı İshigami. "Peki ya siz? Ara sıra konuşuyorsunuz, değil mi?"

"Son zamanlarda değil. Çok meşguldüm. Biliyor musunuz, üçümüz bir ara görüşmeliyiz. Yukawa'dan duydum, ara sıra bir şeyler içmeyi seviyormuşsunuz." Dedektif elini sanki bir kadeh tutuyormuş gibi salladı.

"Memnuniyetle ama bu, vakayı çözdükten sonra olmalı, değil mi?"

"Muhtemelen ama bazen bir adamın dışarı çıkması gerekir. Sizi ararım."

"Tamam. O zaman sabırsızlıkla bekliyorum."

"Elbette," dedi dedektif kapıya yönelerek.

İshigami koridora dönüp pencereden onu izledi. Kusanagi yolda yürürken cep telefonuyla konuşuyordu. Yüz ifadesi değişmemişti. İshigami onun bu ziyaretinin ne anlama geldiğini düşündü. Şüphelerini ona yöneltmeleri için bir sebepleri olmalıydı. Bu ne olabilirdi? Son görüşmelerinde Kusanagi'den böyle bir izlenim almamıştı. Sorduğu sorulara bakılırsa, Kusanagi hâlâ gerçeğe çok uzaktı. Karanlıkta ateş ediyor denebilirdi. Belki İshigami'nin mazaretinin olmaması ona yeni bir yön vermişti. Ama öyleyse de olsun. İshigami buna da hazırlıklıydı. Sorun şu ki... Manabu Yukawa'nın yüzü zihninde belirdi. Fizikçi gerçeği ne kadar koklayabilmişti? Ve o gerçeğin ne kadarını gerçekten ortaya çıkarmak istiyordu? İshigami, Yasuko'nun geçen gün telefonda kendisine söylediklerini hatırladı. Görünüşe göre, Yukawa ona İshigami hakkında ne düşündüğünü sormuştu. Ve İshigami'nin Yasuko'ya olan ilgisini biliyormuş gibi görünüyordu. Yukawa ile yaptığı çeşitli konuşmaları hatırladı ama onu uyandıracak tek bir dikkatsiz sözünü ya da hareketini hatırlayamıyordu. O zaman eski arkadaşı bunu nasıl fark etmişti?

İshigami döndü ve öğretmenler odasına doğru yürümeye başladı. Koridorda ofis asistanıyla karşılaştı.

"Dedektif gitti mi?"

"Az önce, evet."

"Peki, İshigami Bey, eve gitmiyor musunuz?"

"Hayır, öncesinde yapmam gereken bir şeyi hatırladım."

Asistanı dedektifin ne istediğini merak etmeye bırakarak hızla öğretmenler odasına geri döndü. Orada masasma oturup altındaki kutudan birkaç dosya çıkardı. Bunlar sınıf dosyaları değildi. Son birkaç yıldır üzerinde çalıştığı, özellikle zor bir matematik probleminin sonuçlarınm bir kısmıydı. Bunları sınav kâğıtlarıyla birlikte çantasına koyup odadan ayrıldı.

***

"Bir şeyi incelemek için sadece bakmak yetmez, bunu kaç kez anlatmam gerek? Sadece beklediğiniz sonuçları aldığınız için deneyden memnun olduğunuzu söyleyemezsiniz. Deney hakkında nasıl hissettiğinizin önemi yok. Ve her şey gerçekten beklediğiniz gibi değildi, değil mi? Gerçekten, deneylere bakın ve içinde sizin için anlam taşıyan bir şey keşfedin. Sadece... yazmadan önce biraz düşünün, lütfen." Yukawa'nın bu kadar açıkça sinirlendiği nadiren görülürdü. Başını iki yana sallayarak raporu önünde sessiz duran öğrenciye geri uzattı. Genç adam başını eğip odadan çıktı.

"Bana da sinirleniyor musun?" diye sordu Kusanagi.

"Sinirlenmedim. O, işini ciddiye almıyordu. Ona biraz yön verdim, hepsi bu." Yukawa ayağa kalkıp hazır kahve yapmaya koyuldu.

"Ee, bir şey buldun mu?"

"İshigami'nin mazeretini inceledim. Gidip onunla konuştum."

"Doğrudan saldırı mı?" Yukawa tezgâhın başından dönerken büyük kupasını elinde tutuyordu. "Peki ne tepki verdi?"

"Bütün gece evde olduğunu iddia etti."

Yukawa kaşlarını çattı ve başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Sana nasıl tepki verdiğini sordum. Ne söylediğini değil."

"Pek de paniklemiş gibi görünmedi, demek istediğin buysa. Ama gerçi beni görmeden önce ziyaretim hakkında uyarılmıştı, bu yüzden biraz kendini toparlamak için zamanı olmuştur."

"Mazeretini sorduğunda şaşırmış gibi mi görünüyordu?"

"Hayır, bana nedenini sormadı. Ama ben de doğrudan sormadım."

"Onu tanıdığım kadarıyla, ifadesinin er ya da geç sorgulanacağını biliyordur," dedi Yukawa kendi kendine konuşur gibi. Kahvesinden bir yudum aldı. "Yani, o gece evde miymiş?"

"Evet. Üstelik ateşi varmış, bu yüzden ertesi sabah derslerine gitmemiş." Kusanagi okul ofisinden aldığı çalışma programını masanın üzerine koydu. Yukawa oturdu. Programı aldı.

"Ertesi sabah... Hımm."

"Cinayetten sonra bir şeyleri halletmek için zamana ihtiyacı olmuş olabilir."

"Peki ya yemek dükkânındaki kadın? O sabah nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tabii. Yasuko Hanaoka, ayın on birinde işe gitmiş. Aynı şekilde kızı da okula gitmiş ve o da hiç geç kalmamış." Yukawa çalışma programını tekrar masanın üzerine koydu ve kollarını kavuşturdu.

"Demin bir şeyleri halletmek için zamana ihityacı olduğunu söyledin. Tam olarak ne yapması gerektiğini düşünüyorsun?"

"Öncelikle cinayet silahını yok etmesi gerekiyordu."

"Onu yapmak on saatten fazla zaman almazdı."

"On saat mi?"

"Cinayet 10 Mart gecesi işlendi. Ertesi sabah okuldan kaytarmışsa, senin söylediğine göre 'bir şeyleri halletmek' için on saatten fazla zamana ihtiyacı olmuş demektir."

"Eh, uyuması da gerekmiştir."

"Biri bir cinayeti örtbas etmeye çalışırken uyuyabilir mi, emin değilim. Ve eğer izlerini örttükten sonra uyuyacak zamanı kalmamışsa, uyumaz. Kesinlikle işe gitmiş olurdu, gözkapaklarını eliyle açık tutmak zorunda bile olsa. Zamanında gelip yorgun görünmek, hiç gelmemekten çok daha az şüphe uyandırır."

"O zaman dinlenmek için bir sebebi olmalı."

"İşte ben de bunu anlamaya çalışıyorum," dedi Yukawa kupasını kaldırarak.

Kusanagi masanın üzerindeki çalışma programını dikkatlice katladı.

"Sana sormam gereken bir şey var. Neden İshigami'nin olaya dahil olabileceğinden şüphelendin? Bağlantının ne olduğunu anlamadan nasıl ilerleyeceğimi bilemiyorum."

"Bunu söylemen garip. İshigami'nin Yasuko Hanaoka'ya ilgi duyduğunu tamamen kendi başına anlamadın mı? O zaman benim fikrim neden önemli olsun ki?"

"Önemli. Bak, bunları şefe rapor etmem gerek, İshigami'yi rasgele izlemeye başladım diyemem."

"Yani, 'Hanaoka Hanım ile bağlantılı insanları inceledim, matematikçi İshigami'nin adı öne çıktı,' diyemez misin?"

"Dedim. Ve ilişkilerini inceledim. Ama şunu da söyleyeyim, aralarındaki yakınlığı gösteren tek bir delil bulamadım."

Yukawa elindeki kupayı bırakıp kahkahalarla gülmeye başladı. Bütün vücudu gülüşünün şiddetiyle sarsılıyordu. "Şaşırmadım!"

"Ne? Neden? Bu ne demek?"

"Önemli değil. Sadece aralarında bir şey olmasını beklemiyordum. Aslında seni temin ederim ki, ne kadar bakarsan bak ilişkilerine dair hiçbir iz bulamazsın."

"Bu başkasının sorunuymuş gibi konuşma. Bölüm şefim zaten İshigami'ye olan ilgisini yitirmek üzere. Yakında elim kolum bağlı olacak. Bu yüzden bana neden gözünü İshigami'ye diktiğini açıklamanı istiyorum. Hadi, Yukawa, eğlendin eğleneceğin kadar. Neden söylemiyorsun?"

Yukawa'nın yüzü ciddileşti ve kahvesini masaya koydu. "Sana açıklamadım çünkü açıklamanın bir anlamı olmazdı. Söyleyeceklerim sana hiç yardımcı olmaz."

"Bırak da bunun kararını ben vereyim."

"Peki. İshigami'nin olaya dahil olmuş olabileceğini düşünmeye başlamamın nedeni, buraya geldiğinden beri senin de bahsettiğin bir şey. Bir şekilde onun Yasuko Hanaoka'ya karşı bir ilgisi olabileceğini hissettim, bu yüzden de cinayetle ilgisi olup olmadığını görmek istedim. Şimdi, 'Nasıl hissettin?' diye sormak istiyorsun, biliyorum. Bu bir içgörüydü diyebilirim sadece. Buna sezgi de diyebilirsin. İshigami'yi çok iyi tanımayan birinin bunu fark edebileceğinden emin değilim. Her zaman dedektiflerin sezgisinden bahsedersin, değil mi? İşte bunun gibi bir şey."

"Vay, bu beklenmedikti. Her zaman sezgiyi kötü bir şey gibi anlatırdın."

"Arada bir farklı şeyler yapamaz mıyım?"

"Tamam. O zaman en azından bana İshigami'nin ona karşı ilgisi olduğunu ilk ne zaman fark ettiğini söyle."

"Üzgünüm," dedi Yukawa hemen.

"Hadi ama!"

"Onur meselesi. İshigami'nin onuru yani. Başkalarına anlatmak istemediğim bir şey."

Kusanagi iç çekti. O anda laboratuvarın kapısı vuruldu ve başka bir öğrenci temkinli adımlarla içeri girip etrafa bakındı. "Buradayım," diye seslendi Yukawa. "Seni böyle birden çağırdığım için üzgünüm ama geçen günkü raporunla ilgili konuşmak istediğim bir şey var."

"Buyurun, sorun nedir?" Öğrencinin gözlüğünün arkasındaki bakışları ürkekti.

"Raporun oldukça iyi yazılmıştı. Sadece bir şey hakkında görüşmek istedim. Sürecini anlatırken neden katı hâl fiziğini kullandığını merak ediyordum."

Öğrenci bir an için şaşkın şaşkın bakakaldı. "Bu bir katı hâl deneyi değil miydi?.."

Yukawa gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Aslında, deney temel olarak temel parçacık fiziğine dayanıyor. Yaklaşımınızda bunu da göz önünde bulundurmanızı umuyordum. Problem ilk bakışta katı hâl fiziğine dayalı görünse de bu başka teorileri göz önünde bulundurmayacağınız anlamına gelmez. Tek bakış açısından yaklaşmak, bir araştırmacı olarak başarılı olmanın yolu değildir. Varsayımlar en büyük düşmanmızdır. Onlara fazla güvenirseniz, burnunuzun dibindeki şeyi göremezsiniz."

"Anladım." Öğrenci başını sallayarak onu onayladı.

"Bu tavsiyeyi sana çok iyi işler çıkardığın için veriyorum. Geldiğin için teşekkürler." Öğrenci teşekkür edip çıktı. Yukawa dikkatini tekrar Kusanagi'ye çevirdiğinde Kusanagi'nin kendisine baktığını gördü.

"Ne var? Yüzümde bir şey mi var?"

"Hayır, sadece biliminsanlarının hepsinin aynı şeyleri söylediğini düşünüyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yanına gittiğimde İshigami de senin söylediğin şeylere çok benzer bir şey söyledi." Kusanagi arkadaşına İshigami'nin matematik sınavıyla ilgili söylediklerini anlattı.

"Varsayımlar yüzünden kör noktalar, ha? Ne kadar da tipik." Yukawa gülümsedi. Ama sonra fizikçinin ifadesi aniden değişti. Birden ayağa kalktı, başını elleriyle tutarak pencereye doğru yürüdü. Dışarıya, gökyüzüne baktı.

"Hey, Yukawa?" Ama fizikçi sadece sessiz olması için elini kaldırdı. Kusanagi omuz silkti ve arkadaşını izlemeye devam etti.

"İmkânsız," diye mırıldandı Yukawa. "Olamaz, böyle bir şey olamaz..."

"Ne? Ne olamaz?" diye sordu Kusanagi kendini daha fazla tutamayarak.

"O kâğıdı bana göster. İshigami'nin çalışma programını." Kusanagi, katlanmış kâğıdı cebinden aceleyle çıkardı. Yukawa aldı. Bir an ona baktı, sonra sessizce inledi.

"İnanamıyorum..."

"Ne oldu, Yukawa? Ne diyorsun? Söylesene!"

Yukawa programı Kusanagi'ye geri uzattı. "Üzgünüm ama gitmeni istemek zorundayım."

"Ha? Hayır, böyle bir şey olamaz!" diye direndi Kusanagi. Ama arkadaşının yüzündeki ifadeyi görünce, söyleyeceği diğer kelimeleri unuttu. Yukawa'nın yüzü kaygı ve acıyla çarpılmıştı. Kusanagi daha önce onu bu kadar mutsuz görmemişti.

"Şimdi git. Üzgünüm," dedi Yukawa tekrar, sesi bir inlemeye benziyordu.

Kusanagi masadan uzaklaştı. Sorması gereken bir sürü şey vardı ama o anda tek yapabileceği şeyin ayrılmak olduğunu fark etti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat sabah yedi buçuğu gösteriyordu. İshigami, kolunun altında çantasını sıkıca tutarak dairesinden çıktı. Çantasında dünyada en çok değer verdiği şey vardı: Üzerinde çalıştığı matematik problemine ait dosyalar. Daha doğrusu, üzerinde "şu anda" ya da belki de daha doğru bir ifadeyle "sonsuza dek" çalıştığı bir problem. Üniversitede bitirme tezini bu konu üzerine yazmıştı ancak hâlâ tamamlanmaktan uzaktı. Bu özel teori üzerinde çalışmasını bitirmesinin yaklaşık yirmi yıl daha süreceğini hesaplamıştı. Belki daha da uzun. Ömrünün tamamını adamak gerekn, aşılmaz türden bir problemdi. Ve dünyadaki tüm matematikçiler arasında bu problemi çözmeye en yakın kişi oydu. İshigami her zamanki gibi hayatın diğer meşgalelerini, gereksiz ayrıntılarını bir kenara bırakıp sadece bu problem üzerinde çalışabilmenin ne harika olacağını hayal etti. Bu problemi bitirmeden ölebileceği düşüncesi ne zaman aklma gelse, başka bir şeyle vakit geçirmek canını sıkıyordu. Nereye giderse gitsin dosyalarını yanında taşıyordu. Üzerinde ilerleme kaydedilecek bir mesele varken ara vermek, tatil yapmak söz konusu bile olamazdı. Çalışmak için ihtiyacı olan tek şey kâğıt ve kurşun kalemdi. Sadece araştırmasına odaklanabilseydi hayattan başka hiçbir şey istemezdi.

Mekanik bir şekilde, sabahları her zamanki yolunu izleyerek Shin-Ohashi Köprüsü'nü geçti, Sumida Nehri boyunca mavi vinil

Ninova

branda çatılı barakaların önünden yürüdü. Uzun beyaz saçlarını arkasında bir örgüyle toplayan adam üzerinde tencere olan ocağın başındaydı. İshigami ne pişirdiğini göremedi. Açık kahverengi tüylü bir sokak köpeğini yanına bağlamıştı. Köpek yorgunmuş gibi yan tarafını sahibine dayamıştı. Teneke Adam her zamanki gibi tenekeleri ezip kendi kendine mırıldanıyordu. Yanında içi ezilmiş alüminyum kutularla dolu iki poşet duruyordu.

Biraz ileride bir bank vardı. Bu sabah boştu. İshigami bir anlığına bankaya baktı, ardından gözlerini tekrar yere indirip adımlarını sabit bir tempoyla sürdürdü. Nehir kenarında birinin ona doğru yürüdüğünü hissetti. Şu sıralarda genelde üç köpeğini gezdiren yaşlı kadınla karşılaşırdı ama yaklaşan ayak seslerinden bunun o olmadığını anladı. İshigami başını kaldırdı. Şaşkın bir, "Ah," çıktı ağzından ve durdu. Diğer kişi yürümeye devam etti. Sonra bir gülümsemeyle İshigami'nin önünde durdu.

"Günaydın," dedi Manabu Yukawa.

İshigami bir an ne diyeceğinden emin olamadan duraksadı. Dudaklarını ıslattı ve ağzını açtı.

"Beni mi bekliyordun?"

"Elbette bekliyordum," diye yanıtladı Yukawa hâlâ gülümseyerek. "Yani, belki de tam anlamıyla 'beklemek' sayılmaz. Kiyosu Köprüsü'nden buraya kadar yürüdüm. Yol boyunca sana rastlarım diye düşündüm."

"Her neyse, belli ki acil bir şey."

"Acil mi? Belki. Öyle de sayılabilir."

"Şimdi mi konuşmak istiyorsun?" İshigami saatine baktı. "Çok vaktim yok."

"On on beş dakikamı alır."

"Yürürken konuşabilir miyiz?"

"Bana uyar." Yukawa etrafına göz attı. "Ama önce burada bir iki dakika konuşalım. Şu bankta, ne dersin?" Cevap beklemeden banka doğru yürümeye başladı.

İshigami iç çekti ve arkadaşını takip etti.

"Buraya bir kez birlikte yürümüştük, değil mi?" diye hatırladı Yukawa.

"Evet, öyle."

"Burada yaşayan bu evsiz insanların saat gibi işleyen rutinler geliştirdiğini söylediğini hatırlıyorum. Hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. İnsanların hayatından saatleri çıkarınca olan bu. Sanırım böyle demiştin."

Yukawa memnun bir ifadeyle başıyla onayladı. "Keşke senin ve benim için 'zamanın dışına çıkmak' mümkün olsaydı. İstesek de istemesek de toplumun dişlilerine sıkışıp kalmışız. Onları çıkarırsan, bizim saatlerimiz de kontrolden çıkar. Daha doğrusu, biz o saat mekanizmasının dişlileriyiz. Ne kadar kendi başımıza durduğumuzu düşünsek de aslında öyle değiliz. Bu bize belli bir güvenlik duygusu veriyor elbette ama aynı zamanda tamamen özgür olmadığımız anlamına da geliyor. Duyduğuma göre, pek çok evsiz düzenli bir hayata geri dönmek istemiyor."

"Bu şekilde konuşmaya devam edersen iki üç dakikanı hemen bitireceksin," dedi İshigami saatine bakarak. "Şimdiden bir dakikan gitti."

"Tamam, tamam. Bu dünyada işe yaramaz bir dişli yoktur ve tek bir dişli bile nasıl kullanılacağına karar verebilir. Aslında, yalnızca bir dişli sistem içindeki nihai anlamını belirleyebilir. Sana söylemek istediğim buydu," dedi Yukawa, İshigami'nin yüzüne bakarak. "Öğretmenlik işini bırakacak mısın?"

İshigami'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Neden bunu soruyorsun?"

"Belki bu yöne doğru ilerliyorsundur diye düşündüm. Hayatın boyunca 'matematik öğretmeni' etiketi taşıyan bir dişli olmayı planlamıyorsun, değil mi?" Yukawa ayağa kalktı. "Yürüyelim mi?"

Ayağa kalkıp Sumida Nehri boyunca yürümeye başladılar. İshigami konuşmadı, eski arkadaşının bir şey söylemesini bekliyordu.

"Duyduğuma göre Kusanagi seni tekrar ziyaret etmiş. Mazeretini kontrol etmek için mi?"

"Evet. Geçen hafta."

"Senden şüpheleniyor."

"Öyle görünüyor. Ama nedenini hiç anlamıyorum."

Yukawa aniden gülümsedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, o da pek emin değil. Seninle ilgileniyor çünkü benim seninle ilgilendiğimi gördü, hepsi bu. Bunu söylemek bana düşmez ama polisin seni işaret eden en ufak bir kanıtı yok."

İshigami durdu. "Peki bunu bana neden söylüyorsun?"

Yukawa da durdu ve ona döndü. "Çünkü ben senin arkadaşınım. Başka hiçbir nedeni yok."

"Arkadaşım olduğun için bana bir cinayet soruşturmasından bahsetmen gerektiğini düşündün, öyle mi? Neden? Benim suçla hiçbir ilgim yok. Polis beni bir şeyle suçlarsa neden umursayayım ki?"

Yukawa'nın uzun uzun iç çektiğini duydu. Sonra arkadaşı başını iki yana salladı. Yüzündeki üzüntü İshigami'yi tedirgin etti. "Mazeretinin bir önemi yok," dedi Yukawa sakin bir sesle.

"Ne?"

"Kusanagi ve ekibi şüphelinin mazeretini inceleyip durmakla meşgul. Yasuko Hanaoka eski kocasını gerçekten öldürdüyse, hikâyesindeki boşlukları kurcalamaya devam ettikleri sürece eninde sonunda gerçeği bulacaklarını düşünüyorlar. Ve senin onun suç ortağı olduğuna inanıyorlarsa, tek yapmaları gereken senin mazaretini de kontrol etmek; işte o zaman inşa ettiğin kale yerle bir olacak."

"Üzgünüm ama ne demek istediğini hiç anlamıyorum," diye homurdandı İshigami. "Ayrıca, dedektiflerin ifadelerdeki boş-

lukları aramasında ne yanlış var? Zaten işleri bu değil mi? Tabii gerçekten boşluklar varsa."

Yukawa'nın ifadesi yumuşadı. "Kusanagi geçen gün ilginç bir şey söyledi. Sınavları tasarlama şeklin hakkında konuşuyordu; öğrencilerin kendi varsayımlarının yarattığı kör noktaları nasıl avantaja çevirdiğin hakkında. Örneğin, bir cebir problemini geometri problemi gibi göstermek. Bu mantıklı. Her şeyi kitaplara bağlı kalarak çözmeye çalışanları ve temelleri anlamayanları yanıltmada oldukça etkili bir yöntem. Öğrenci geometri problemi olduğunu düşündüğü bir şey görür, bu yüzden o açıdan saldırır. Ama çözemez. Hiçbir yere varamaz ve sadece zaman kaybeder. Bazı insanlar bunun adaletsiz olduğunu düşünebilir ama birinin gerçek yeteneğini ölçmek için çok etkili bir yol."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Kusanagi ve ekibi," dedi Yukawa yüzü ciddileşerek, "bunun bir mazereti çökertme meselesi olduğunu düşünüyor. Neden olmasın? Ana şüphelinin bir mazereti var. Ama zayıf görünüyor. Bir başlangıç noktası bulduğunda oradan saldırmak istemek insan doğasında var. Araştırmalarımızda da sık sık aynı şey oluyor. Ve defalarca şunu görüyoruz: Bir problemi büyük bir hevesle didikleyip dururken aslmda tamamen yanlış bir yolda olduğumuzu fark ediyoruz. Polis de tam olarak bu tuzağa düşmüş durumda. Yemi gördüler ve oltaya geldiler."

"Eğer soruşturmanın gittiği yönle ilgili endişelerin varsa, bunu Dedektif Kusanagi'yle konuşman gerekmiyor mu?"

"Evet, sonunda onunla da konuşmam gerekecek. Ama önce seninle konuşmak istedim, demin de söylediğim nedenden dolayı."

"Çünkü sen benim arkadaşımsın."

"Evet. Ayrıca senin dehanı kaybetmek istemediğimi de söyleyebilirim. Tüm bu dikkat dağıtıcı şeyleri ortadan kaldırmak

ve seni en iyi yaptığın şeye geri döndürmek istiyorum. Senin çok değerli bir beynin var ve onun böyle boşa gitmesini istemem."

"Bunu bana söylemene gerek yok. Ben zaten boşa geçen zamandan nefret ederim," dedi İshigami. Başını çevirip tekrar yürümeye başladı. Dersine geç kalmaktan endişelendiği için değil, o yerde durmaya devam etmek aniden fazlasıyla rahatsız edici hâle geldiği için. Yukawa onu takip etti.

"Bu vakayı çözmek için şüphelinin mazeretinin sorunun kaynağı olduğunu düşünmemeliyiz. Sorun başka bir yerde. Geometri ile cebir arasındaki farktan daha büyük bir farkta."

"Sırf merakımdan soruyorum, sorun ne o zaman?" diye sordu İshigami arkasına bakmadan.

"Bu basit değil, bu yüzden sana basit bir cevap vermek zor. Ama tek kelimeyle özetlemem gerekirse, bu bir kamuflaj meselesi. Hile, hatta yanıltma. Araştırmacılar suçluların kamuflajına aldanmış durumda. Onların ipucu sandıkları aslında hiçbir şey değil. Bulduklarını düşündükleri her işaret, onları yanlış yöne çekmek için bırakılmış bir ekmek kırıntısından ibaret."

"Bu karmaşık görünüyor."

"Ah, öyle. Ama bakış açını biraz değiştirirsen şaşırtıcı derecede basitleşir. Bir amatör bir şeyi gizlemeye çalışırken ne kadar karmaşık bir kamuflaja bürünürse kendi mezarını o kadar derin kazmış olur. Ama bir dâhi için durum böyle değildir. Dâhi, çok daha basit bir şey yapar; normal bir insanın aklına bile gelmeyecek, bir insanın en son düşüneceği bir şey. Ve bu sadelikten muazzam bir karmaşıklık ortaya çıkar."

"Fizikçi tayfası soyut konuşmalardan hoşlanmaz sanıyordum."

"Daha somut olabilirim istersen. Zamanımız var mı?"

"Şimdilik sorun yok."

"Yemek dükkânına uğrayacak kadar vaktimiz var mı?"

İshigami arkadaşına baktı, sonra tekrar önüne döndü. "Her gün oradan yemek almadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Gerçekten mi? Her gün gittiğini duymuştum. Yani, neredeyse her gün."

"Bu, beni bu vakaya bağlayan en büyük delilin mi?"

"Evet ve hayır. Eğer her gün aynı dükkândan yemeğini alıyor olsaydın, bu tek başına bir şey ifade etmezdi. Ama her gün belli bir kadınla buluşmaya gidiyor olsaydın bu, ilgili bir gözlemcinin göz ardı edemeyeceği bir şey olurdu."

İshigami durdu ve Yukawa'ya sertçe baktı. "Eski arkadaş olduğumuz için istediğin her şeyi söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Yukawa da ona baktı. Göz göze geldiklerinde İshigami fizikçinin gözlerindeki gücü hissetti.

"Bekle, gerçekten kızgın mısın? Seni üzdüm."

"Bu saçmalık," diye homurdandı İshigami yeniden yürümeye başlayarak. Kiyosu Köprüsü'ne çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Cesedin bulunduğu yerin biraz uzağında kurbana ait olduğu düşünülen kıyafetler bulundu," dedi Yukawa bir adım gerisinden onu takip ederek. "Bunlar bir yağ tenekesinde yarı yanmış hâldeydi. Cinayeti işleyenin yaptığı düşünülüyor. Bunu duyduğumda, neden katilin işini daha düzgün yapmadığını ve kıyafetleri tamamen yakmadığını merak ettim. Polis, bunun katilin olay yerini bir an önce terk etmek istemesi yüzünden olduğunu düşünüyor. Ama bu da insana neden kıyafetleri alıp daha fazla zamanı olacağı başka bir yerde yakmayı düşünmediğini sorgulatıyor. Ya da belki kıyafetlerin düşündüğünden daha hızlı yanacağını sanmış olabilir? Düşünmeye başladığımda bu beni rahatsız etti. Bu yüzden kıyafet yakmayı denedim."

"Kendi kıyafetlerini mi yaktın?"

"Bir yağ tenekesinde, evet. Bir ceket, kazak, pantolon, ayakkabılar... ah, bir de iç çamaşırı. Bir ikinci el mağazasından al-

dım. Maliyeti beni şaşırttı! Bak, biz fizikçiler matematikçiler gibi değiliz; biz bir şeyi kendimiz deneyene kadar tatmin olmayız."

"Peki sonuç ne oldu?"

"Oldukça iyi yandılar aslında. Çok fazla zehirli duman saldılar," dedi Yukawa. "Hiçbir şey kalmadı. Çok da uzun sürmedi. Belki en fazla beş dakika."

"Ve?"

"Peki neden katil o beş dakikayı beklemedi?"

"Bilmem," İshigami omuz silkti. Merdivenden çıkmaya devam etti ve caddeye vardığında sola, Kiyosubashi Yolu'na döndü – Benten-tei'nin tam tersi yönüne.

"Bugün yemek almayacak mısın?" diye sordu Yukawa tam da beklediği gibi.

"Sana her gün oraya gitmediğimi söylemiştim," diye cevap verdi İshigami kaşlarını çatarak.

"Sadece öğlen ne yiyeceğini merak ettim, hepsi bu," dedi Yukawa onunla yan yana yürümek için hızlanarak. "Cesedin yanında bir bisiklet de buldular, biliyor musun? Shinozaki İstasyonu'ndan çalınmış. Kurbanın parmak izleri üzerindeydi."

"Ne olmuş yani?"

"Adamın yüzünü parçalayacak kadar ileri giden bir suçlunun, bisikletin üzerindeki parmak izlerini silmeyi unutması biraz garip, değil mi? Oldukça aptalca gerçekten. Parmak izlerini bilerek bisiklette bırakmadıysa tabii. Ama neden böyle bir şey yapsın?"

"Eminim bunu bana söylemek üzeresindir."

"Belki de bisikleti kurbanla ilişkilendirmek için. Suçlu için polisin bu sonuca varması daha iyiydi."

"Neden?"

"Çünkü suçlu, polisin kurbanın o bisikletle Shinozaki İstasyonu'ndan geldiğini varsaymasını istedi. Ve bunun için herhangi bir bisikleti de kullanamazdı."

"Demek ki bulunan bisikletin özel bir yanı var?"

"Özel diyemem. Tipik, sepetli bir bisikletti. Bir istisna dışında: Yepyeniydi."

İshigami'nin vücudundaki tüm gözenekler açılmış gibiydi. Düzenli nefes alıp vermesi daha da zorlaşıyordu. Birisi, "Günaydın!" diye seslendi ve bu ses onu irkiltti. Bir kız öğrenci yanlarından bisikletiyle geçiyordu. İshigami'ye doğru bir baş selamı verdi.

"Ah, şey, günaydın," diye aceleyle karşılık verdi İshigami.

"Bu etkileyici. Öğrencilerin hâlâ öğretmenlerine selam verdiğini düşünmezdim," dedi Yukawa.

"Neredeyse hiçbiri vermez. Peki bu bisiklet neden yeni olmak zorundaydı?"

"Bir bisiklet çalacaksan neden yeni bir tanesini çalmayasın? En azından polisler böyle düşünüyor. Ama hırsız bunu umursamıyordu. Onun derdi bisikletin ne zaman istasyona bırakıldığıydı."

"Çünkü?.."

"Hırsızın günlerce istasyonda bırakılmış bir bisiklete ihtiyacı yoktu. Ve bisikletin sahibinin çalıntı ihbarmda bulunmasını istiyordu. İşte bu yüzden bisikletin yeni olması gerekiyordu. Yeni bir bisiklet alanlar genelde bisikletlerini sokakta uzun süre bırakmazlar ve bisikletleri kaybolduğunda polise gitme olasılıkları daha yüksektir. Bu iki şey de hırsızın kamuflaj yaratması için mutlak bir gereklilik değildi ama işine yarardı, bu yüzden en olası sonucu verecek eylemi seçti."

"Hımm..." İshigami, Yukawa'nın varsayımlarını yorumlamaktan kaçındı. Önlerindeki yola bakarak yürümeye devam etti. Okula yaklaşmışlardı. Kaldırım öğrencilerle dolmaya başlamıştı.

"Şey, bu kesinlikle ilginç bir hikâye ve daha fazlasını duymak isterim," dedi ve durup Yukawa'ya döndü. "Ama bugünlük yeter sanırım. Öğrencilerin merak etmesini istemiyorum."

"Elbette. Zaten söylemem gereken hemen her şeyi söyledim."

"İlginç bir sohbet oldu," dedi İshigami. "Bana daha önce bir soru sorduğunu hatırlıyorum. Çözülemeyecek bir problem formüle etmek mi daha zor yoksa o problemi çözmek mi diye sormuştun. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum. Ve sana bir cevabım var. Problemi çözmektense yaratmak daha zordur. Problemi çözmeye çalışan kişinin yapması gereken tek şey, problemin yaratıcısına her zaman saygı göstermektir."

"Anladım. O zaman P = NP problemini ne yapacağız? Bir başkasının vardığı sonuçların doğruluğunu belirlemenin, o problemi çözmek kadar kolay olup olmadığı sorusunu?"

Yukawa, İshigami'nin nereye varmak istediğinden emin olmayarak ona şüpheyle baktı.

"Sen cevabını verdin," dedi İshigami, Yukawa'nın göğsüne doğru bir parmağını doğrultarak. "Şimdi de bir başkasının çözümünü dinleme zamanı."

"İshigami..."

"İyi günler." Matematikçi, Yukawa'ya sırtını döndü ve sıkıca tuttuğu çantasıyla okula doğru ilerledi. *Her şey bitti*, diye düşündü. Fizikçi her şeyi anlamıştı.

***

Misato kayısı pudingini yerken rahatsız bir sessizlik içindeydi. Yasuko onu evde bırakmanın daha iyi olup olmayacağını bir kez daha düşündü.

"Doydun mu, Misato?" diye sordu Kudo. Bütün akşam kızın etrafında dönüp durmuştu.

Misato başıyla onayladı, kaşığı mekanik hareketlerle ağzına götürdü ama Kudo'ya bir an bile bakmadı.

Genç bir kızı iyi bir restorana götürebilirsiniz ama ona keyif aldıramazsınız.

Ginza'daki bir Çin lokantasına akşam yemeği için gitmişlerdi. Kudo, Yasuko'nun kızını getirmesi konusunda ısrar etmişti; bu yüzden Yasuko, Misato'yu tüm itirazlarına rağmen yanında getirmişti. Sonunda onu, dışarı çıkmaktan kaçınmanın garip görüneceğini ve polisin bu yüzden şüphelenebileceğini söyleyerek ikna etmişti. Ama şimdi Kudo'nun ne kadar endişeli göründüğünü görünce pişman olmuştu.

Yemek boyunca Kudo, Misato'nun konuşmasını sağlamak için çeşitli yollar denemişti ancak bütün akşam birkaç kısa cevaptan fazlasını alamamıştı.

Misato tatlısını bitirdi ve annesine döndü. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Ah, tamam."

Misato'nun gitmesini bekleyen Yasuko, Kudo'ya döndü ve ellerini birbirlerine kenetledi. "Çok üzgünüm."

"Ha? Neden?" Gerçekten şaşırmış görünüyordu ancak Yasuko bunun rol olduğunu biliyordu.

"Çok utangaç, hepsi bu. Ve sanırım yaşı büyük erkeklerle ilgili bazı sorunları var."

Kudo gülümsedi. "Merak etme. Akşamın sonunda harika arkadaş olacağımızı sanmamıştım zaten. Gençken ben de onun gibiydim. Bugün tanıştığıma bile memnunum."

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

Kudo başını yukarı aşağı salladı. Sandalyenin arkasına asılı olan ceketinin cebinden bir sigara ve çakmak çıkardı. Misato'nun yanında içmemişti.

"Son konuşmamızdan bu yana bir gelişme oldu mu?" diye sordu bir fırt çekerek.

"Ne gibi bir gelişme?"

"Şu soruşturma."

"Ah." Yasuko gözlerini kısa bir süre aşağı indirdi, sonra tekrar Kudo'ya baktı. "Hayır, hiçbir şey. Günler oldukça normal geçti aslında."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dedektifler sonunda sizi rahat bıraktı mı?"

"Onları bir süredir görmedim. Dükkâna da gelmediler. Peki ya siz?"

"Benim tarafımda da bir şey yok. Sanırım benden umudu kestiler." Kudo sigarasını kül tablasma silkti. "Ama beni rahatsız eden bir şey var. Belki bununla ilgili olabilir."

"Nedir o?"

"Şey..." Kudo bir süre düşündü, sonra tekrar konuştu. "Son zamanlarda garip telefonlar alıyorum. Ev telefonum çalıyor, açıyorum ama hattan ses gelmiyor."

"Gerçekten mi? Bu hoş değilmiş," dedi Yasuko kaşlarını çatarak.

"Evet. Ve bir de şu var..." Kısa bir tereddütten sonra ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı.

"Bunu geçen gün postamda buldum."

Yasuko kâğıtta kendi adını görünce dondu kaldı. Mesajda şunlar yazıyordu: "Yasuko Hanaoka'dan uzak dur. Onun senin gibi bir adamla mutlu olma şansı yok." Not bilgisayarda yazılmış ve yazıcıdan çıktı alınmıştı. Gönderenin kim olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

"Postayla mı geldi?"

"Hayır, sanırım posta kutuma elden bırakmışlar."

"Kimin yapmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki sen biliyorsundur diye umuyordum."

"Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok..." Yasuko çantasına uzanarak bir mendil çıkardı. Avuçları terlemeye başlamıştı. "Tek bu muydu? Sadece bu not mu vardı?"

"Hayır. Bir fotoğraf da vardı."

"Fotoğraf mı?"

"Shinagawa'da seninle buluştuğum zamandan. Bunu yapan her kimse otelin otoparkında fotoğrafımı çekmiş. Hiç fark etmemişim." Kudo başını iki yana salladı. Yasuko'nun gözleri farkında olmadan odayı taradı. Burada onları izleyen kimse var mıydı?

O sırada Misato geri döndü, bu yüzden not hakkında konuşmaya devam etmediler. Birkaç dakika sonra restorandan ayrıldılar ve Kudo'ya veda edip bir taksiye bindiler.

"Yemekler çok lezzetliydi, değil mi?" diye denedi Yasuko ama Misato kaşlarını çattı ve hiçbir şey söylemedi. "Keşke bütün akşam surat asmasaydın."

"O zaman beni yanında götürmemeliydin. Gelmek istemediğimi söylemiştim."

"Ama özellikle seni davet etti."

"Seninle de mutlu olurdu, anne. Bir daha beni davet ederse gelmeyeceğim."

Yasuko iç çekti. Kudo, yeterince zaman verirse Misato'nun ona ısınacağını düşünüyordu. Yasuko buna pek ihtimal vermiyordu.

"Onunla evlenecek misin, anne?" diye sordu Misato aniden.

Yasuko yerinde doğruldu. "Ne diyorsun sen?"

"Ciddiyim. Onunla evlenmek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece arada bir yemeğe çıkıyoruz."

"Peki, tamam." Misato başını çevirip camdan dışarı baktı.

"Bunu neden sordun, Misato? Söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır." Ancak Misato yavaşça annesine döndü. "Sadece o diğer adamı aldatmanın pek iyi bir fikir olmadığını düşündüm."

"Hangi adam? Kim?"

Misato, Yasuko'nun gözlerinin içine baktı ama hiçbir şey söylemedi. Ancak İshigami'yi kastettiği belliydi. Taksi şoförünün duymasını istemediği için bir şey demiyordu.

"Bu senin endişelenmen gereken bir mevzu değil," dedi Yasuko koltuğuna yaslanarak.

"Hımm..." diye homurdandı Misato. Katılmadığı açıktı.

Yasuko, İshigami'yi düşündü. Misato'nun hatırlatmasına gerek kalmadan bile endişeleniyordu. Kudo'nun posta kutusuna bırakılan not ve fotoğraf onu derinden sarsmıştı. Yasuko'nun bildiği kadarıyla, bu mesajı göndermiş olabilecek tek kişi vardı. Kudo'nun onu dairesine bıraktığını gördüğünde İshigami'nin yüzünde beliren karanlık ifadeyi hatırladı. O görüntü zihnine canlı bir şekilde kazınmıştı. İshigami'nin, Kudo ile olan ilişkisini keşfetmiş ve kıskanmış olması son derece olasıydı. Ona olan ilgisinin geçici bir hoşlanmadan daha ciddi olduğunu zaten biliyordu. Sonuçta Togashi'nin cinayetini örtbas etmelerine yardım etmesi ve onları polisten korumaya devam etmesinin makul tek açıklaması buydu. Kudo'nun posta kutusuna not ve fotoğraf bırakmış olan muhtemelen İshigami'ydi. Eğer durum buysa, onun için ne planlıyordu? Bildiklerini Yasuko'nun hayatını kontrol etmek için koz olarak mı kullanacaktı? Bırakın evlenmeyi, başka bir erkekle görüşmesine asla izin vermeyecek miydi? Togashi'nin katilini arayan polislerden kaçmayı İshigami sayesinde başarmıştı. Bunun için minnettardı. Ama özgür bir hayat yaşayamayacaksa bunun ne anlamı vardı ki? Koşulları, Togashi hayattayken olduğundan daha iyi değildi. Sadece farklı bir adamla uğraşıyordu ve bu sefer gerçekten kaçış yoktu.

Taksi apartmanlarına ulaştı. Merdivenlerden çıktılar. İshigami'nin odasının ışıkları yanıyordu.

Yasuko dairesine girip üstünü değiştirmeye başladı. Birkaç dakika sonra yan dairenin kapısının açılıp kapandığını duydu.

"Gördün mü?" dedi Misato. "Bizi dönmemizi bekliyordu."

"Biliyorum," diye karşılık verdi Yasuko, sesindeki sabırsızlık belli oluyordu. Birkaç dakika sonra cep telefonu çaldı.

"Evet?"

"Benim," dedi tanıdık bir ses. "Müsait misiniz?"

"Evet."

"Bugün bildireceğiniz bir şey var mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok."

"Anladım. İyi." İshigami'nin hattın öteki ucundan yavaşça nefes verdiğini duyabiliyordu. "Aslında sizinle konuşmam gereken bazı şeyler var. İlk olarak, ön kapının posta yuvasına üç mektup bıraktım. Telefonu kapadıktan sonra lütfen onları alın."

"Mektup mu?" Yasuko kapıya doğru baktı.

"Lütfen onları güvende tutun. Yakında ihtiyacınız olacak. Tamam mı?"

"Tamam."

"Mektuplarla birlikte onları nasıl kullanacağınızı açıklayan bir not bıraktım. Notu okuduktan sonra imha etmeniz gerektiğini söylememe gerek yok. Anlaşıldı mı?"

"Anladım. Şimdi alayım mı?"

"Hayır, sonra almanız yeterli. Ayrıca söylemem gereken başka bir şey var. Bu çok önemli." İshigami duraksadı. Sesinde bir tereddüt vardı, Yasuko bunu hissedebiliyordu.

"Evet?"

"Bu..." diye başladı, "bu şekilde sizi son arayışım olacak. Bundan sonra size ulaşmayacağım. Siz de bana ulaşmaya çalışmamalısınız. Ne olursa olsun, siz ve kızınız yalnızca dışarıdan gözlemciler olmalısınız. Sakın olaya karışmayın. Ancak bu şekilde güvende olabilirsiniz."

Yasuko onun konuşmasını dinlerken nabzının hızlandığını hissetti. "Ne diyorsunuz, İshigami Bey? Bu ne anlama geliyor?"

"Yakında anlayacaksınız. Şimdi söylememem daha iyi. Ama söylediklerimi unutmayın. Tamam mı?"

"Hayır, tamam değil. Açıklamanız gerekiyor." Misato annesinin endişesini fark ederek yanına geldi.

"Açıklamaya gerek yok. Hoşça kalın."

"Bekleyin..." dedi Yasuko ama İshigami telefonu çoktan kapamıştı.

***

Kusanagi, Kishitani ile arabadaydı. Koltuğunu olabildiğince arkaya yatırmış, dinleniyordu. Telefonu çalmaya başladığında uzanmış hâlde telefonu eline aldı ve cevapladı.

"Kusanagi, buyurun."

"Benim, Mamiya," dedi şube şefinin sesi. "Hemen karakola gelmen gerekiyor."

"Ne oldu, bir şey mi buldunuz?"

"Biri bizi buldu. Burada seninle konuşmak isteyen bir adam var."

"Kim?" diye sordu Kusanagi, bunun Yukawa olup olmadığını merak ederek.

"Yasuko Hanaoka'nın yan dairesinde yaşayan matematik öğretmeni İshigami."

"İshigami mi? Benimle konuşmak mı istiyor? Neden aramamış?"

"Sanırım telefonda söylenmeyecek kadar önemli," dedi Mamiya ciddi bir sesle.

"Bunun neyle ilgili olduğunu söyledi mi, Şef?"

"Ayrıntılar hakkında sadece seninle konuşacağını söyledi. Bu yüzden hemen buraya gelmelisin."

"Tamam, geliyorum." Kusanagi elini telefonun mikrofonuna örterek Kishitani'nin omzuna dokundu. "Şef, karakola gitmemizi istiyor."

Telefonun diğer ucundan Mamiya'nın boğuk sesi duyuldu. "Cinayeti kendisinin işlediğini söylüyor."

"Ne dediniz?"

"Togashi'yi ben öldürdüm diyor. İshigami teslim oluyor."

"Ne dediniz!?" Kusanagi öyle hızla ayaklandı ki emniyet kemeri neredeyse vücudunda bir iz bırakıyordu.

Ninova

ON ALTINCI BÖLÜM

İshigami ifadesiz bir yüzle Kusanagi'ye bakıyordu. *Ya da belki de gözleri sadece benim olduğum tarafa bakıyor,* diye düşündü dedektif. *Belki de beni hiç görmüyordur.* Matematikçinin yüzünde hiçbir duygu yoktu; bakışları uzak bir noktaya sabitlenmiş gibiydi ve sanki Kusanagi o boş hattın üzerinde tesadüfen oturuyordu.

"Onu ilk kez 10 Mart'ta gördüm," dedi İshigami, sesi tamamen düz ve sakindi. "Okuldan eve döndüğümde kapımın önünde dolaşıyordu. Elini Hanaoka Hanım'ın kapısının posta yuvasına sokarken yakaladım."

"Üzgünüm, bu adam... tam olarak kimdi?"

"Togashi Bey. Tabii o zaman bunu bilmiyordum," diye cevapladı İshigami.

Kusanagi ve Kishitani sorgu odasındaydılar. Kishitani kenarda oturmuş not alıyordu. İshigami odada başka kimsenin olmamasını talep etmişti. Çok sayıda memurun soru sorması hâlinde söylemesi gerekenleri anlatamayacağını belirtmişti.

"Ne yapmaya çalıştığını merak ettim, bu yüzden ona seslendim. Şaşırmış görünüyordu ve bana Yasuko Hanaoka ile işi olduğunu söyledi. Onun ayrı yaşadığı kocası olduğunu iddia etti. O anda kim olduğunu anladım ve yalan söylediğini biliyordum ama onu tedirgin etmemek için hikâyesine inanmış gibi yaptım."

Ninova

"Bir saniye, yalan söylediğini nasıl anladınız?" diye sordu Kusanagi.

İshigami kısa bir nefes aldı. "Çünkü Yasuko Hanaoka hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Boşandığını biliyorum ve eski kocasından kaçmak için sürekli taşındığını da biliyorum."

"Tüm bunları nasıl biliyorsunuz? Komşusu olmanıza rağmen onunla pek konuşmadığınızı duymuştum. Onu sadece çalıştığı yemek dükkânına sık sık gittiğiniz için görüyormuşsunuz."

"İnsanlara böyle anlatıyoruz, evet."

"Afedersiniz?"

İshigami sandalyesinde doğrulup göğsünü hafifçe şişirdi. "Ben Yasuko Hanaoka'nın koruyucusuyum. Onu kötü niyetli adamlardan korumak benim görevim. Ve bariz sebeplerden ötürü, bunun kimse tarafmdan bilinmesini istemedik. Sonuçta ben bir öğretmenim."

"Ama ilk karşılaştığımızda onunla hemen hemen hiç konuşmadığınızı söylemiştiniz," diye üsteledi Kusanagi.

İshigami sessizce içini çekti. "Bana Togashi'nin cinayetiyle ilgili sorular sormak için daireme geldiniz, değil mi? Elbette size gerçeği söyleyemezdim. Hemen bir şeylerden şüphelenirdiniz."

"Peki..." Kusanagi duraksadı. "Şimdi bana Yasuko Hanaoka hakkında her şeyi bildiğinizi çünkü onun koruyucusu olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

"Doğru."

"Yani bu olaydan önce uzun zamandır ona yakın mıydınız?"

"Evet. Daha önce de söylediğim gibi, ilişkimiz gizliydi. İletişimimizi gizli tutmak için çok dikkatli davrandık. Hatta kızı bile bundan habersizdi."

"Bunu tam olarak nasıl yaptınız?"

"Çeşitli yöntemler kullandık. Şimdi bunları anlatmamı ister misiniz?" İshigami, dedektife soru sorar gibi baktı.

Bu hikâyede bir şeyler Kusanagi'ye doğru gelmiyordu. Hanaoka Yasuko ile gizli bir ilişkisinin olduğu iddiası oldukça ani bir itiraftı ve şimdi adamın geçmişe dair verdiği bilgiler de havada kalıyordu. Ancak bu hikâyenin bir gerçeklik payı varsa öğrenmek istiyordu.

"Hayır," dedi Kusanagi. "Bunu daha sonra soracağım. Öncelikle Togashi Bey ile karşılaşmanızın nasıl gittiğini duymak istiyorum. Yasuko Hanaoka'nın dairesinin önünde onu ilk gördüğünüzü ve onun hâlâ Yasuko ile evli olduğunu iddia ettiğini söylediniz. Sonra ne oldu?"

"Bana Hanaoka Hanım'ın nerede olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Ben de ona artık orada yaşamadığını, iş için yakın zamanda taşınmak zorunda kaldığını söyledim. Bu, tahmin edebileceğiniz gibi onu şaşırttı. Sonra bana nereye taşındığını bilip bilmediğimi sordu. Bildiğimi söyledim."

"Ona nereye taşındığını söylediniz?"

İshigami gülümsedi. "Shinozaki. Ona Yasuko'nun Eski Edogawa Nehri'nin orada bir apartman dairesine taşındığını söyledim."

Shinozaki'nin ne zaman ortaya çıkacağını merak etmiştim, diye düşündü Kusanagi. "Hepsi bu mu?" diye üsteledi. "Bu bilgi, onu bulması için yeterli olmaz. O bölge oldukça uzun bir kıyı şeridi ve çok sayıda apartman var."

"Elbette, Togashi yeni adresini öğrenmek istedi. Ona beklemesini söyledim, odama geri döndüm, bir haritaya baktım ve bir adres yazdım – bir su arıtma tesisinin adresi. Kâğıdı ona uzattığımda yüzündeki gülümsemeyi görmeliydiniz. Onu büyük bir zahmetten kurtardığımı söyledi."

"Neden ona o adresi verdiniz?"

"Onu fazla tanığın olmayacağı bir yere yönlendirmek için. O bölgeyi iyi bilirim, anlıyor musunuz?"

"Bir saniye," Kusanagi, İshigami'nin yüzüne dik dik baktı. Duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. "Yani bana, Togashi ile ilk tanıştığınız andan itibaren onu öldürmeyi planladığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Tabii ki," dedi İshigami sohbet eder bir sesle. "Dediğim gibi, Hanaoka Hanım'ı korumak benim görevim. Eğer ona zarar vermek isteyen birinin ortaya çıktığını biliyorsam, sorunu ortadan kaldırmak benim sorumluluğumdur."

"Ve Togashi Bey'in ona zarar vermek istediğine inanıyorsunuz?"

"Bu bir inanç meselesi değil, bunu biliyorum. O zamana kadar ona zaten birçok sorun çıkarmıştı. Sonuçta Hanaoka Hanım ondan kaçmak için benim yanıma taşındı."

"Hanaoka Hanım bunu size kendisi mi söyledi?"

"Kullandığımız iletişim kanalları aracılığıyla, evet."

İshigami, net ve kararlı konuşuyordu. Kusanagi, adamın buraya gelmeden önce hikâyesini gayet iyi hazırladığını düşündü. Yine de bu hikâyede en iyi ihtimalle şüpheli gelen çok şey vardı. Bir kere, anlattıkları Kusanagi'nin şimdiye kadar zihninde canlandırdığı sıkıcı lise öğretmeni imajına hiç uymuyordu. Yine de, doğru ya da değil, adamın söyleyeceklerini dinlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Ona adresi verdikten sonra ne yaptı?"

"Bana şimdi nerede çalıştığını bilip bilmediğimi sordu. Ona çalıştığı yeri bilmediğimi ama bir restoranda çalıştığını duyduğumu söyledim. Ayrıca, saat on birde işten çıktığını ve kızının okuldan sonra restorana giderek onunla buluştuğunu, böylece birlikte eve gittiklerini söyledim. Bunların hepsini uyduruyordum elbette."

"Bu bilgileri neden uydurdunuz?"

"Onun nasıl hareket edeceğini daha kolay tahmin edebilmek için. Onun seçtiğim yere çok erken gelmesini istemezdim. Ora-

sı tenha bir yer olabilir ama gündüz saatlerinde hâlâ insanlar bulunabiliyor. Yasuko'nun işten o saatte çıkacağını ve kızının da yanında olacağını düşünürse, o saatten önce onun dairesine gitmek için bir nedeni olmazdı."

"Durun bir dakika," dedi Kusanagi ve elini kaldırarak onu durdurdu. "Tüm bunları o anda mı düşündünüz?"

"Evet. Bana inanmıyor musunuz?"

"Hayır... sadece, böyle bir planı bu kadar hızlı düşünebilmenize hayran kaldım."

"Bu çok büyük bir şey değil," dedi İshigami gülümsemesi solarken. "Onun Hanaoka Hanım'ı görmek için çaresiz olduğunu biliyordum. Tek yapmam gereken bu isteğini ona karşı kullanmaktı. Zor değildi."

"Belki sizin için kolaydır," dedi Kusanagi dudaklarını yalayarak. "Peki, sonra ne oldu?"

"Gitmeden önce ona cep telefonu numaramı verdim. Apartmanı bulamazsa beni aramasını söyledim. Genelde insanlar, yabancılar onlara böyle bir iyilik yaptığında bir şeylerden şüphelenir ama o hiçbir şeyden şüphelenmedi. Açıkçası çok zeki biri olduğunu söyleyemem."

"Çoğu insan, yeni tanıştıkları birinin onları öldürmeyi planladığını hayal etmez."

"Bana sorarsanız ilk kez karşılaştığımız için bir şeylerden şüphelenmesi gerekirdi. Her neyse, sahte adresi alıp cebine koydu ve neredeyse zıplaya zıplaya koridorun aşağısına doğru gitti. Onun gittiğini gördüğümde içeri girdim ve hazırlıklara başladım."

İshigami durdu ve masadaki çay fincanına yavaşça uzandı. Ilık çaydan birkaç büyük yudum aldı.

"Ne tür hazırlıklar?"

"Çok karmaşık bir şey değil. Daha rahat kıyafetler giydim ve bekledim. Ayrıca onu öldürmenin en iyi yolunu düşünmek

Ninova

için biraz zaman harcadım. Birkaç seçeneği gözden geçirdikten sonra boğmayı seçtim. Bunun en güvenilir yöntem olacağını düşündüm. Bıçaklamaya ya da darp etmeye kalksam üzerime ne kadar kan sıçrayabileceğini kestirmek zordu. Ayrıca tek bir darbeyle işin bitip bitmeyeceğinden de emin olamazdım. Boğma yöntemi, cinayet aleti seçimini de çok daha basit hâle getiriyordu. Güçlü bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum, bu yüzden bir kotatsu'nun kablosunu seçtim."

"Neden özellikle o kabloyu seçtiniz? Sağlam ipler bulmak zor olmasa gerek."

"Elbette başka seçenekler de düşündüm. Kravat ya da paketleme için kullanılan plastik ipler de seçenekler arasmdaydı. Ancak bunlar elde kayganlaşabilir ya da esneyebilirdi. En sağlam ve güvenilir seçenek kabloydu."

"Ve bunu olay yerine mi götürdünüz?"

İshigami başıyla onayladı. "Saat on civarı evden ayrıldım. Yanımda o kablo, bir falçata ve bir çakmak vardı. İstasyona giderken birinin çöpe attığı mavi plastik bir örtü fark ettim, onu da katlayıp yanıma aldım. Mizue İstasyonu'nda trenden indim ve bir taksiyle Eski Edogawa Nehri'ne gittim."

"Mizue İstasyonu? Shinozaki değil mi?"

"Tabii ki değil," diye cevapladı İshigami hiç tereddütsüz. "Adamla yanlışlıkla karşılaşmak istemedim. Taksiden, ona verdiğim adresin biraz uzağında indim. Doğru zaman gelene kadar onun beni görmesini istemiyordum."

"Taksiden indikten sonra ne yaptınız?"

"Kimseye görünmemeye dikkat ederek buluşma yerine doğru ilerledim. Gerçi fazla dikkat etmeme gerek kalmadı; sokakta neredeyse kimse yoktu." İshigami çayından bir yudum aldı. "Nehrin kıyısına vardığım anda cep telefonum çalmaya başladı. Arayan oydu. Ona verdiğim adrese ulaştığını ama apartmanı bulamadığını söyledi. Ona nerede olduğunu sordum, o da

oldukça ayrıntılı bir şekilde anlattı. O sırada ben de konuşurken onun bulunduğu yere doğru yaklaşıyordum. Adresi tekrar kontrol edeceğimi ve onu geri arayacağımı söyledim. Artık tam olarak nerede olduğunu öğrenmiştim. Onu otururken, daha doğrusu nehrin kenarındaki çimenlere yayılmış hâlde görebiliyordum. Sessizce yürüdüm, hiç ses çıkarmamaya dikkat ettim. Beni ancak tam arkasına geldiğimde fark etti. Ama çoktan kabloyu boynuna dolamıştım. Tabii ki direndi ama üstünlük bendeydi ve kısa sürede hareketsiz kaldı. Açıkçası beklediğimden çok daha kolay oldu." İshigami'nin gözleri tekrar çay bardağına indi. "Bir bardak daha çay alabilir miyim?"

Kishitani ayağa kalktı ve demlikten bir bardak çay daha doldurdu. İshigami teşekkür ederek başını eğdi.

"Kurban iri yapılı, sağlıklı bir adam, hâlâ kırklı yaşlarındaydı. Bütün gücüyle direndiyse o kadar kolay boğulabileceğini sanmıyorum," dedi Kusanagi.

İshigami'nin ifadesi değişmedi. Sadece gözleri hafifçe kısıldı. "Okulumdaki judo kulübünün eğitmeniyim. Arkadan yaklaşırsanız, sizden daha iri bile olsa bir erkeği alt etmek oldukça kolaydır."

Kusanagi başıyla onayladı, gözleri İshigami'nin kulaklarına kaydı. Kabarık, karnabahar gibi kulaklar; bir judo sporcusunun kesin işareti. Polis teşkilatında da onun gibi kulakları olan bir sürü adam vardı. "Onu öldürdükten sonra ne yaptınız?" diye sordu.

"Cesedin kimliğini gizlemem gerektiğini biliyordum. Polis adamın kim olduğunu öğrenirse Yasuko Hanaoka'dan şüpheleneceğini düşünüyordum. İlk olarak, falçatayla giysilerini kesip çıkardım. Sonra yüzünü parçaladım." İshigami'nin sesi soğuk ve sakindi. "Yani sırtüstü yatırdım, yüzünü plastik örtüyle kapadım ve büyük bir taşla birkaç kez vurdum. Kaç kez vurduğumu hatırlamıyorum ama en az on kez vardır. Daha

Ninova

sonra çakmakla parmak izlerini yaktım. Tüm bunlardan sonra kıyafetlerini aldım ve olay yerinden ayrıldım. Nehir kıyısından biraz uzakta bir yağ varili buldum ve kıyafetleri içine koyup yaktım. Alevler beklediğimden çok daha yüksek oldu ve birinin fark edebileceğinden endişelenmeye başladım, bu yüzden onları orada bırakmaya karar verdim. Yola geri döndüm, bir taksiye bindim ve Tokyo İstasyonu'na gittim, oradan da başka bir taksiyle eve döndüm. Apartmanıma döndüğümde saat gece yarısını biraz geçmişti." Uzun bir iç çekti. "Hepsi bu. Yaptığım şey bu. Elektrik kablosunu, falçatayı ve tek kullanımlık çakmağı dairede bulabilirsiniz."

Kusanagi göz ucuyla Kishitani'ye baktı; yardımcısı harıl harıl yazıyordu. Dedektif bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına alıp yaktı ve dumanını üfleyerek İshigami'ye baktı. Adamın yüzü bir kez daha ifadesizdi, gözleri tamamen boştu. Hikâyede hiçbir açık yoktu. Cesedin durumu ve olay yeri hakkında söylediklerinin hepsi polisin bildikleriyle uyuşuyordu. Hiçbir detay kamuya açıklanmadığı için onun doğruyu söylediğini düşünmek, alternatifine inanmaktan daha kolaydı.

"Yasuko Hanaoka'ya onu öldürdüğünüzü söylediniz mi?" diye sordu Kusanagi.

"Neden söyleyeyim ki?" diye yanıtladı İshigami. "Birine söyler, sırrı açığa çıkarır diye endişelendim. Kadınlar sır tutmakta berbattır."

"Olanlar hakkında onunla hiç konuşmadınız mı?"

"Hiç konuşmadık. Ve siz araştırmaya başladığınızdan beri, ondan şüphelenmemeniz için onunla mümkün olduğunca az temas kurmaya özen gösterdim."

"Biraz önce Hanaoka Hanım ile gizlice iletişim kurma yönteminiz olduğunu söylemiştiniz. Şimdi bundan bahseder misiniz?"

"Birçok şekilde iletişim kuruyorduk. Öncelikle, o benimle konuşurdu."

"Yani bir yerde mi buluşurdunuz?"

"Öyle değil. İnsanlar bizi görebilir. O kendi dairesinde konuşur, ben de bir cihaz kullanarak onu dinlerdim."

"Ne tür bir cihaz?"

"Dairelerimiz arasındaki duvara bir ses amplifikatörü yerleştirerek sesini duyabiliyordum."

Kishitani'nin kalemi yarıda durdu ve başını kaldırdı. Kusanagi onu neyin durdurduğunu biliyordu.

"Yani onun konuşmalarını gizlice dinliyordunuz?"

İshigami şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Gizlice dinlemek değildi. O benimle konuşuyordu."

"Yani Hanaoka Hanım bu dinleme cihazından haberdar mıydı?"

"Cihazdan haberi olmayabilir ama konuşurken dairelerimiz arasındaki duvara dönüyordu."

"Onun sizinle konuştuğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Kızı oradayken açıkça benimle konuşamazdı. Bu yüzden bana mesajlar gönderirken kızıyla konuşuyormuş gibi yapıyordu."

Kusanagi'nin elindeki sigara filtresine kadar yanmıştı ancak söndürmemişti. Külünü kül tablasına silkeledi ve gözleri Kishitani ile buluştu. Genç dedektif kafasını kaşıyarak şaşkınlık dolu gözlerle bakıyordu.

"Bunu Yasuko Hanaoka mı söyledi? Yani aslında sizinle konuştuğunu ama kızına konuşuyormuş gibi yaptığını?"

"Bunu söylemesine gerek yoktu ki. Onun hakkında her şeyi biliyorum," dedi İshigami başını sertçe iki yana sallayarak.

"Yani sana bunu size söylemedi, öyle mi? Belki sadece siz öyle varsayıyorsunuz?"

"Saçmalık!" İshigami'nin ifadesiz yüzü hafifçe kızardı. "Bakın, eski kocasının ona neler yaptığına dair her şeyi biliyordum çünkü bana anlatmıştı. Neden kızıyla böyle şeyleri paylaşsın ki?

Bu mantıklı değil. Tüm bu bilgileri benim faydam için veriyordu. Benden bir şeyler yapmamı istiyordu."

Kusanagi bir elini karşısındaki adamı sakinleştirmek için kaldırdı ve diğer eliyle sönmüş sigarayı kül tablasına bastırdı. "Başka bir iletişim şeklinizden bahsediyordunuz?"

"Evet, telefon. Her akşam onu arardım."

"Evini mi arardınız?"

"Cep telefonunu. Ama konuşmazdık. Telefonu birkaç kez çaldırırdım. Eğer acil bir durumu varsa açardı, açmazsa da sorun yoktu. Her zaman beş kez çalmasına izin verirdim ve sonra kapatırdım. Bunda karar kılmıştık."

"Karar mı kılmıştınız? Beraber mi? Yani, bundan haberi var mıydı?"

"Tabii ki. Daha önce konuşmuştuk."

"Yani bunu Hanaoka Hanım'a sorabilir miyiz?"

"Kesinlikle. Emin olmanın tek yolu bu," diye güvenle ekledi İshigami.

Kusanagi başını yukarı aşağı salladı. "Sanırım bu hikâyeyi birkaç kez tekrar etmenizi isteyeceğiz. Anlarsınız ya, resmî bir ifade almamız gerek."

"Sorun değil. Anlıyorum, prosedür var."

"Ama bundan önce, son bir şey sormak istiyorum," diye ekledi Kusanagi ellerini masanın üzerine koyup parmaklarını birleştirerek. "Neden teslim oldunuz?"

İshigami derin bir nefes aldıktan sonra, "Teslim olmamalı mıydım?" diye sordu.

"Ben bunu sormadım. Sadece neden böyle bir karar verdiğinizi ve neden şimdi teslim olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

İshigami homurdandı. "Bunun ne önemi var ki? İhtiyacınız olan tek şey bir itiraf. 'Yaptığı şeyden pişman olan katil teslim oldu' minvalinde bir şey. Bu yeterli olmaz mı?"

"Üzgünüm ama pişman olmuş gibi görünmüyorsunuz."

"Eğer kötü bir şey yaptığımı düşünüp düşünmediğimi merak ediyorsanız, kesinlikle düşünmüyorum. Aslında tam öyle de değil. Pişmanlıklarım var. Keşke bunu yapmasaydım. Nasıl ihanete uğrayacağımı bilseydim, o adamı öldürmezdim."

"Pardon? İhanete mi uğradınız?"

"O kadın... Yasuko Hanaoka..." İshigami gözlerini bir an yere indirdi, ardından devam etti. "Başka bir adamla görüşüyor. Oysa ben onun eski kocasıyla ilgilendim. Ve eğer bana onca şeyi söylemeseydi asla bunu yapmazdım. Açıkça söyledi. *Onu öldürmek istiyorum.* Ben de onun için icabına baktım. Belki de o benim suç ortağım diyebilirsiniz. Sonuçta, beni bunu yapmaya zorladı. Aslında, polislerin şu anda onu tutuklamıyor olmalarına şaşırıyorum."

***

İshigami'nin hikâyesini doğrulamak için polisler onun dairesini aramak zorunda kaldı. O sırada Kusanagi ve Kishitani, Yasuko Hanaoka'yla konuşmaya gitmişti. Akşam vaktiydi ve anne kız evdeydi. İki dedektif, kızın korkutucu bir şey duymaması için değil de onları ayrı ayrı sorgulamak istedikleri için, bir polis arkadaşlarına Misato'yu dışarı çıkarmalarını söyledi. İshigami'nin teslim olduğunu duyduğunda Yasuko'nun gözleri fal taşı gibi açıldı; bir an nefesini tutmuş gibi göründü. Ağzını açtı ama bir kelime dahi edemedi.

"Sanırım bu sürpriz olmuştur?" diye sordu Kusanagi kadının ifadesini dikkatle izleyerek.

Yasuko yavaşça başıyla onayladı ve sonunda konuştu. "Hiçbir fikrim yoktu. Yani, neden Togashi'yi öldürsün ki?"

"Hiçbir olası neden düşünemiyor musunuz?"

Yasuko, Kusanagi'nin sorusunu duyunca tereddüt etti, yüzünde bir kafa karışıklığı belirdi. Söylemek istediği bir şey varmış gibi göründü ama bunu söylemekten çekiniyordu.

"İshigami, bunu sizin için yaptığını söylüyor. Eski kocanızı sizin adınıza öldürdüğünü söylüyor."

Yasuko acıyla derin bir nefes aldı ve uzun uzun iç çekti.

"Bir tahmininiz var gibi görünüyor."

Yasuko hafifçe başını yukarı aşağı salladı. "Onun bana bir şeyler hissettiğini biliyordum. Ama bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim..."

"Bize bir süredir sürekli iletişim hâlinde olduğunuzu söyledi."

"İletişim mi?" Yasuko kaşlarını çattı. "Biz neredeyse hiç konuşmadık."

"Ama ondan telefonlar aldınız, değil mi? Her akşam?"

Kusanagi, İshigami'nin söylediklerini Yasuko'ya aktardı. Yasuko tekrar kaşlarını çattı.

"Arayan o muymuş?"

"Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Belki o olabilir diye düşündüm ama emin değildim. Hiç ismini söylememişti." Yasuko üç ay önce birinin akşamları ona telefon etmeye başladığını açıkladı. Adını vermeden, arayan kişi birdenbire onun kişisel hayatıyla ilgili şeyler söylemeye başlamıştı: hiç kimsenin bilmemesi gereken şeyler, ancak birinin onu gözetleyip dinlese bilebileceği şeyler. O kadar korkmuştu ki bir sapık olduğundan şüphelenmişti ama kim olduğunu çözmeye çalışırken kafası karışmıştı. O günden sonra telefon her akşam aynı saatte çalmaya devam etmiş ama o asla cevap vermemişti. Sadece bir kez dalgınlıkla telefonu açmıştı. O zaman karşı taraftan gelen ses şöyle demişti: "Sanırım telefonunuza cevap veremeyecek kadar meşgulsünüz. O yüzden size bir önerim var. Her akşam arayacağım, sadece bir şey için bana ihtiyacınız olduğunda açın. Telefon beş kez çalacak, sadece beşinci seferden önce açmanız yeterli." Yasuko bunu isteksizce kabul etmişti ve o günden sonra telefon her akşam çalmaya devam etmişti.

Görünüşe göre, yabancı ankesörlü telefondan arama yapıyordu. Yasuko hiçbir zaman cevap vermemişti.

"Sesinden İshigami olduğunu anlamadınız mı?"

"Hiç anlamadım. Çok az konuştuk. Ve sadece iki kez açtım, o yüzden sesin nasıl olduğunu şimdi bile pek hatırlayamıyorum. Her halükârda, onun böyle bir şey yapabileceğini düşünmek pek mümkün değil. Yani, adam bir lise öğretmeni!"

"Maalesef günümüzde mesleklerin karakter garantisi olmadığını söyleyebilirim," diye ekledi Kishitani. Ardından, lafını kestiği için utanmış gibi hızla başını eğdi.

Kusanagi, genç dedektifin başından beri Hanaokaların tarafında durduğunu biliyordu. İshigami'nin teslim olması, Kishitani için büyük bir rahatlama olmalıydı.

"Başka bir şey oldu mu? Aramalardan başka?" diye sordu Kusanagi.

"Bir dakika lütfen," Yasuko ayağa kalktı ve yakınlardaki bir çekmeceden üç zarf aldı. Hiçbirinde gönderici veya geri dönüş adresi yoktu; her birinin ön yüzünde sadece "Yasuko Hanaoka" ismi yazıyordu.

"Bunlar nedir?"

"Kapımdaki posta kutusunda bulduğum mektuplar. Başka mektuplar da vardı ama onları attım. Bunları ise daha ciddi bir sorun olursa diye delil olarak saklamam gerektiğini düşündüm, televizyonlarda hep böyle yapıyorlar ya. Pek istemiyordum ama her ihtimale karşı üç tanesini sakladım."

Kusanagi zarfları açtı. Her birinde bilgisayarda yazılmış tek bir sayfa vardı. Hiçbir mektup çok uzun değildi: *"Son zamanlarda daha fazla makyaj yaptığım fark ettim. Ve daha şık kıyafetler giymeye başladığım. Bu sana pek uygun değil. Daha sade kıyafetler sana daha çok yakışır. Ayrıca geç saatlerde eve gelmen de beni rahatsız ediyor. İş çıkışı hemen evine dönmelisin. Seni rahatsız eden bir şeyler mi var? Eğer öyleyse bana anlatmaktan çekinme.*

Bu yüzden her akşam seni arıyorum, biliyorsun. Birçok konuda sana tavsiyede bulunabilirim. Başkalarına güvenemezsin. Başkalarına güvenmemelisin. Sadece bana güven. Korkarım sana bir şeyler oldu. Beni aldatmandan korkuyorum. Bütün kalbimle biliyorum ki böyle bir şey yapmazsın ama eğer bir gün yaparsan seni affedebileceğimi sanmıyorum. Ben sana layık tek adamım. Seni sadece ben koruyabilirim."

"Bunları alabilir miyim?"

"Elbette."

"Yakın zamanda böyle bir şey daha oldu mu?"

"Bana mı? Hayır, olmadı..." derken Yasuko'nun sesi gitgide kısıldı.

"O zaman kızınıza mı oldu?"

"Hayır, kızıma değil de... Kudo Bey ile ilgili bir şey oldu."

"Kuniaki Kudo Bey? Ona ne oldu?"

"Geçen gün onunla akşam yemeğine çıktığımda garip bir mektup aldığını söyledi. Ne imza vardı ne de geri dönüş adresi ama mektup ona benden uzak durmasını söylüyordu. Zarfın içinde onun fotoğrafları da vardı, onun bilgisi olmadan çekilmiş fotoğraflar."

"Demek adamın evine kadar..."

Şu âna kadar yaşanılanlara bakılırsa, mektupları yazan kişinin İshigami olduğu kesindi. Kusanagi, Manabu Yukawa'yı düşündü. Fizikçi, İshigami'ye bir biliminsanı olarak saygı duyuyordu. Kusanagi, arkadaşının bir sapık olduğunu duyduğunda Yukawa'nm ne kadar şok olacağını merak etti. Kapıya birileri vurdu. Yasuko kapıyı açtı ve genç bir dedektif odaya girdi. İshigami'nin dairesini arayan ekiptendi.

"Dedektif Kusanagi, bir dakika gelebilir misiniz?"

"Tabii." Kusanagi başıyla onayladı ve kapıya doğru yürüdü. Diğer dairede, Mamiya masanın yanındaki sandalyeye oturuyordu. Bilgisayar monitörü masanın üzerinde açıktı. Odanın

başka bir köşesinde genç dedektifler karakola götürmek üzere delil olarak kutulara eşyalarını yerleştiriyordu. Mamiya kitaplığın yanındaki duvara işaret etti.

"Şuna bakın."

Kusanagi kendini tutamayarak bir nefes aldı. Duvarın köşesindeki duvarkâğıdı sökülmüştü ve arkasındaki alçıpanın bir kısmı kare şeklinde kesilmişti. İnce bir kablo açılan delikten sarkıyordu; kablonun ucunda küçük bir kulaklık vardı.

"Bir dinleyin."

Kusanagi kulaklığı kulağına yerleştirdi ve hemen sesler duymaya başladı.

"Eğer İshigami Bey'in söylediklerini doğrulayabilirsek işler oldukça hızlı ilerler. Bundan sonra sizi fazla rahatsız etmeyiz, Hanaoka Hanım." Bu, Kishitani'ydi. Ses biraz bulanıktı ama gayet duyulabiliyordu. Kusanagi, Mamiya'ya bakarak bir kez daha dinlemeye başladı. Eğer bunu kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, dinlediği kişilerin duvarın diğer tarafında olduğunu asla inanmazdı. Bir süre daha dinledi.

"...İshigami Bey neyle suçlanacak?"

"Bunu mahkeme belirleyecek. Ama bu açıkça bir cinayet vakası, o yüzden sanırım uzun bir süre hapis yatacak – tabii ki ölüm cezası almazsa. Her durumda, artık sizi rahatsız etmeyecek, Hanaoka Hanım." Bir dedektif için çok fazla konuşuyor, diye düşündü Kusanagi ve kulaklığı çıkardı.

"Bunu sonrasında Hanaoka Hanım'a göstermeliyiz. İshigami, onun bundan haberi olduğunu söylüyor ama benim bununla ilgili şüphelerim var," dedi Mamiya.

"Yasuko Hanaoka'nın İshigami'nin ne yaptığından haberi yok muydu yani?"

"Kulaklıktan konuşmalarınızı duydum," dedi Mamiya gülerek. "Oldukça net. İshigami tam bir sapık. Hedefiyle bir bağ paylaştığına dair sanrıları var, dolayısıyla ona yaklaşan her er-

kekten kurtulmaya çalışıyormuş. Eski kocasını sevmemesi de şaşırtıcı değil."

Kusanagi homurdandı.

"Neden suratını astın? İçine sinmeyen bir şeyler mi var?"

"Hayır, sadece İshigami denen bu adamı iyi tanıdığımı sanıyordum ama anlattıkları onun hakkındaki düşüncelerimle pek uyuşmuyor. Karışık bir durum."

"Bir adamın birçok yüzü vardır. Sapıklar asla düşündüğünüz gibi insanlar değildir."

"Bunu biliyorum ama... Dinleme cihazından başka bir şey buldunuz mu?"

Mamiya başıyla onayladı. "Evet, kotatsu kablosunu. Onu kotatsu'yla birlikte dolaptaki bir kutuda bulduk. Bir de yalıtımlı başka bir kablo daha. Aynı türden, adamı boğmak için kullanılanla aynı. Üzerinde kurbanın cilt kalıntılarını bulursak, harika!"

"Başka bir şey?"

"Şuna bir bak." Mamiya bilgisayar faresini masada ileri geri hareket ettirdi. Hareketleri sarsaktı, fareyi kullanmaya belli ki alışkın değildi. Kusanagi, birisinin ona yeni öğrettiğini tahmin etti.

"İşte." Bir yazılım programı açmıştı. Ekranda dolu bir sayfa yazı vardı. Kusanagi yazılara göz attı.

"Ekli fotoğraflardan da anlayabileceğiniz üzere, sıkça görüştüğünüz adamın kimliğini keşfettim. Sormak zorundayım, bu adam sizin için ne ifade ediyor? Eğer bir ilişkiniz varsa bu ciddi bir ihanet olur. Benim sizin için neleri riske attığımı anlamıyor musunuz? Bu konuda size ne yapmanız gerektiğini söyleme hakkım olduğuna inanıyorum. Bu adamla görüşmekten hemen vazgeçmelisiniz. Eğer vazgeçmezseniz, öfkem ona yönelir. Bu adama, Togashi'nin başına gelenle aynı kaderi yaşatmak benim için basit. Bunu yapacak kararlılığa ve imkâna sahibim. Tekrar ediyorum, bu adamla bir ilişkiniz varsa, bu affedemeyeceğim bir ihanet olur ve intikamımı alırım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yukawa laboratuvarın penceresinde durmuş, dikkatle dışarıyı seyrediyordu. Varlığında alışılmadık bir uzaklık, bir acı mesafe vardı; sanki görünmez bir pişmanlık onu aşağı çekiyor ve diğerlerinden koparıyordu. Bu, eski arkadaşının işlediği suçu duymanın şoku olabilirdi ama Kusanagi başka bir şey olduğunu hissediyordu.

"Yani," dedi Yukawa alçak bir sesle, "İshigami'nin ifadesine inanıyor musun?"

"Bir dedektif olarak bundan şüphe etmek için bir neden görmüyorum," dedi Kusanagi anlık bir duraksamanın ardından. "Hikâyesini birkaç farklı açıdan doğruladık. İshigami'nin apartmanına yakın bir parkta, bir ankesörlü telefonun bulunduğu yerde araştırma yaptım. Her gece Yasuko Hanaoka'yı aramak için oraya gittiğini iddia ediyor. Meğer telefonun yakınında bir bakkal varmış ve oranın sahibi, İshigami'nın tarifine uyan birini görmüş. Bakkal onu hatırladı çünkü bugünlerde pek kimse ankesörlü telefon kullanmıyor. Onun orada birkaç akşam arama yaptığını gördüğünü iddia ediyor."

Yukawa yavaşça döndü ve Kusanagi'ye baktı. "Bu, bir dedektif olarak düşündüğün şey. Ben sana inanıp inanmadığını sordum. Soruşturmanı umursamıyorum."

Kusanagi başını iki yana sallayıp iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, içime sinmiyor. Hikâyesinde hiç boşluk yok. Her şey

Ninova

mantıklı. Ama yine de tüm bunları yaptığına inanmakta zorlanıyorum. Tabii, bunu şefe anlatmaya çalıştığımda dinlemek bile istemedi."

"Üstlerin suçlayacak birini bulduklarına mutludur. Neden konuyu daha da didiklesinler ki?"

"Yapbozun bir parçası bile uyuşmasa işler farklı olurdu ama her şey kusursuz. Mesela bisikletteki parmak izlerini ele alalım. Kurbanın oraya bisikletle geldiğini bile bilmediğini iddia ediyor. Burada garip bir şey yok. İshigami'nin ifadesi gerçeklerle örtüşüyor. Şu noktada pusulayı başka bir yöne çevirecek bir şey söylemem mümkün değil."

"Yani, gerçekliğine inanmasan da olayların akışına uyup İshigami'nin katil olduğuna dair bu sonuca razı olmak zorundasın."

"Bak, bundan hoşnut olmadığını biliyorum ama hıncını benden çıkarma. Biliminsanlarının mantıklı argümanlar karşısında şüphelerini bir kenara bırakmaları gerekmez mi? Bunu bana söyleyen sen değil miydin? Gerçeklerin duygulardan önce geldiğini düşündüğünü sanıyordum."

Yukawa başını hafifçe –neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde– salladı ve ardından Kusanagi'nin karşısına oturdu. "İshigami ile son buluşmamızda bana matematiksel bir problem sundu," dedi. "Bu ünlü problem, P = NP sorunu. Temelde, bir problemi kendin çözmenin mi yoksa başkasının aynı problem için verdiği cevabın doğru olup olmadığını belirlemenin mi daha zor olduğunu sorar."

Kusanagi kaşlarını çattı. "Bu matematik mi? Daha çok felsefe gibi geliyor."

"Biraz sabret. Teslim olarak ve ifade vererek İshigami size bir cevap sundu. Ne açıdan bakarsanız bakın, bu cevap doğru olmak zorunda. Eğer sadece başınızı sallayıp, 'Tamam, bize uyar,' derseniz kaybedersiniz. Aslında yapmanız gereken, onun

cevabının doğru olup olmadığını belirlemek için bütün çabanızı harcamak. Bu bir meydan okuma. Sınanıyorsunuz."

"Ve dediğim gibi, anlattıklarını araştırdık. Her şey hikâyesini destekliyor."

"Yaptığınız tek şey, onun yarattığı kanıtları izlemek. Yapmanız gerekense bu vakayla ilgili bildiklerinize uyan başka cevapların olup olmadığına bakmak. Onun sunduğu çözüm dışında meşru bir başka cevap olmadığını kanıtlayabilirseniz ancak o zaman onunki bu problemin tek çözümü diyebilirsiniz." Yukawa'nın öfkesi, alışılmadık derecede sert tonundan açıkça belliydi. Kusanagi'nin sağduyulu fizikçiyi bu kadar sinirlenmiş gördüğü nadirdi.

"Yani İshigami'nin yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Katil o değil mi?"

Yukawa kaşlarını çattı ve gözlerini aşağı çevirdi. Kusanagi onun yüzüne bakarak devam etti: "Bunu söylerken dayanağın ne? Bir teorin varsa duymak isterim. Yoksa sadece eski arkadaşının katil olduğunu düşünmeye dayanamıyor musun?"

Yukawa ayağa kalktı ve Kusanagi'ye sırtını döndü.

"Yukawa?"

"Doğru," dedi Yukawa. "Buna inanmak istemiyorum. Daha önce de söyledim, o adam mantıktan oluşmuştur. Duygular onun için çok geri planda. Eğer elindeki problemi çözmek için etkili bir yol olduğunu düşünürse her şeyi yapabilir. Yine de birini öldürmeye kadar gidebileceğini -özellikle de kişisel bir bağlantısı olmayan birini- hayal etmek benim için çok zor."

"Ve hikâyesinin doğruluğunu reddetmek için dayanağın sadece bu mu?"

Yukawa hızla döndü ve dedektife baktı. Ancak gözlerinde öfke değil, üzüntü vardı. "Hayatta, inanmak istemesek de bazı şeyleri gerçek olarak kabul etmemiz gereken durumlar vardır. Bunu biliyorum."

"Yine de İshigami'nin masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yukawa yüzünü buruşturdu ve başını iki yana salladı. "Öyle diyemem."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Yasuko Hanaoka'nın Togashi'yi öldürdüğünü ve İshigami'nin onu korumaya çalıştığını düşünüyorsun. Ama araştırdıkça bu senaryo daha az olası görünüyor. İshigami'nin bir sapık olduğunu gösteren birkaç kanıtımız var. Hem de bunlar birini korumak için olsa bile tezgâhlanması zor kanıtlar. Ayrıca, cinayet gibi bir şeyin suçunu üstlenmeye gönüllü kaç kişi vardır ki? Yasuko, İshigami'nin karısı ya da ailesinin bir parçası değil. Hatta sevgilisi bile değil. Diyelim ki onu korumak istedi ve gerçekten cinayeti gizlemeye yardım etti. Her şey ters gittiğinde çoğu insan başarısızlıklarını kabul eder. İnsanın doğası bu."

Yukawa'nın gözleri ani bir farkındalıkla irileşti. "Evet," diye mırıldandı. "İşler kötüye gittiğinde insanlar pes eder. Biri için sonuna kadar kendini feda etmek neredeyse imkânsızdır." Uzaklara daldı. "İshigami için bile zor. Ve bunu biliyor. Bu yüzden..."

"Ne?"

"Hayır." Yukawa başını iki yana salladı. "Bir şey yok."

"Benim gördüğüm kadarıyla, İshigami'nin bunu yaptığı gerçeğini kabul etmeliyiz. Ve yeni bilgiler ortaya çıkmadıkça bu soruşturmanın başka bir yöne gideceğini sanmıyorum."

Yukawa yüzünü sıvazladı. Uzun ve sessiz bir iç çekişle nefes verdi. "Bunu kendisi seçti," dedi sonunda. "Hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyi seçti."

"Birini öldürdükten sonra bu pek de bir seçim sayılmaz."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Yukawa. Uzun bir süre başı öne eğik bir hâlde hareketsiz durdu. Ardından hiç kıpırdamadan, "Üzgünüm ama beni biraz yalnız bırakabilir misin? Yorgunum da," dedi.

Yukawa'da bir şeylerin ters gittiği kesindi. Kusanagi daha fazla soru sormak istedi ama bunun yerine sessizce sandalyesinden kalktı. Arkadaşı gerçekten de korkunç derecede bitkin görünüyordu. Kusanagi on üç numaralı laboratuvardan çıktı ve loş ışıklı koridorda yürümeye başladı. Merdivenin başında bir öğrenciyle karşılaştı. Kusanagi, gencin ince ve gergin yüzünü tanıdı. Bu, Yukawa'nın yüksek lisans öğrencilerinden biri olan Tokiwa'ydı. Dedektifin laboratuvara son gelişinde Yukawa'nın Shinozaki'ye gittiğini söyleyen oydu. Tokiwa, yanından geçerken hafifçe bir baş selamı verdi.

"Merhaba," diye seslendi Kusanagi. Tokiwa yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasını dönünce dedektif ona gülümsedi. "Biraz vaktin var mı? Sana sormak istediğim bir şey vardı."

Tokiwa kol saatine baktı ve biraz vakti olduğunu söyledi. Fizik binasından çıkıp çoğunlukla fen bilimleri öğrencilerinin uğradığı, en yakın kafeteryaya gittiler. Kusanagi, bir otomattan ikisine de kahve aldı ve Tokiwa'nın karşısına oturdu.

"Bu, laboratuvarda içtiğiniz hazır kahveden çok daha iyi," dedi dedektif kâğıt bardaktan bir yudum alarak.

Tokiwa gülümsedi ama yüzü hâlâ gergindi. Ortamı yumuşatma çabası pek işe yaramamıştı. Kusanagi, öğrenciyle biraz daha sohbet etmeyi mi denese diye düşündü ama bunun sadece vakit kaybı olacağına karar verip doğrudan konuya girdi.

"Sormak istediğim konu aslında Profesör Yukawa ile ilgili. Son zamanlarda onda garip bir şey fark ettin mi?"

Tokiwa soruya bariz şekilde şaşırdı. Kusanagi açıksözlülüğünden hemen pişman oldu ama olan olmuştu. "Yani, okul çalışmalarıyla ilgisi olmayan bir şey araştırdı mı ya da alışılmadık bir yere gitti mi?"

Tokiwa çenesini kaşıdı. Soruyu ciddi ciddi düşündüğü belliydi, bu da Kusanagi'yi bir nebze olsun rahatlatmıştı. Ona

gülümsemeye çalıştı. "Endişelenme, bir soruşturmaya falan karışmış değil. Bunu açıklamak biraz zor ama Yukawa'nın benden bir şey sakladığı hissine kapılıyorum çünkü bilmememin benim için daha iyi olduğunu düşünüyor. Sormayı denedim ama onun ne kadar inatçı olduğunu bilirsin." Kusanagi, söylediklerinin ne kadar etkili olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama öğrenci biraz daha rahatlamış gibi görünüyordu. Belki de profesörlerinin inatçılığından bahsetmek, bir bağ kurmalarına yardımcı olmuştu.

"Şey," diye başladı Tokiwa, "ne üzerinde çalıştığından emin değilim ama Profesör Yukawa birkaç gün önce kütüphaneyle telefonda konuşuyordu."

"Kütüphane mi? Üniversitenin kütüphanesi mi?"

Tokiwa başını yukarı aşağı salladı. "Sanırım gazeteleri olup olmadığını soruyordu."

"Gazete mi? Tüm kütüphanelerde gazete olmaz mı?"

"Evet ama o eski gazeteleri ne kadar süre sakladıklarını bilmek istiyordu."

"Öyle mi?"

"Evet. Gerçi çok eski bir şey aramıyordu. Onu, bu ayki gazeteleri okumak için ödünç alıp alamayacağını sorarken duydum."

"Bu ay mı... İstediği şeyi bulup bulamadığını biliyor musun?"

"Eminim bulmuştur çünkü hemen ardından kütüphaneye gitti."

Kusanagi başıyla onayladı, Tokiwa'ya teşekkür etti ve elinde kahve bardağıyla ayağa kalktı. Bardak hâlâ yarı doluydu.

***

Tokyo Üniversitesi Kütüphanesi üç katlı, büyük bir binaydı. Kusanagi öğrenciyken buraya en fazla iki ya da üç kez gelmişti.

O mezun olduğundan beri yeni eklemeler yapılmış olabileceğini tahmin etti ama öncesinde nasıl göründüğünü tam olarak hatırlayamıyordu. Bina tamamen yeniden inşa edilmiş olsaydı bile farkına varmazdı.

İçeri girdiğinde, kapının hemen yanındaki danışma masasının arkasında bir kadın gördü. Kadına, Yukawa'nın son ziyaretini hatırlayıp hatırlamadığını ve hangi gazetelerle ilgilendiğini sordu. Kadın şüpheyle ona bakarak duraksadı.

Kusanagi iç çekti ve rozetini gösterdi. "Merak etmeyin, bu durum pek Profesör Yukawa'yla ilgili değil. Sadece hangi gazetelere baktığını bilmek istiyorum." Sorunun garip geldiğini biliyordu ama öğrenmesi gerekenleri bulmak için başka bir yol da düşünememişti.

"Sanırım mart ayındaki makalelerle ilgileniyordu," dedi kadın kelimelerini dikkatle seçerek.

"Ne tür makaleler olduğunu biliyor musunuz?"

"Emin değilim." Bir an düşündü. "Ancak sadece Yerel Haberler bölümüne bakmasının yeteceğini söyledi."

"Yerel Haberler mi? Gazetelerin nerede olduğunu gösterebilir misiniz?"

Kadın onu tüm gazetelerin yığınlar hâlinde saklandığı geniş, alçak bir rafın yanma götürdü. Her on gün için bir yığın oluşturulmuştu.

"Burada yalnızca son bir aya ait gazeteler var," diye bilgilendirdi. "Daha eski olanları geri dönüştürüyoruz. Önceden eski gazeteleri kütüphanede saklardık ama şimdi geçmiş makaleleri internet arşivlerinden okuyabiliyorsunuz."

"Ancak Yukawa -Profesör Yukawa- yalnızca mart ayındaki gazetelerle mi ilgileniyordu?"

"Evet. Aslında 10 Mart'tan sonrası ile."

"10 Mart mı?"

"Evet, sanırım öyle söylemişti."

"Bunlara göz atmamda bir sakınca var mı?"

"Hiçbir sakınca yok. Sadece işiniz bitince bana haber verin."

Kütüphaneci uzaklaşır uzaklaşmaz Kusanagi gazete yığınlarını çıkarıp yakındaki bir masaya koydu. 10 Mart'tan itibaren Yerel Haberler bölümlerine bakmaya başladı. 10 Mart, Shinji Togashi'nin öldürüldüğü gündü. Bu da Yukawa'nın buraya vakayla ilgili araştırma yapmak için geldiğini doğruluyordu. Ama bir gazetede ne bulmayı ummuş olabilirdi?

Kusanagi, Togashi davasıyla ilgili makaleleri aradı. İlk olarak, 11 Mart tarihli akşam baskılarında birkaç makale buldu. Sonraki makaleler, kurbanın kimliğinin polis tarafından açıklandığı 13 Mart sabah baskılarındaydı. O günden sonra vakayla ilgili başka bir haber çıkmamıştı, ta ki önceki düne kadar: İshigami'nin teslim olduğu gün.

Peki, bu makalelerde Yukawa'nın ilgisini çeken ne olabilirdi?

Kusanagi birkaç ilgili makaleyi dikkatlice okudu ve yeniden okudu. Hiçbiri beklediği dışında bir şey içermiyordu. Elbette, Yukawa'nm vakayla ilgili gazetelerde yazandan çok daha fazla bilgisi vardı. Peki neden bu kadar zahmete girip onları okumuştu?

Kusanagi gazete yığınına kollarını dayadı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Öncelikle, Yukawa gibi bir adam gerçekten bir soruşturma yürütüyorsa, böyle bir durumda genellikle gazetelere başvurmazdı. Japonya'da neredeyse her gün cinayet işlenirken, çoğu gazete büyük bir gelişme olmadıkça belirli bir vaka hakkında haber yapmayı sürdürmezdi. Togashi cinayeti vakası da özellikle sıradışı değildi. Yukawa bunları biliyordu. Ayrıca, sebepsiz yere kütüphaneye gidecek biri de değildi.

Fizikçiye söylediği her şeye rağmen Kusanagi, İshigami'nin iddia ettiği şeyi yaptığına inanmakta güçlük çekiyordu. Ayrıca dedektif, ekibinin en başından beri yanlış iz üzerinde olduğu hissinden kurtulamıyordu. Yukawa nerede hata yaptıklarını biliyor gibiydi. Fizikçi daha önce Kusanagi'ye ve polis departma-

nına birkaç kez yardım etmişti; belki bu sefer de bazı içgörüleri vardı. Ama öyleyse neden konuşmuyordu?

Kusanagi gazeteleri tekrar yerine yerleştirip kütüphaneciye işinin bittiğini bildirmeye gitti.

"Umarım bir faydası olmuştur," dedi kadın tereddütle.

"Evet, oldukça faydalı oldu," diye yanıtladı Kusanagi daha fazla açıklama yapmadan.

"Biliyor musunuz?" dedi kütüphaneci çıkış işlemini yaparken, "Profesör Yukawa yerel gazetelerle de ilgileniyordu."

"Ne?" Kusanagi başını kaldırdı. "Hangi yerel gazeteler?"

"Chiba ve Saitama bölgelerine ait gazeteleri sordu. Ne yazık ki bizde yok."

"Başka bir şey sordu mu?"

"Hayır, sanırım hepsi buydu."

"Chiba ve Saitama mı?.."

Kusanagi kafası karışmış hâlde kütüphaneden ayrıldı. Bu kez Yukawa'nın ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Neden yerel gazetelerle ilgilensindi ki? Belki de cinayeti araştırmıyordu. Kafasında soru işaretleriyle otoparka doğru yol aldı.

Daha yeni şoför koltuğuna oturmuş, kontağı çevirmek üzereyken Manabu Yukawa'nın üniversite binasından çıkıp tam önünden geçtiğini gördü. Beyaz laboratuvar önlüğü yerine lacivert bir ceket giymişti ve doğrudan ön kapıya doğru gidiyordu. Yüzünde yoğun bir odaklanmışlık vardı.

Kusanagi, Yukawa'nın sokağa çıkıp sola dönmesini izledi ve ardından arabasını çalıştırıp yola koyuldu. Kapılardan geçerken, Yukawa'nın bir taksiye bindiğini tam zamanında gördü. Kusanagi taksi tam hareket ederken yola çıktı.

Yukawa genellikle gününün çoğunu üniversitede geçirirdi. Bekâr olduğunu ve evde yapacak bir şey bulamadığını, üniversitede çalışmanın veya ara sıra spor yapmanın daha kolay olduğunu söylerdi hep. Yemekleri de aradan çıkarmış oluyordu. Ku-

sanagi saatine baktı. Henüz beş bile olmamıştı. Yukawa günün bu saatinde eve gidiyor olamazdı.

Kusanagi taksiyi takip etmeye başladı. Yolda taksi şirketinin adını ve arabanın plakasını ezberledi, böylece takip sırasında onları kaybederse bile şirketi arayıp yolcunun nereye bırakıldığını öğrenebilirdi.

Taksi nispeten yoğun bir caddede doğuya doğru ilerliyordu. Birkaç başka araç Kusanagi'nin arabasıyla taksinin arasına girse de dedektif hedefini kaybetmedi. Bir süre takip ettikten sonra taksi Nihonbashi Bölgesi'nden geçti ve Sumida Nehri'nin hemen önünde, Shin-Ohashi Köprüsü'nün yanında durdu. İshigami'nin apartman binası köprünün hemen karşısında yer alıyordu.

Kusanagi yolun kenarına çekip taksiyi oradan izlemeye başladı. Yukawa taksiden çıktı ve köprünün yanındaki merdivenden indi. Görünüşe göre apartmana gitmiyordu. Dedektif çevresine hızlıca bakarak park edecek bir yer aradı. Şansı yaver gitmişti ve bir parkmetre yanında yer buldu. Arabasını oraya bıraktı ve çabucak Yukawa'nın peşine düştü.

Fizikçi, Sumida Nehri boyunca aşağı doğru yavaşça yürüyordu. Görünüşe göre belirli bir hedefi yoktu; sadece yürüyordu. Ara sıra orada kamp kurmuş evsizlere bakıyordu ama bakışları onlar üzerinde uzun uzadıya oyalanmıyordu. Yukawa durduğunda, evsiz kamplarının son noktasını çoktan geçmişti. Kollarını nehir kenarındaki bir çitin üzerine yasladı.

Sonra birden Kusanagi'ye doğru döndü. Kusanagi tereddüt etti ama Yukawa şaşırmış görünmüyordu. Hatta belli belirsiz gülümsüyordu. Dedektif hızlıca ilerledi.

"Beni gördün mü?"

"Araban biraz dikkat çekiyor," dedi Yukawa basitçe. "Artık yollarda eski Skyline pek göremiyorsun."

"Peki seni takip ettiğimi bildiğin için mi burada indin? Yoksa buraya gelmeyi mi planlamıştın?"

"İkisi de hiçbiri de. Asıl hedefim buranın ötesindeydi. Seni takip ettiğini fark edince taksi şoförüne beni biraz erken indirmesini söyledim çünkü seni buraya getirmek istedim."

"Peki, niye beni buraya getirmek istedin?" diye sordu Kusanagi hızla etrafı tarayarak.

"Burası, İshigami ile son konuşmamı yaptığım yerdi. Ona o zaman dedim ki: 'Bu dünyada işe yaramaz bir dişli yoktur ve tek bir dişli bile nasıl kullanılacağına karar verebilir.'"

"Dişli mi?"

"Evet. Sonra vakayla ilgili ona birkaç soru sormaya çalıştım. Konuyla ilgili pek yorum yapmadı ama yollarımız ayrıldıktan sonra kendi cevabını buldu. O cevap kendini teslim etmek oldu."

"Yani ona söylediklerin üzerine kaderine razı mı geldi diyorsun?"

"Kaderine razı gelmek... Öyle de diyebilirsin. Onun için bu, son kozunu oynamak gibiydi. Uzun zamandır hazırladığı bir kozu."

"Peki ona tam olarak ne söyledin?"

"Az önce dişliyle ilgili söylediğimi."

"Hayır, ondan sonra. Ona sorular sorduğunu söyledin. İşte bunu öğrenmek istiyorum."

Yukawa'nın yüzünde sessiz bir gülümseme belirdi ve başını yavaşça iki yana salladı. "Orası önemli kısım değil."

"Değil mi?"

"Önemli olan dişlilerle ilgili kısım. İşte o zaman teslim olmaya karar verdi."

Kusanagi derin bir nefes aldı. "Üniversite kütüphanesinde gazetelere bakıyordun, değil mi? Ne arıyordun?"

"Tokiwa mı söyledi bunu? Günlük işlerime bu kadar ilgi göstermen beni şaşırtıyor."

"Hey, benim tercihim değildi. Bana bir şey söylemiyorsun ki."

"Sorun değil, rahatsız olmam. Sonuçta bu senin işin. İstediğin kadar beni soruşturabilirsin."

Kusanagi bir an için Yukawa'ya dikkatle baktı, sonra gözlerini yere indirdi. "Yukawa, lütfen. Bilmece gibi konuşmayı bırak. Bir şey biliyorsun. Söyle bana. İshigami o adamı öldürmedi, değil mi? Eğer bu doğruysa, neden öldürdüğünü söyledi? Eski bir arkadaşının işlemediği bir cinayet yüzünden hapse girmesini istemezsin, değil mi?"

"Yüzüme bak."

Kusanagi başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Fizikçinin yüzü acıyla buruşmuştu; bir elini alnına bastırmış, gözlerini sımsıkı yummuştu.

"Tabii ki cinayetle suçlanmasını istemem. Ama bundan çıkış yolu göremiyorum. Keşke bunların hiçbiri olmasaydı."

"Neden bu kadar üzgünsün? Neden bana anlatmıyorsun? Hadi ama, biz arkadaşız."

Yukawa tekrar gözlerini açtı, yüzü hâlâ ciddiydi.

"Evet. Arkadaşımsın ama aynı zamanda bir dedektifsin."

Kusanagi buna ne diyeceğini bilemedi. Yıllardır tanıdığı Yukawa'yla aralarında ilk kez bir duvar olduğunu hissetti. Arkadaşı ona daha önce hiç göstermediği bir acısını gösteriyordu ve Kusanagi nedenini sormaktan tamamen acizdi.

"Yasuko Hanaoka'ya gidiyorum," dedi Yukawa. "Benimle gelmek ister misin?"

"Olur mu?"

"Umurumda değil. Sadece sessiz kalmanı tercih ederim."

"Tamam."

Yukawa arkasını döndü ve köprüye doğru yürümeye başladı. Kusanagi onu takip etti. Görünüşe göre Yukawa'nın ilk hedefi yemek dükkânı Benten-tei'ydi. Kusanagi, yine bir sürü soru sormak isterken tek kelime bile edemediği bir durumda buldu kendini. Sessizlik içinde yürüdüler.

Kiyosu Köprüsü'ne gelmeden hemen önce Yukawa yolun kenarındaki merdivenden çıktı. Kusanagi takip etti ve Yukawa'yı yukarıda beklerken buldu.

"Şu ofis binasını görüyor musun?" Fizikçi onlara en yakın olan binayı işaret etti. "Girişteki cam kapılara bak."

Kusanagi baktı ve ikisinin yansımasını kapılarda gördü.

"Evet. Ne olmuş onlara?"

"Cinayetten hemen sonra İshigami'yi ziyaret ettiğimde burada, bu kapılarda ikimizin yansımasını gördüm. Aslında, önce fark etmedim. Dikkatimi çeken İshigami oldu. O âna kadar onun vakayla ilgisi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sadece eski bir rakiple yeniden bir araya gelmekten mutluydum."

"Yani yansımalarınızı gördüğünde mi şüphelenmeye başladın?"

"Söyledikleri yüzünden. 'Yukawa, sen hep genç görünüyorsun. Benimle kıyaslanamazsm. Saçların da hâlâ gür...' dedi ve sonra kendi başına dokundu. Bu beni şaşırttı. İshigami hiçbir zaman dış görünüşle ilgilenen biri olmamıştı. Her zaman bir erkeğin değerinin bu tür şeylerle belirlenemeyeceğini düşünürdü ve böyle şeyleri dert ettiği bir hayat yaşamak istemezdi. Ama işte burada, seyrekleşen saçlarını dert ediyordu. Elinden hiçbir şey gelmeyeceği bir meseleyi. O an anladım ki, kendini bir anda görünüşünü dert etmek zorunda olduğu bir durumda bulmuştu. Yani âşık olmuştu. Ama neden böyle bir şeyi burada açık etmişti ki?"

Kusanagi durumu anladı. "Çünkü hayallerindeki kadını görecekti."

Yukawa başıyla onayladı. "Aynen öyle düşündüm. Bu kadının, eski kocası yakın zamanda öldürülen komşusu olabileceğini düşündüm. Bu da beraberinde önemli bir soru doğurdu: İshigami'nin vakayla ilişkisi neydi? Bu kadına bu kadar tutulmuşsa vakayı dert etmesi gerekirdi. Oysaki ilgisiz gözlemci rolünü

mükemmel oynuyordu. Ya da belki fazla varsayım yapıyordum ve o aslında âşık bile değildi. Bu yüzden onunla tekrar bir araya geldim ve yemek dükkânına birlikte gittim. Belki yüz ifadesinde onu ele veren bir şey görürüm diye düşündüm. Ve şans eseri, dükkânda tamamen beklenmedik biriyle karşılaştık – Yasuko Hanaoka'nın bir tanıdığıyla."

"Kudo," dedi Kusanagi. "Onunla çıkıyor."

"Öyle görünüyor. Ve İshigami'nin bu Kudo denilen adamla konuşan Yasuko'ya bakarken yüzündeki ifadeyi gördüğümde..." Yukawa gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "İşte o an her şeyi anladım. İshigami'nin ona vurulduğunu o an fark ettim. Yüzünde kıskançlık apaçık yazılıydı."

"Ama bu başka bir soruyu gündeme getiriyor, değil mi?"

"Evet. Ortaya çıkan çelişkiyi açıklamanın tek bir yolu vardı."

"İshigami olayla bağlantılıydı, bu yüzden ondan şüphelenmeye başladın." Kusanagi cam kapılara tekrar baktı. "Bazen beni korkutuyorsun, biliyor musun? Eminim İshigami, performansındaki bu küçücük kusurun ölümcül bir hata hâline geleceğini hiç tahmin etmemiştir."

"O benzersiz bir adam. Ve onca yıl sonra bile, geçmişteki hâline dair anılarım hâlâ çok net. Eğer olmasaydı, eminim hiçbir şey fark edemezdim."

"Bu da onun talihsizliği," dedi Kusanagi yola doğru ilerlerken. Yukawa'nın peşinden gelmediğini fark ettiğinde durdu. "Benten-tei'ye gidiyordun, değil mi?"

Gözlerini yere indiren Yukawa ona doğru yürüdü. "Senden normalde istemeyeceğim bir şey isteyeceğim. Bunun hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum."

Kusanagi güldü. "Bu ne olduğuna bağlı."

"Bir an için dedektif olduğunu unutabilir misin?"

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sana bir şey söylemem gerekiyor ama bunu sana arkadaşım

olarak söyleyeceğim, dedektif olarak değil. Ve bunu başka kimseye, ne amirine ne arkadaşlarına, ne de ailene söylemeyeceksin. Bana söz verebilir misin?"

Kusanagi arkadaşının tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözlerinde korkunç bir aciliyet gördü. Yukawa'nın hazır olmadığı bir kararı vermeye zorlandığını anlayabiliyordu. "Bu söyleyeceğin şeye bağlı," demek istedi. Ama Kusanagi bu sözleri yuttu. Eğer böyle söyleseydi, Yukawa ona bir daha asla bir arkadaş olarak bakmazdı.

"Peki. Söz veriyorum."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yasuko sıradaki son müşteriye kızarmış tavuk yemeğini uzatıp saate baktı. Saatin altı olmasına sadece birkaç dakika kalmıştı. İç çekerek beyaz şapkasını çıkardı.

Kudo öğle yemeği vakti cep telefonundan onu aramıştı. İşten sonra onunla buluşmak istediğini söylemişti. "Kutlama yapalım," demişti enerjik bir sesle. Yasuko neyi kutladıklarını sormuştu.

"Bu açık değil mi?" diye yanıtlamıştı Kudo. "Katili yakaladılar! Artık soruşturma yok. Artık izlenmiyoruz. Bunun şerefine kadeh kaldırılmaz mı?"

Kudo'nun sesi telefonda o kadar neşeli ve canlı geliyordu ki. Mantıklıydı, adam olayın iç yüzünü bilmiyordu. Yine de Yasuko kendini kutlama havasına sokamamıştı. Bunu ona açıkça söylemişti.

"Neden?" diye sormuştu Kudo. Yasuko yanıt vermeyince de Kudo anlamış gibi bir şeyler mırıldanmıştı. "Ah... Kurbanı düşünmüyordum. İnsanlar arasındaki bağlarm, ayrı olsalar bile ne kadar derin olabileceği düşünemedim. Üzgünüm. Kutlama teklif etmek yanlış bir fikirdi."

Tamamen yanılıyordu ama Yasuko onu düzeltmemişti.

"Aslında," demişti Kudo kısa bir duraksamadan sonra, "seninle başka bir konuda konuşmak istiyordum. Çok önemli. Bu gece seninle görüşmeyi çok isterim. Mümkün mü sence?"

Ninova

Yasuko reddetmeyi düşünmüştü. Hiç havasında değildi. İshigami'nin onu kurtarmak için kendini feda ettiğini bilmek, onu suçluluk duygusuyla lekelemişti. Ama Kudo'yu geri çevirmek için bir yol bulamıyor ve bir de konuşmak istediği önemli şeyin ne olabileceğini merak ediyordu. Sonunda, saat altı buçukta gelip onu alması konusunda anlaşmışlardı. Kudo, Misato'nun da onlara katılmasını istediğinden bahsetmişti ancak Yasuko buna nazikçe itiraz etmiş ve mesele kapanmıştı. Kudo'nun kızını şu anki hâliyle görmesini istemiyordu.

Yasuko evdeki telesekretere bir mesaj bırakmış, o akşam biraz geç döneceğini söylemişti. Misato'nun bunu duyduğunda ne düşüneceğini hayal etmek bile içini burkuyordu.

Saat tam altıyı vurduğunda Yasuko önlüğünü çıkardı. Başını mutfağa uzattı.

"Galiba bugünü bitirdik," diye seslendi Sayoko'ya.

"Vay, saat bu kadar olmuş mu?" Sayoko tabağından başını kaldırdı. Akşam yemeğini erken yiyordu. "Bugün yoruldun. Kapama işini dert etme, ben hallederim."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Yasuko önlüğünü katlarken.

"Bu gece Kudo Bey'le buluşuyorsun, değil mi?" diye alçak sesle sordu Sayoko.

"Ne?"

"Öğle yemeğinde bir telefon aldığını fark ettim. Sana çıkma teklif etti, değil mi?"

Yasuko afallamış bir hâlde sessiz kaldı. Sayoko onun sessizliğini utangaçlık olarak yorumladı.

"Senin adına sevindim," dedi Sayoko imalı bir tavırla göz kırparak. "Togashi'nin cinayetiyle ilgili o tatsız iş artık çözüldü ve bak, Kudo Bey gibi hoş bir adam seni bekliyor. Bence şansın döndü."

"Belki de..."

"Ah, döndüğüne eminim! Bedelini ödedin, şimdi biraz mutluluğu hak ettin. Hem kendin için hem de Misato için."

Sayoko'nun sözleri Yasuko'nun içine çelişkili duyguların sel gibi akın etmesine neden oldu. Sayoko, Yasuko'nun bir katil olduğunu bilseydi yine ona mutluluk diler miydi? Yasuko mutfaktan ayrılıp dışarı çıktı. Sayoko'nun gözlerine bakamıyordu.

Benten-tei'den çıkıp işten sonra eve dönerken kullandığı rotanın ters yönünde yürümeye başladı. Kudo'yla köşedeki aile restoranında buluşacaktı. O güne kadar, Togashi'yle orada görüştüğü günden beri bu mekândan kaçınmıştı. Ancak Kudo buluşabilecekleri kolay bir yer olarak burayı seçmişti. Yasuko, Kudo'yu fikrini değiştirmesi için ikna edebilecek uygun bir bahane bulamamıştı.

Restorana giden yolun üzerinde bir üstgeçit vardı. Altından geçerken arkasından bir ses duydu:

"Hanoka Hanım?"

Durup arkasına baktığında tanıdık iki adamın ona doğru geldiğini gördü. Biri, İshigami'nin eski arkadaşı olan Profesör Yukawa'ydı. Diğeri ise dedektif Kusanagi. Yasuko bu ikisinin neden burada birlikte olduğu anlayamadı.

İlk konuşan Yukawa oldu. "Beni hatırlıyor musunuz?"

Yasuko istemsizce bakışlarını iki adamın yüzleri arasında gezdirdi. Bir an sonra başıyla onayladı.

"Üzgünüm, bir yere mi gidiyordunuz?"

"Şey, aslında..." Yasuko saate baktı ama gerginlikten saatin kaç olduğunu bile okuyamadı.

"Biriyle buluşacaktım."

"Anladım. Sizinle konuşmayı umuyordum. Sadece yarım saatinizi alır. Çok önemli."

"Maalesef o kadar zamanım yok," diye başını iki yana salladı Yasuko.

"O hâlde on beş dakika? Sadece o kadar yeter. Şurada, şu bankta." Yukawa yakındaki bir yeşil alanı işaret etti, otoyolun altında inşa edilmiş küçük bir park alanıydı. Sesi yumuşak olsa da tavırları söylediği şeyin ciddiyetini aksettiriyordu.

Yasuko onun söyleyeceği şeyin çok önemli olduğunu hemen anladı. Bu akademisyen daha önce de onunla böyle konuşmuştu. Tonu ve kelimeleri hafifti ama arkasındaki ağırlık neredeyse boğucuydu. Yasuko güçlü bir kaçma dürtüsü hissetti, bacaklarının elverdiği kadar hızlı koşmak istedi. Ama tuhaf bir merak onu durdurdu. Ne söyleyeceğini duymak istiyordu. Bunun İshigami ile ilgili olduğunu biliyordu.

"Peki, on dakika."

"Teşekkür ederim," dedi Yukawa gülümseyerek ve parka doğru yürüdü. Yasuko bir an tereddüt etti ama Kusanagi elini sallayarak onu teşvik etti.

"Önden buyrun," diye mırıldandı.

Yasuko başıyla onaylayıp Yukawa'nın peşinden gitti. Dedektifin ciddi varlığı içini ürpertiyordu.

Yukawa banka oturdu. Bank iki kişi için yeterince genişti ve Yasuko'ya yer bıraktı.

Fizikçi, "Şurada durur musun?" diyerek Kusanagi'nin uzaklaşmasını işaret etti. "Bence yalnız konuşmalıyız."

Kusanagi bundan pek memnun görünmedi ama çenesini kaldırıp parkın girişine doğru yürüdü. Orada bir sigara yakıp içmeye başladı. Yasuko, Yukawa'nın yanına oturdu, bir yandan da Kusanagi'nin olduğu tarafa bakıyordu.

"O bir dedektif, değil mi? Bu gerçekten uygun mu?"

"Ona takılmayın. Aslında buraya tek başıma gelmeyi planlıyordum. Üstelik o burada daha çok benim bir arkadaşım olarak bulunuyor, dedektif olarak değil."

"Arkadaş mı?"

"Üniversite yıllarımızdan beri arkadaşız, evet." Yukawa beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu da onu İshigami'nin dönem arkadaşı yapıyor. Ancak bu olaylar gerçekleşene kadar hiç tanışmamışlardı."

Yasuko, Profesör Yukawa'nın neden sadece cinayetten sonra İshigami'yi ziyaret ettiğini nihayet anladı. İshigami bunun hakkında hiçbir şey söylememiş olsa da bütün planının Yukawa'nın müdahalesi yüzünden çöktüğünden şüpheleniyordu. Matematik öğretmeni, eski kocasının cinayetini örtbas etmeye çalışırken vakaya atanacak dedektifin onunla aynı üniversiteden mezun olduğunu veya ikisinin ortak bir arkadaşı çıkacağını öngörmüş olamazdı. Ama tüm bunlar artık geride kalmıştı. Şimdi Yukawa'nın ne konuşmak istediğini merak ediyordu.

"İshigami'nin teslim olmaya karar vermesi son derece üzücü," dedi Yukawa birden konuya girerek. "Böylesine yetenekli bir adamın bir hapishane hücresinde çürümeye mahkûm olması beni bir biliminsanı olarak gerçekten çok üzüyor."

Yasuko nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Dizlerinin üstünde yumruklarını sıktı.

"Açıkçası buna inanmakta zorlanıyorum. Böyle bir şey yaptığına inanmak... Size. Söylediği gibi sizi gözetlediğine."

Yukawa, Yasuko'nun göz ucuyla kendisini izlediğini hissetti, vücudu gözle görülür şekilde gerildi.

"Hayır, belki inanmak doğru kelime değil. Kesinlikle yapmadığından eminim. O... bize o hikâyeyi anlattığında... İshigami yalan söylüyordu. Bu da şu soruyu doğuruyor: Neden yalan söylesin ki? Yakında katil olarak yargılanmasına neden olacakken hem de? Ama o yalan söylüyor. Ve bunun tek bir nedeni olabilir. Kendisi için yalan söylemiyor. Gerçeği saklamak için başka biri adına yalan söylüyor."

Yasuko yutkundu. Nefesini tekdüze bir ritimde tutabilmek için bütün çabasını harcıyordu. Bu adamın, tam detayları bil-

mese de gerçeği bir şekilde anladığını biliyordu. İshigami birini koruyordu, katil başka biriydi. Şimdi Yukawa arkadaşını kurtarmak için elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Arkadaşını temize çıkarmanın en kolay yolu ne olurdu? Elbette gerçek katilin polise gidip teslim olmasını sağlamak. Arkadaşının başına açtığı beladan kurtulmasını sağlayacak bir itiraf yaptırmak.

Yasuko korkuyla yanındaki adama bakınca gülümsediğini fark edip çok şaşırdı.

"Sizi ikna etmeye geldiğimi düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, neden böyle bir şey düşüneyim ki..." Yasuko başını hızla iki yana salladı. "Ne... ne yapmam için beni ikna etmeye çalışıyor olabilirsiniz ki?.."

"Haklısınız. Üzgünüm, beni boş verin." Başını eğdi. "Ama bilmenizi istediğim bir şey var. Bunun için buradayım."

"Nedir?"

"Şey..." Yukawa bir an durdu, sonra tekrar konuştu.

"Gerçeği hiç bilmediğinizi anlamanızı istiyorum."

Yasuko'nun gözleri şaşkınlıkla irileşti. Yukawa artık gülümsemiyordu.

"Mazeretiniz sağlam," diye devam etti. "Söylediğiniz gibi o sinemaya gittiniz ve kızınız da sizinleydi. Polis tarafından bu kadar yoğun sorgulanmayı ortaokula giden bir kızın kaldırabileceğini hayal bile edemiyorum. Hiçbiriniz yalan söylemiyorsunuz."

"Bu doğru. Yalan söylemedik. Ama bunu neden bana söyleme gereği duydunuz?"

"Yalan söylemek zorunda kalmamış olmanızı garip bulmuyor musun? Polisin size bu kadar kibar davranmasını? Görüyorsunuz ya, İshigami her şeyi sizin sadece doğruyu söylemek zorunda kalacağınız şekilde kurgulamış. Dedektifler ne kadar zorlarsa zorlasın hiçbir şey doğrudan size ulaşamayacaktı. Hiç şüphem yok ki şu anda bile onun yaptıklarının çoğundan biha-

bersiniz. Sizi kurtarmak için harika bir numara yaptığını fark etmiş olabilirsiniz ama bunun tam olarak ne olduğunu anlamış değilsiniz. Yanılıyor muyum?"

"Üzgünüm, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Yasuko gülümsemeye çalıştı ama ağzı plastikten yapılmış gibiydi.

"Sizi korumak için korkunç bir fedakârlık yaptı, biliyorsunuz. O kadar büyük bir fedakârlık ki sizin ve benim gibi sıradan insanlar böyle bir şeyi hayal dahi edemez. Eminim ki her şeyin olduğu gece, durum gerektirirse bir hapishane hücresinde sizin yerinizi almaya hazırdı. Bütün planı bu bağlılık etrafına inşa etmişti. Başka bir deyişle, elindeki koz kartını geçersiz kılmadığı müddetçe her şeyi yapabileceğini biliyordu. Ne koz kartı ama! Böyle bir planı kim gerçekleştirebilir ki? İshigami bunun kendisi için bile neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Bu yüzden kendi kaçış yolunu kapadı, böylece planı harekete geçtiğinde asla geri dönemeyecekti. Onun yaptıkları arasında beni en çok şaşırtan şey bu."

Yasuko'nun kafası karışmıştı. İlk başta, profesörün ne demek istediğini anladığını düşünmüştü ama şimdi o kadar da emin değildi. Artık her ne diyorsa, onu hoş olmayan bir şeyin beklediğini sözlerinden hissedebiliyordu.

Yine de şu âna kadar söylediklerinin hepsi doğruydu; sadece gerçeğin başka bir yönünü ortaya koymuştu, o zamana kadar Yasuko'nun tam olarak üzerinde durmadığı bir yönünü. Yasuko'nun İshigami'nin bu zamana kadar ne yaptığına dair bir fikri yoktu aslında. Ve dedektiflerin bunca zamandır ona bu kadar kibar davranmasını garip bulmuştu. Sadece bu kadarla kalmamış, onu sorgulamaya geldikleri üç seferde gerçekte ne olduğunun yakınından bile geçmemişlerdi.

Ve Yukawa bunun nedenini biliyordu.

Yukawa saatine bakarak konuşmaya devam etti: "Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm," dedi suratı gerçek bir acıyla buruşarak. "Çünkü biliyorum ki İshigami bunu istemezdi. Eminim ki, ne olursa olsun, gerçeği bilmenizi istemezdi. Kendi iyiliği için değil, sizin iyiliğiniz için. Çünkü bilseydiniz acınıza acı katacaktı. Ama yine de size bunu söylemek zorundayım. Eğer size onun sizi ne kadar sevdiğini, sizi korumak için hayatını ortaya koyduğunu anlatmazsam arkadaşı olarak ona haksızlık etmiş olurum. Onun isteği dışında bile olsa, sizin bunu bilmemenize dayanamam."

Yasuko'nun kalbi hızla çarpmaya başladı. Nefesi sığlaşmıştı, bayılacak gibi hissediyordu.

"Ne demek istediğinizi tam olarak anlayamıyorum," dedi. Güçlü bir tonla konuşmayı amaçlamıştı ama sesi zayıf ve titrek çıktı. "Eğer... bana söylemek istediğiniz bir şey varsa, lafı dolandırmayın."

"O adamı gerçekten öldürdü... Eski Edogawa'da bulunan adamı," dedi Yukawa derin bir nefes alarak. "İshigami katildi. Siz değil ya da kızınız değil. Kendini suçsuz yere teslim etmedi. O bir katil."

Yasuko duyduklarını idrak edemeyerek nefesi kesildi.

"Fakat," diye ekledi Yukawa, "o ceset Shinji Togashi'ye ait değildi. O sizin eski kocanız değildi. Tamamen yabancı biri, eski kocanız gibi gösterilmiş biri..."

Yasuko duyduklarına inanamayarak kaşlarını çattı ancak fizikçinin gözlerinde bir hüzün, gözlüğünün camlarında biriken yaşları görünce birden ne demek istediğini anladı. Nefesini tutarak ağzına elini götürdü, neredeyse şaşkınlıkla bağıracaktı. Yüzü bembeyaz oldu.

"Sanırım nihayet ne demek istediğimi anladınız," dedi Yukawa yumuşak bir tonla. "Evet. İshigami sizi korumak için cinayet işledi. 11 Mart'ta. Shinji Togashi'nin öldürülmesinden bir gün sonra."

Yasuko'nun başı dönmeye başladı. Dik durmak için mücadele etse de bankta yalpaladı. Ellerinin ve bacaklarının soğuduğunu hissetti; tenine binlerce dikenle batıyormuş gibi canı yandı.

***

Kusanagi uzaktan bile Yukawa'nın kadına gerçeği söylediğini fark etti. Kadının yüzü tamamen solmuştu. *Şaşırtıcı değil,* diye düşündü Kusanagi. Bu hikâyeye şok olmayacak kimseyi tanımıyordu, hele ki bu kadar doğrudan olaya karıştıysa.

Kusanagi kendisi de hâlâ tam olarak inanamıyordu. Yukawa ona buraya gelmeden önce teorisini söylediğinde onunla neredeyse alay etmişti. Tabii ki arkadaşının böyle bir konuda şaka yapacağını düşünmezdi, sadece bu hikâye kulağına o kadar gerçekdışı geliyordu ki.

"Bu imkânsız," demişti Kusanagi. "Yasuko Hanaoka'nın suçunu örtbas etmek için başkasını mı öldürdü? Kim böyle aptalca bir şey yapar ki? Ve o zaman, kim öldü?"

Yukawa bu sorusuna daha da üzülerek başını iki yana sallamıştı. "Adını bilmiyorum. Ama nereden geldiğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dünyada öyle insanlar var ki bir gece ortadan kaybolsalar kimse onları aramaya kalkmaz ya da nereye gittiklerini umursamaz. Bahse girerim hiç kimse kayıp ihbarında bile bulunmamıştır. Kim olduğu bilinmeyen, muhtemelen artık ailesiyle iletişim kurmayan, hatta ailesi sağsa bile onlarla ilgisi olmayan biridir." Yukawa yürüdükleri nehrin kenarındaki yolu işaret etti. "Onları o tarafta gördün."

Kusanagi, Yukawa'nın ne demek istediğini ilk başta anlamamıştı. Ama nehir kenarına doğru bakarken birden kafasında bir ışık yanmıştı.

"Evsizler!"

Yukawa başıyla onaylamamıştı. Sadece, "O boş kutuları toplayan adamı fark ettin mi?" demişti. "O, kendi topluluğunda yaşayan insanlar hakkında her şeyi biliyor. Geçenlerde onunla konuştum ve bana bir ay önce aralarına katılan bir adam olduğunu söyledi. Bir arkadaşı değil, sadece onlarla yaşamayı tercih eden biri. Henüz kendi kulübesini yapmamıştı ve karton üzerinde uyumaktan hâlâ nefret ediyordu. Teneke Adam bana başta herkesin böyle olduğunu söyledi. İnsanın gururunu bırakması zordur ama sonunda herkes kırılırmış. Neyse, bu yeni gelen bir gün kaybolmuş; ne veda etmiş ne de bir şey söylemiş. Teneke Adam ona ne olduğunu merak etmiş ama hepsi bu. Orada yaşayan diğer insanlar da kaybolduğunu fark etmiş olmalı ama kimse bunun lafını etmemiş. Onların dünyasında, birilerinin böyle kaybolması alışılmadık bir şey değil."

"Bu arada," diye devam etmişti Yukawa, "bu adam 10 Mart civarmda kaybolmuş. Yaklaşık elli yaşlarında, biraz kiloluymuş ama diğer türlü ortalama yapıdaymış."

Eski Edogawa Nehri'nde bulunan ceset 11 Mart'ta bulunmuştu.

"Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ama İshigami, Yasuko Hanaoka'nın suçunu öğrenmiş ve onu gizlemeye karar vermiş olmalı. Sadece cesedi yok etmenin yeterli olmayacağını fark etti. Polis cesedi bulup tanımlarsa, kaçınılmaz olarak kadının kapısını çalacaklardı. Ve sorgulama başladığında, onun ve kızının ne kadar süre hiçbir şey bilmediklerini iddia edebileceklerinden emin değildi. O da başka bir plan yaptı: Başka birini öldürecekti ve cesedi Shinji Togashi gibi gösterecekti. Sonra polisle yavaşça, kurbanın ne zaman ve nasıl öldüğünü paylaşacaktı. Soruşturma ilerledikçe Yasuko Hanaoka üzerine daha az şüphe düşecekti. Neden düşsün ki? O, nehrin kenarındaki adamı öldürmedi. O ceset Shinji Togashi'nin cinayetinin kanıtı

değildi. Sen aslında tamamen başka bir vakayla uğraşıyordun ve bunu bilmiyordun bile."

Yukawa'nın anlattığı hikâyenin gerçek olabileceğini kabul etmek zordu. Kusanagi onu dinlerken başını sürekli iki yana sallayıp durmuştu. "Sanırım İshigami bu çözümü yalnızca burada, nehrin kenarında sık sık yürüdüğü için buldu. Burada yaşayan evsizleri ve onların hayatlarını düşünmek için bolca zamanı vardı. Neden yaşıyorlardı ki? Sadece boşa zaman geçirip bir gün ölecekleri günü mü bekliyorlardı? Öldüklerinde birisi fark eder miydi? Birisi umursar mıydı? İşte, onun bunları düşündüğünü hayal ediyorum."

"Yani bunlar yüzünden içlerinden birini öldürmenin sorun olmayacağını mı düşündü?" diye sormuştu Kusanagi.

"Kesinlikle 'sorun olmayacağını' düşünmedi. Ama planını hazırlarken, onları ve yaşam koşullarını aklında bulundurduğundan eminim. Sana söylediğimi hatırla. O, mantıklı olduğu sürece her şeyi yapabilecek bir adam."

"Ve cinayet mantıklı mı?"

"Ölü biri, bulmacasını tamamlaması için gerekli olan parçaydı."

Hikâye açıkçası inanılmazdı. Ve Yukawa bunu neredeyse öğrencilere ders verir gibi anlattığında Kusanagi arkadaşını merak etmeye başlamıştı.

"Yasuko Hanaoka, Shinji Togashi'yi öldürdükten sonra İshigami bir evsizle iletişime geçti. Aralarında tam olarak ne geçtiğinden emin değilim ama büyük ihtimalle adama bir iş teklif etti. Onun işi, önce Shinji Togashi'nin kiraladığı odaya gidip orada akşama kadar zaman geçirmekti. İshigami, o geceyi Shinji Togashi'nin odasında, onun izlerini tamamen silerek geçirmişti. Odada kalacak tek parmak izi ve saç, evsizin olacaktı. O gece adam İshigami'nin verdiği kıyafetleri giyerek yine onun belirttiği yere gitmeliydi."

"Shinozaki İstasyonu mu?" diye sormuştu Kusanagi ama Yukawa başını iki yana sallamıştı. "Hayır. Muhtemelen ondan bir önceki durak, Mizue."

"Neden Mizue?"

"İshigami, Shinozaki İstasyonu'ndan bir bisiklet çalmış ve adamla Mizue İstasyonu'nda buluşmuştur. Büyük ihtimalle İshigami kendisi için başka bir bisiklet bırakmıştır. İkisi birlikte, Eski Edogawa Nehri kenarına gitmiş ve orada İshigami adamı öldürmüştür. Yüzünü de o kişinin Shinji Togashi olmadığı anlaşılmasın diye ezdi. Teknik olarak adamın parmak izlerini yakmak zorunda değildi çünkü onları zaten Togashi'nin kiraladığı odada bırakmıştı, bu da polislerin cesedin Togashi'ye ait olduğunu düşünmelerini sağladı. Ama adamın yüzünü ezip parmak izlerini silmeseydi iş yarım kalacaktı ve bu da şüphe uyandırabilirdi. Cesedin kimliğini tespit etmenin polis için çok uzun süreceği korkusu elini zorladı. Bu yüzden bisiklette parmak izlerini bıraktı. Aynı sebepten adamın kıyafetlerini de tam yakmadı."

"Ancak neden yeni bir bisiklet çalmak zorundaydı?"

"Her ihtimale karşı yeni bir bisiklet çaldı."

"Her ihtimale karşı mı?"

"İshigami evsiz adamın cinayetinin zamanının doğru tespit edildiğinden emin olmalıydı. Otopsinin ölüm zamanını aşağı yukarı doğru ortaya koyacağını biliyordu ama cesedin zamanında bulunmaması durumunda ölüm zamanının doğru belirlenmesinin zorlaşacağından korkuyordu. Ölüm zamanı aralığı bir önceki günün akşamına –yani 9 Mart akşamına kadar– geniş tutulursa bu onun planı için çok kötü olurdu çünkü Togashi gerçekten o akşam öldürülmüştü. Ne Yasuko Hanaoka'nın ne de kızının o akşam için bir mazereti vardı. Bunun olmasını engellemek için, bisikletin ayın onundan sonra çalındığını kanıtlaması gerekiyordu. Bu yüzden o bisikleti seçti; muhtemelen

oraya bir günden kısa süre önce bırakılmıştı, böylece sahibinin ne zaman çalındığını tahmin etmesi mümkün olacaktı."

"Yani bisiklet onun için birden fazla şekilde faydalı olmuş," demişti Kusanagi alnına yumruğunu vurarak.

"Bisiklet bulunduğunda her iki lastiğinin de patlak olduğunu duydum. İshigami, başkasının bisikleti alıp gitmesini engellemek için bunu yaptı. Hanaokaların mazeretinin geçerli olmasını sağlamak için elinden geleni yaptı."

"Peki o zaman neden onlara bu kadar zayıf bir mazeret sağladı? Gerçekten o sinemada olduklarına dair kesin bir kanıt hâlâ bulamadık," demişti Kusanagi.

"Yine de onların orada olmadıklarına dair bir kanıt da bulamadın, değil mi?" diye belirtmişti Yukawa. "Zayıf bir mazeret ama baskı altında bile yine de geçerli. Bu senin için kurduğu tuzaktı, görmüyor musun? Eğer onlara kurşungeçirmez bir mazeret verseydi, polis şüphelerini başka bir yere yönlendirmek zorunda kalırdı. Hatta biri, buldukları cesedin gerçekten Shinji Togashi'ye ait olmadığını bile düşünebilirdi. İshigami bundan korkuyordu, bu yüzden bütün planını Yasuko Hanaoka'yı katil, Shinji Togashi'yi ise kurban olarak gösterecek şekilde düzenledi. Polis de yemi yuttu."

Kusanagi homurdanmıştı. Yukawa'nın söyledikleri tam olarak doğruydu. Cesedin büyük ihtimalle Shinji Togashi'ye ait olduğuna karar verdiklerinde Yasuko'yu şüpheli olarak sorgulamaya başlamışlardı. Neden? Çünkü mazereti zayıftı. Bu yüzden şüphelerini sürdürmüşlerdi ki bu da onların cesedin eski kocasına ait olmadığını akıllarına bile getirmemelerine yol açmıştı.

"Ne korkutucu bir adam," diye fısıldamıştı Kusanagi.

Yukawa onaylayarak başını sallamıştı. "Aslında, senin söylediğin bir şey beni onun planının gerçek doğasına götürdü."

"Benim söylediğim bir şey mi?"

"İshigami'nin matematik sınavlarını nasıl tasarladığını anlatırken söylediklerini hatırlıyor musun? Sınava, öğrencilerin varsayımlarından kaynaklanan kör bir noktadan yaklaşmak? Mesela bir cebir sorusunu geometri sorusu gibi göstermesi?"

"Evet, ne var bunda?"

"Aynı desen. İshigami tuzak cesedi, tuzak mazeret gibi göstermiş."

Kusanagi hayretle bağırmıştı.

"Hatırlıyorsun değil mi, bana İshigami'nin okulundan ders programını göstermiştin. 10 Mart ve 11 Mart sabahı işten izin almıştı. İşte bu bana İshigami'nin gerçekten gizlemek istediği olayın onuncu gecede değil, dokuzuncu gecede gerçekleştiğini gösterdi."

O olay, Yasuko Hanaoka'nın kendi elleriyle Shinji Togashi'yi öldürmesiydi. Yukawa'nın söylediği her şey vakayla tam uyuyordu. Aslmda fizikçinin takıntı hâline getirdiği her şey –çalınan bisikletten yarım yakılmış kıyafetlere kadar– bulmacanın hayati parçaları olmuştu. Kusanagi vakayı inceleyen diğer tüm dedektiflerle birlikte İshigami'nin tasarladığı bir labirente düştüğünü kabul etmek zorunda kalmıştı.

Yine de her şey hâlâ gerçekdışı görünüyordu. Bir cinayet gizlemek için birini öldürmek mi... kim böyle bir şey düşünürdü ki? Tabii ki asıl mesele buydu. O da bizim böyle düşünmememizi istiyordu.

"İshigami'nin planının başka bir yönü daha var," demişti Yukawa sanki Kusanagi'nin düşüncelerini okuyormuş gibi. "İshigami, işler ters giderse Yasuko'nun yerine teslim olmayı planlamıştı. Ama eğer gerçekten kendi isteğiyle Yasuko'nun yerine geçecekse, her zaman kararlılığının sarsılma riski vardı. Tekrar eden polis sorgularına dayanamayabilir ve gerçeği ağzından kaçırabilirdi. Gerçi şimdi kararlılığını tehdit eden bir şey olmadığına eminim. Tek yapması gereken katil oldu-

ğunu iddia etmek ki bu da gayet doğru. O bir katil ve hapiste olmayı hak ediyor. Toplumuna borcunu ödeyerek bütün kalbiyle sevdiği kişiyi tamamen ve sonsuza kadar koruyacak."

"Peki, İshigami ne zaman bu planın ortaya çıktığını fark etti?"

"Ona bunu, sadece onun anlayabileceği bir şekilde söyledim. Sana daha önce toplumumuzda hiçbir dişli parçasının gereksiz olmadığına dair söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Sadece tek bir dişli parçasının nasıl kullanılacağını belirleyebileceğini. Ne demek istediğimi artık anlıyorsun, değil mi?"

"İshigami'nin bulmacasında son parça olarak kullandığı isimsiz kurbanımızdan bahsediyorsun."

"İshigami'nin yaptığı affedilemez. Kendisi teslim olmalıydı. Ve bu yüzden ona dişlilerden bahsettim. Sadece, bunu yaptığı şekilde yapacağını tahmin etmemiştim. Onu korumak için kendini bir sapık gibi göstermesi... İşte o zaman planının ne kadar derin olduğunu fark ettim."

"Peki, Shinji Togashi'nin cesedi nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. İshigami onu bir şekilde ortadan kaldırmış olmalı. Belki bir ilçe polis departmanı onu bulmuştur, belki de bulmamıştır."

"İlçe mi? Yani bizim yetki alanımız dışında bir yerde mi?"

"Evet, bu bölgeden kaçınırdı. Togashi'nin öldürülmesinin kendi suçuyla ilişkilendirilmesini istemezdi."

"Yani bu yüzden kütüphanede gazetelere bakıyordun. Başka bir kimliği tespit edilmemiş ceset bulunup bulunmadığını kontrol ediyordun."

"Ve hiçbir şey bulamadım, Togashi'nin tarifine uyan birini görmedim. Ama eminim bir şekilde o ceset bir gün ortaya çıkacak. Onu gizleme konusunda o kadar da dikkatli olduğunu sanmıyorum. Sonuçta o cesedin Shinji Togashi olarak tanınması riski yoktu."

"Demek ki araştırmaya başlamam gerekecek," demişti Kusanagi ama Yukawa başını iki yana sallamıştı.

"Söz verdin, hatırlıyor musun? Şu an seninle bir arkadaş olarak konuşuyorum, dedektif olarak değil. Eğer bu bilgiyi resmî görevinde kullanmaya karar verirsen, o zaman sadece bir dedektif ve muhbiri oluruz." Yukawa'nın gözleri ciddiyetle parlıyordu. Onunla tartışmak mümkün değildi.

"Topu ona atacağım. Ne yapacağını göreceğim," demişti Yukawa, Benten-tei'ye işaret ederek. "Gerçekten ne olduğunu bildiğini sanmıyorum. İshigami'nin yaptığı fedakârlığı bilmiyor. Ona anlatacağım. Bekle ve ne yapacağını gör. Eminim İshigami, onun her şeyden bihaber hayatına devam edip mutlu olmasını istiyordur. Ama ben buna dayanamayacağım. Bence kadının bilmesi gerekiyor."

"Ve ona söylediklerini duyduğunda teslim olacak mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Kendi açımdan baktığımda, içinde bulunduğumuz koşullarda teslim olması gerektiğini düşünmüyorum. İshigami'nin ne istediğini düşündüğümde, özgür kalması gerektiğini söyleme eğilimindeyim."

"Yasuko Hanaoka sonunda teslim olmazsa yeni bir soruşturma başlatmak zorunda kalacağım. Hatta bu, arkadaşlığımızın sonu olsa bile."

"Anlıyorum."

Böylece Kusanagi, arkadaşını Yasuko Hanaoka ile konuşurken izlerken ardı ardına sigara içti. Şimdi Yasuko'nun başı öne doğru eğilmişti. Yukawa onunla konuşurken Yasuko neredeyse hiç hareket etmemişti. Şimdi fizikçinin dudakları hareket ediyordu ama ifadesi hiç değişmemişti. Yine de Kusanagi, parkın girişinden bile ikisi arasındaki havada gerilimi hissedebiliyordu. Nihayet Yukawa banktan kalktı. Yasuko'ya kısa bir baş selamı vererek dedektife doğru yürüdü. Yasuko kımıldamadan bankta çökmüş hâlde oturmaya devam etti.

Ninova

"Beklediğin için teşekkürler," dedi Yukawa.

"Ona her şeyi söyledin mi?"

"Evet."

"O ne yapacağını söyledi mi?"

"Hayır. Daha çok ben konuştum. Ne yapacağını sormadım, ne yapması gerektiğini de söylemedim. Artık her şey tamamen ona bağlı."

"Daha önce de söylediğim gibi, eğer teslim olmazsa..."

"Biliyorum," dedi Yukawa yürümeye devam ederken. Kusanagi de onun adımlarına ayak uydurarak yürüdü. "Tekrarlamana gerek yok. Daha önemli bir şey var, senden bir iyilik istemem lazım."

"İshigami'yle görüşmek mi istiyorsun?"

Yukawa'nın gözleri biraz irileşti. "Nasıl tahmin ettin?"

"Kaç yıldır arkadaşız?"

"Oldukça uzun bir süredir." Yukawa başını yukarı aşağı sallarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Oldukça uzun bir süre."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yasuko bankta hareketsiz oturuyordu. Kendisine anlatılan her şeyin ağırlığını fiziksel bir yük gibi hissediyordu; hayal edebileceğinden daha ağır, her zerresini şoke edecek kadar ağır, kalbini ezip geçecek kadar ağır. Nasıl bu kadar ileri gidebilirdi? İshigami, Togashi'nin cesediyle ne yaptığını ona hiç anlatmamıştı. Endişelenmesine gerek olmadığını söylemişti. "Her şeyi hallettim," demişti o sakin sesiyle telefonda. Polislerin neden Togashi'nin öldürüldüğü günün ertesi için bir mazeret istediklerini hep merak etmişti. Dedektifler gelmeden önce bile, İshigami ona 10 Mart gecesi ne yapması gerektiğiyle ilgili açık talimatlar vermişti. Film, ramen, karaoke ve hatta gece geç saatte yapılan telefon görüşmesi... Bunları neden yaptığını bilmeden onun talimatlarına uymuştu. Dedektifler mazeretini sorduğunda da ne yaptıysa tam olarak söylemişti. Ama aslında onlara şöyle sormak istemişti: "Neden 10 Mart'ı soruyorsunuz?"

Şimdi her şey mantıklı geliyordu. İshigami onları bir tuzağa sürüklemişti. Ama ne korkunç bir tuzaktı bu. Başka bir açıklaması olamayacağını fark etmesine rağmen hâlâ inanmıyordu. Hayır, inanmak istemiyordu. İshigami'nin yaptıklarını yaptığını düşünmek istemiyordu. Sıradan, orta yaşlı, neredeyse hiçbir cazibesi olmayan bir kadın için hayatını feda etmiş olduğunu

Ninova

düşünmek istemiyordu. Yasuko kalbinin böyle bir fedakârlığı kabullenmek için yeterince güçlü olmadığını düşünüyordu. Ellerini yüzüne örttü. Aklının çalışmayı bırakmasını diledi. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Yukawa, polise söylemeyeceğini söylemişti. Bunların hepsi bir varsayımdı sonuçta, elinde hiçbir kanıt yoktu. Ne yapacağına karar vermek Yasuko'ya kalmıştı. Ona acımasızca zalim bir seçim sunmuştu. Ne yapması gerektiğini bilmeyen Yasuko ayağa kalkacak gücü bile bulamıyordu ve uzun dakikalar yavaşça geçerken bükülmüş bir taş gibi olduğu yerde donmuş hâlde oturuyordu.

Aniden biri omzuna dokundu. Başını hızla yukarı kaldırdı. Bankta yanında biri duruyordu. Gözleri odaklanınca onun Kudo olduğunu fark etti. Yüzünde endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ne oldu?"

Kudo'nun neden orada olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Ona bir süre boş boş baktı, sonra buluşmayı planladıklarını hatırladı. Onu restoranda bulamayınca gelmiş olmalıydı.

"Üzgünüm. Ben... yorgundum." Bundan daha iyi bir bahane bulamadı. Ve bu doğruydu. Bitkindi. Bedeni değil, ruhu yorgundu.

"Hastalandın mı?" Kudo'nun sesi yumuşaktı. Yasuko'ya göre fazla yumuşak ve hiç de yerinde değildi. *Gerçeği bilmemek başlı başına bir suç olabilir,* diye düşündü. Birkaç dakika öncesine kadar işlediği bir suçtu bu.

"Ben... iyiyim." Yasuko tereddütle ayağa kalktı. Sendeleyince Kudo kolunu uzattı.

"Bir şey mi oldu? Solgun görünüyorsun."

Yasuko başını iki yana salladı. Olanları açıklayamazdı. Ne ona, ne de başka birine. "Yok bir şey. Biraz midem bulandı da dinlenmem gerekti. Ama sanırım geçti." Kendinden emin konuşmaya çalıştı ama gücü yetmedi.

"Arabam hemen şurada. Gitmeden önce biraz dinlenmek ister misin?" Kudo gözlerinin içine baktı.

"Nereye?"

"Bir restoranda rezervasyon yaptırdım. Saat yedi demiştim ama yarım saat geç gitsek de sorun olmaz sanırım."

"Ah."

"Restoran" kelimesi bile Yasuko'ya yabancı bir şeymiş gibi geldi. Şimdi bir restorana gidip yemek mi yiyecekti? Göğsündeki bu kara yumruyla gülümsemek mi zorundaydı? Gülümseyip başını yukarı aşağı sallayarak çatal bıçak mı kullanacaktı? Tabii ki bunların hiçbiri Kudo'nun suçu değildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Yasuko. "Sanırım yapamayacağım. Bu akşam olmaz. Daha iyi hissedene kadar beklesek daha iyi olur. Bugün... sadece..."

"Ah, sorun değil," dedi Kudo koluna hafifçe dokunarak. "Haklısın. Bunca şeyden sonra yorgun olman çok normal. Bugün dinlen. Muhtemelen uzun zamandır gerçekten dinlenme fırsatın olmadı. Seni yalnız bırakmam gerekirdi. Düşüncesizce davrandım, üzgünüm."

Yasuko, Kudo'ya baktı. Onun gerçekten ne kadar iyi biri olduğunu hayranlıkla fark etti. Ona gerçekten değer veriyordu. Bu kadar çok sevgiyle neden mutlu olamadığını merak etmek onu hüzünlendirdi.

Beraber yürüdüler, Kudo'nun eli sırtında hafifçe duruyordu. Kudo arabasını yolun biraz ilerisinde park etmişti. Oraya vardıklarında Kudo onu evine bırakmayı teklif etti. Geri çevirmesi gerektiğini biliyordu ama yine de kabul etti. Eve yalnız gitmek aşırı uzak bir yolculuk gibi geliyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu Kudo arabaya bindiklerinde. "Bir şey olduysa benden saklama."

Nasıl göründüğünü düşününce Yasuko adamın neden endişelendiğini anlamakta zorluk çekmedi. "Hayır, iyiyim, gerçek-

ten. Özür dilerim." Son gücüyle sahte bir gülümseme sundu. Pek çok açıdan üzgündü. Bu da Kudo'nun bugün buluşmaya gelmesinin bir sebebi olduğunu hatırlattı.

"Kudo Bey – bana konuşmamız gereken önemli bir şey olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

"Ah, doğru," dedi Kudo başını eğerek. "Ama belki bugün doğru zaman değildir."

"Emin misiniz?"

"Evet." Arabayı çalıştırdı.

Yasuko aracın hareketiyle hafifçe sallanırken pencereden dışarı baktı. Güneş batmıştı. Şehre gece çökmüştü. Her şey kararsa ve dünya tam burada, tam şu an sona erse ne kadar kolay olurdu. Yasuko'nun içi nasıl rahatlardı.

Kudo'nun arabası Yasuko'nun apartmanının önünde durdu.

"Dinlen. Seni ararım." Yasuko başıyla onayladı ve elini kapı koluna koydu. Kapıyı açmaya başlamıştı ki Kudo birden, "Bekle..." diye seslendi.

Yasuko arkasını dönüp ona baktı. Kudo dudaklarını ıslattı ve ellerini direksiyona vurdu.

"Belki de şimdi doğru zamandır." Kudo bir elini ceketinin cebine soktu ve küçük, mavi bir mücevher kutusu çıkardı. Yasuko bunun ne anlama geldiğini bir bakışta anladı.

"Bu tür sahneler sürekli televizyon dizilerinde oluyor, bu yüzden biraz klişe gelse de sanırım bu kabul görmüş bir ritüel, o yüzden..." Kutuyu Yasuko'nun önünde açtı. İçinde bir yüzük vardı. Büyük bir pırlanta, günbatımının solan ışıklarını yansıtıyor ve her yöne parıltılar saçıyordu.

"Kudo Bey..." Yasuko'nun ağzı açık kaldı, Kudo'nun yüzüne hayretle bakıyordu.

"Bana hemen bir cevap vermek zorunda değilsin," dedi Kudo. "Misato'nun duygularını düşünmen lazım, seninkilerden bahsetmiyorum bile. Sadece bilmeni isterim ki bunu ani

bir kararla yapmıyorum. Seni mutlu edebileceğimi biliyorum, ikinizi de."

Kudo, Yasuko'nun elini tuttu ve kutuyu onun avucuna yerleştirdi.

"Bunu al ama kendine bir yük olarak görme. Bu sadece bir hediye. Eğer benimle yaşamak istersen, yüzük o zaman olması gerektiği anlamı taşır. Lütfen, düşün."

Küçük kutunun ağırlığını elinde hisseden Yasuko'nun zihni boşaldı. Kudo'nun söylediklerinin yalnızca yarısını duyabildi. Yine de anlamıştı, bu da sadece kafa karışıklığını artırıyordu.

"Üzgünüm. Ani olduğunu biliyorum," dedi Kudo mahcup bir gülümsemeyle. "Gerçekten cevabını hemen vermek zorunda değilsin. Misato ile de konuşmanı istiyorum." Elini uzattı ve Yasuko'nun elindeki kutunun kapağını kapadı. "İşte böyle."

Yasuko ne söyleyeceğini bilemedi. Sözcükler neredeyse ulaşılmaz geliyordu. Kafasına çok fazla görüntü akın etmişti. Kudo'nun, Togashi'nin ve İshigami'nin görüntüleri – özellikle de İshigami'nin.

"Ben... düşüneceğim," dedi sonunda.

Kudo başıyla onayladı, belli ki tatmin olmuştu. Yasuko ona gülümseyerek arabadan indi. Kudo'nun uzaklaşmasını izledi, sonra apartmanına çıktı. Kapıyı açarken gözleri kaçınılmaz bir şekilde koridorun sonundaki diğer kapıya kaydı. Posta kutusu taşan mektuplarla doluydu ama gazete yoktu. İshigami polise teslim olmadan önce aboneliklerini iptal etmiş olmalıydı. Muhtemelen bunu otomatik bir şekilde yapmıştı, onun için sabah uyanmak kadar sıradan bir nezaket göstergesiydi.

İçeri girdi. Misato henüz evde değildi. Yasuko oturdu ve uzun bir nefes verdi. Sonra tekrar ayağa kalkıp arka odaya gitti. Oradaki bir raftan bir kurabiye kutusu aldı ve kapağını açtı. Kutunun içinde eski mektuplardan oluşan bir koleksiyon vardı. Bütün desteyi kaldırdı ve en alttakini çıkardı. Zarfın üzerinde

Ninova

hiçbir şey yazmıyordu. İçinde yazılarla dolu bir adet çizgili rapor kâğıdı vardı.

İshigami yaptığı son telefon görüşmesinden önce zarfı Yasuko'nun posta kutusuna bırakmıştı. İçinde, elinde tuttuğu notu ve üç mektubu bulmuştu – hepsi de onun nasıl saplantılı bir takipçi olduğunun kanıtıydı. Yasuko bu üç mektubu polise teslim etmişti. Notta bu mektupları nasıl kullanacağı ve dedektiflere ne söylemesi gerektiği İshigami'nin alışılageldik ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Yalnızca Yasuko için değil, Misato için de talimatları vardı. Her durumu kapsıyor, Hanaoka ailesi neyle karşılaşırsa karşılaşsın ne yapmaları gerektiğini bilmelerini sağlıyordu.

Polisi idare edebilmiş olmaları İshigami'nin talimatları sayesindeydi. Yasuko bir hata yaparsa ve dedektifler aldatmacayı fark ederse, İshigami'nin bütün çabasının boşa gideceğini biliyordu. Misato da farkında olmalıydı.

Talimatlarının sonuna İshigami bir son mesaj eklemişti: "Kuniaki Kudo'nun sadık ve güvenilir bir adam olduğunu düşünüyorum. Onunla evlenmek, sizin ve Misato'nun mutlu olma ihtimalini kesinlikle artıracaktır. Lütfen beni unutun. Hiç suçluluk hissetmeyin. Eğer siz mutlu olmazsanız tüm yaptıklarım boşa gitmiş olacak."

Yasuko mektubu bir kez daha okudu ve taze gözyaşları yüzünden akmaya başladı. Böyle derin bir bağlılıkla hiç karşılaşmamıştı. Böyle bir şeyin var olabileceğini bile düşünmemişti. Ama İshigami, yüzündeki ifadesiz maskenin altına sıradan insanların anlayamayacağı bir tutkuyu gizlemişti.

Teslim olduğu haberini duyduğunda onların yerine geçtiğini düşünmüştü. Ama şimdi Yukawa'dan gerçeği duyduktan sonra, İshigami'nin ona bıraktığı kelimeler yüreğinin daha derinlerine saplandı.

Polise gidip her şeyi anlatmayı düşündü. Ama bu, İshigami'yi kurtarmazdı. Sonuçta o da bir katildi.

Gözleri Kudo'nun verdiği mücevher kutusuna kaydı. Kapağını açtı ve yüzüğün ışıltısını izledi. Belki de İshigami'nin istediği gibi yapıp mutluluğun peşinden gitmeliydi. Belki de tıpkı onun söylediği gibiydi: Şimdi vazgeçerse, İshigami'nin bütün emeği boşa gidecekti.

Yine de gerçeği saklamak çok zordu. İçinde böylesine karanlık bir şey saklıyken gerçekten mutlu olabilir miydi? Hayatının geri kalanını bu suçlulukla, gerçek huzuru asla bilmeden yaşayacaktı.

Ama belki de, diye düşündü Yasuko, *bu suçluluğa katlanmak kefaret ödemekti.*

Yasuko yüzüğü denedi. Pırlanta gerçekten güzeldi. Keşke kalbinde hiçbir karanlık olmadan Kudo'ya koşabilse, ne kadar mutlu olurdu! Ancak bu ümitsiz bir hayaldi. Vicdanı asla tamamen rahat olmayacaktı. Kutuyu yerine koyarken cep telefonu çaldı. Ekrana baktı. Numara tanıdık değildi. Telefonu açtı.

"Evet?"

"Merhaba? Misato Hanaoka'nın annesiyle mi görüşüyorum?" Tanımadığı bir erkek sesi duydu.

"Evet. Bir sorun mu var?" Midesi kasıldı.

"Ben Sakano. Morishita Minami Ortaokulu'nda öğretmenim. Ani bir aramayla rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Bir sorun mu var? Misato iyi mi?"

"Aslında onu spor salonunun arkasında buldular. Bileklerinin bir bıçak ya da başka keskin bir nesneyle kesilmiş olduğu anlaşılıyor."

"Ne?.." Yasuko'nun yüreği ağzına geldi ve nefes almakta zorlandı.

"Kanaması çoktu, bu yüzden hemen hastaneye götürdüler. Endişelenmeyin, iyileşecek. Ancak bunun bir intihar girişimi olabileceği ihtimali var. Bu yüzden gerekli önlemleri alabilmeniz için sizi bilgilendirmek istedim..." Adam konuşmaya devam etti ama Yasuko tek kelimesini bile duymadı.

***

İshigami'nin önündeki duvar sayısız leke, çizik ve küçük izlerle kaplıydı. Rasgele birkaçını seçti ve zihninde bunları düz çizgilerle birbirine bağladı. Ortaya çıkan matris, üçgenler, kareler ve altıgenlerden oluşuyordu. Bu şekilleri, komşu olanların aynı renkte olmamasına dikkat ederek zihninde dört ayrı renge boyadı. Tüm bunları kafasında yapıyordu. İshigami sorunu bir dakikadan kısa sürede tamamladı. Görüntüyü silerek farklı noktalara geçti ve işlemi tekrar etti. Bu, basitliğin özüydü ama bunu defalarca yapabiliyor ve sıkılmıyordu.

Dört renk problemi onu yormaya başladığında duvardaki noktaları analitik bir geometri problemi tanımlamak için kullanmaya karar verdi. Duvar üzerindeki her bir noktanın koordinatlarını hesaplamak epey zaman alacaktı. Ve bu sadece duvardaki noktaları kullanarak yapılabilirdi.

Odadan çıkmasına izin verilmese bile kâğıt kalemi olduğu sürece matematik problemleri üzerinde çalışabilirdi. Yetkililer ellerini ve ayaklarını bağlasalar bile zihninde yeni kanıtlar keşfetmeye devam edebilirdi. Görme yetisini ya da işitme yetisini elinden alabilirlerdi ama beynine dokunamazlardı. Hapishane onun için sınırsız bir cennet bahçesi gibiydi.

İnsan ömrü, uyuyan ve keşfedilmeyi bekleyen tüm matematik cevher damarlarını bulmak için gereken süreyle kıyaslandığında ne kadar da kısa, diye düşündü.

Ayrıca çalışmasının tanınmasına gerek duymadığını fark etti. Elbette teorilerini yayımlamayı, tanınmayı ve incelenmeyi isterdi ama matematiğin gerçek özü bu değildi. Akademide belirli bir dağın zirvesine ilk kimin ulaşacağı konusunda hep bir yarış vardı ama hangi zirveleri keşfettiğini bilmek onun için yeterliydi.

İshigami'nin bu noktaya ulaşması biraz zaman almıştı. Çok da uzun olmayan bir süre önce, hayatının anlamını yitirdiğine dair korkunç bir sonuca varmıştı. *Tek yeteneğim matematikse,* diye düşünmüştü, *ve bu yolda ilerleme kaydedemiyorsam, varoluşumun değeri nedir?*

Her gün ölümü düşünmüştü; ölürse kimsenin üzülmeyeceğini, hatta çok da rahatsız olmayacağını hissetmişti. Hatta kimsenin fark etmeyeceğinden bile şüpheleniyordu.

Bundan bir yıl önceki bir günü hatırladı. Dairesinde duruyordu, elinde kısa bir urgan vardı. İpi tavana asmak için uygun bir yer arıyordu. Ama kısa sürede fark etmişti ki dairesinde kendini asmak için uygun bir aparat yoktu. Sonunda, daha iyi bir alternatif bulamayınca duvardaki bir destek kolonuna büyük bir çivi çakmayı denemişti. İpi dikkatlice bağlamış ve ağırlığını test etmişti. Kolon rahatsız edici şekilde gıcırdasa da çivi eğilmemiş ve ip kopmamıştı.

Pişmanlığı yoktu. Ölümünün özel bir anlamı olmayacaktı. Tıpkı hayatının da özel bir anlamı olmadığı gibi.

Bir taburenin üzerine çıkmış ve başını ilmeğe geçirmeye çalışırken kapı zili çalmıştı.

Bu kader olmalıydı.

Kapıyı sadece işi kesintiye uğramasın diye açmıştı. Kapıda kimin olduğunu bilmediğinden, belki acil bir durum vardır diye düşünmüştü. Onu yalnız bırakıp gideceğine güvenemezdi.

Kapıyı açtığında iki kadınla karşılaşmıştı; görünüşe göre bir anne ve kızı. Anne kendilerini tanıtmış ve komşuları olacaklarını söylemişti. Kızı yanında kısa bir selam vermişti.

İshigami gözlerini onlara çevirdiği gibi bir gerçeklik bütün varlığını sarmıştı. *Ne kadar güzel gözler,* diye düşünmüştü. O âna kadar hiçbir güzellik onu etkilememişti. Sanatı bile anlamazdı. Ama o anda her şeyi anlamıştı. Bir matematik problemini çözmenin içinde bulduğu güzellik tam da karşısında duruyordu.

İshigami onların söylediklerini tam olarak hatırlamıyordu. Ama gözlerinin ona bakarken nasıl oynattıklarını, her göz kırpışlarını hafızasına kazımıştı.

Hanaoka ailesiyle tanıştıktan sonra İshigami'nin hayatı değişmişti; o anda âdeta yeniden doğmuştu. İntihar düşünceleri kafasından tamamen silinmişti. Günlük ritüellerine yeniden neşe gelmişti. Onların nerede olduklarını, ne yaptıklarını hayal etmek bile onu mutlu ediyordu. Yasuko ve Misato'yu hayatının matrisine eklemişti ve bu ona bir mucize gibi görünüyordu.

Pazar günleri en mutlu olduğu zamanlardı. Penceresini açtığında onlarm konuşmalarını duyabiliyordu. Ne dediklerini anlamasa da rüzgârla taşınan hafif sesleri İshigami'nin kulaklarına en tatlı müzik gibi geliyordu. Onlarm bir şeyi olma gibi bir hayali yoktu. Onlarla iletişme geçmeye bile çalışmaması gerektiğini biliyordu. Bu, matematikle olan ilişkisine benziyordu: Bu kadar yüce bir şeyle ilişkilendirilmek bile yeterliydi. Herhangi bir onay aramak onun asaletini zedelerdi.

Ancak bir sorun ortaya çıktığında ve yardıma ihtiyaçları olduğunda, İshigami'nin yardım etmek istemesi doğal bir durumdu. Sonuçta onlar hayatma girmemiş olsaydı kendisi hayatta olmayacaktı. En büyük iyiliğin karşılığını ödüyordu. Ne yaptıklarının farkında olmamaları önemli değildi. Bazen birinin kurtarıcısı olmak için yalnızca var olmak yeterliydi.

Togashi'nin cesedini gördüğünde, İshigami'nin zihninde hemen uygulanmaya hazır bir plan belirmişti. Cesedi tamamen yok etmek zor olacaktı. Ne kadar dikkatli olursa olsun keşfedilme ihtimalini sıfıra indiremeyecekti. Ve şansı yaver gidip de olanları gizlemeyi başarsa bile Yasuko'nun yüreğindeki acı hafiflemeyecekti. O ve kızı, keşfedilme korkusuyla yaşamak zorunda kalacaktı. Onlara böyle bir zorluğu yaşatmaya dayanamazdı.

Yasuko ve kızını gerçekten huzura kavuşturmanın tek bir yolu vardı. Onları tamamen olaydan ayırması gerekiyordu.

Olayla bağlantılı gibi görüneceklerdi ama cinayetle hiçbir ilgileri olmadığı konusunda hiçbir şüphe olmamalıydı. İşte o zaman, Shin-Ohashi Köprüsü yakınındaki kampta yeni yaşamaya başlamış olan bir evsiz adamı -Mühendis'i- kullanmaya karar vermişti.

Planı tıkır tıkır işlemişti. 10 Mart sabahının erken saatlerinde Mühendis'e yaklaşmıştı. Onu her zamanki gibi diğer evsizlerden uzakta otururken bulmuştu.

"Sana bir iş vermek istiyorum," demişti İshigami adama. Birkaç gün sürecek bir nehir projesinde gözlemci olarak yardım etmesini istediğini açıklamıştı. Mühendis'in inşaat geçmişi olduğunun farkındaydı.

Mühendis başta şüpheliydi. "Neden ben?" diye sormuştu.

"Şey," diye açıklamıştı İshigami, "biraz sıkışık bir durumdayım." Daha önce gözlem yapması için anlaştığı kişinin bir kazaya karıştığını ve işi yapamayacak durumda olduğunu, gözlemci olmadan da firmasının çalışmalara izin alamayacağını anlatmıştı. Çalışanının yokluğunda yerine geçecek birine ihtiyacı vardı. Peşin ödeme olarak elli bin yen teklif etmişti ve Mühendis de kabul etmişti.

Ardından İshigami, adamı Togashi'nin kaldığı kiralık odaya götürmüştü. Orada ona Togashi'nin kıyafetlerini giydirmiş ve akşama kadar beklemesini söylemişti. Akşam olduğunda da Mühendis'i Mizue İstasyonu'na götürmüştü.

İshigami önceden Shinozaki İstasyonu'ndan bir bisiklet çalmıştı. Sahibi hırsızlığı hemen bildirir diye en yeni bisikleti seçmişti. Ayrıca başka bir bisiklet daha hazırlamıştı. Bu bisikletse Mizue'nin bir önceki durağı olan Ichinoe'den çalınmıştı. Eskiydi ve kilidi kırıktı.

Yeni bisikleti Mühendis'e vermişti ve ikisi birlikte nehrin kenarına gitmiş, kısa sürede Eski Edogawa Nehri'ndeki bir noktaya varmışlardı. Sonrasında olanları hatırlamak İshiga-

mi'nin kalbini karanlıkla doldurdu. Mühendis, neden ölmesi gerektiğini hiçbir zaman öğrenememişti. İshigami ikinci cinayeti kimsenin -özellikle Hanaokaların- öğrenmesini istemiyordu. İşte bu yüzden aynı cinayet silahını kullanmış ve kurbanı aynı şekilde boğmuştu. Togashi'nin cesedini banyosunda altı parçaya ayırmış, her bir parçayı ağır taşlarla dolu çantalar içinde Sumida Nehri'ne atmıştı. Bunu karanlığa sığınarak üç ayrı gecede üç farklı noktada yapmıştı. Bu parçaların bir kısmının er ya da geç bulunacağını biliyordu ama umursamıyordu. Polis ceset parçalarının kime ait olduğunu asla öğrenemeyecekti. Kayıtlarına göre Togashi zaten ölmüş ve cesedi bulunmuş olacaktı; bir insan iki kez ölemezdi. Sadece Yukawa'nın her şeyi çözdüğüne emindi. Bu yüzden İshigami polise teslim olmayı seçmişti. Sonuçta, bunu en başından beri yapmaya hazırdı ve gerekli hazırlıkları çoktan yapmıştı. Yukawa, Kusanagi'yle konuşacaktı. Kusanagi de amirine bilgi verecekti. Ancak polis harekete geçmeyecekti. O noktada yanlış ceset tespiti yaptıklarını kanıtlamanın bir yolu kalmayacaktı. Bu arada İshigami, Togashi'yi öldürmekle suçlanacaktı. Artık geri dönüş yoktu. Başlattığı planı durdurmak için bir sebep de yoktu. O dâhi fizikçinin çıkarımları ne kadar parlak olursa olsun, mahkemede bir suçlunun itirafı karşısında başarı şansı sıfırdı. *Kazandım*, diye düşündü.

Bir zil sesi duydu. Bu, nezarethane hücresine ziyaretçi geldiğini belirten sinyaldi. Gardiyan sandalyesinden kalktı. Kısa bir görüşmenin ardından biri hücre alanına girdi. Gelen kişi Kusanagi'ydi. Gardiyan, İshigami'yi hücresinden çıkması için çağırırken Kusanagi parmaklıkların önünde bekledi. Matematikçinin üstü arandı ve ardından Kusanagi'ye teslim edildi. Tüm bunlar olurken dedektif tek kelime etmedi.

Nezarethane hücresinin dışında Kusanagi ona dönüp şöyle sordu: "Nasıl hissediyorsunuz?"

İshigami, dedektifin kibarlığının bir alışkanlık mı yoksa bir tür oyun mu olduğunu anlayamıyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse biraz yorgunum," dedi. "Yasal işlemleri bir an önce tamamlamak istiyorum."

"Endişelenmeyin, sizi sorguya çektiğim son sefer bu olacak. Sizi görmek isteyen biri var."

İshigami kaşlarını çattı. Kim olabilirdi? *Umarım Yasuko değildir*, diye düşündü.

Kusanagi onu sorgu odasına götürdü ve kapıyı açtı. Manabu Yukawa içeride oturuyordu. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle İshigami'ye bakıyordu. *Son engel*, diye düşündü İshigami kendini hazırlayarak.

***

Bir süreliğine iki dâhi masanın iki tarafında sessizce oturdular. Kusanagi duvara yaslanmış, onları izliyordu.

"Biraz kilo vermişsin gibi görünüyor," dedi sonunda Yukawa.

"Öyle mi? Gayet iyi besleniyorum."

"Bunu duymak güzel. Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Yukawa dudaklarını yalayarak. "Bir sapık olarak damgalanmaktan hiç utanmıyor musun?"

"Fakat ben bir sapık değilim," diye yanıtladı İshigami. "Aksine, Yasuko Hanaoka'yı korudum ama bunu açıkça yapmadım. Bunu polise defalarca söyledim."

"Onlara ne söylediğini biliyorum. Ve şimdi bile onu korumaya devam ettiğini biliyorum."

İshigami hoşnutsuz bir ifadeyle Kusanagi'ye baktı. "Bu tartışma soruşturmanıza nasıl yardımcı olacak?"

Kusanagi sessiz kaldı.

"Bildiklerimi ona söyledim," dedi Yukawa. "Ona gerçekte ne yaptığını ve kimi öldürdüğünü söyledim."

"Varsayımlarını kiminle paylaştığın tamamen sana kalmış."

"Bunları ona da söyledim. Yasuko Hanaoka'ya."

İshigami'nin yüzü gerildi ama kısa süre sonra yerini hafif bir gülümsemeye bıraktı. "Pişmanlık gösterdi mi? Minnettar oldu mu? Duyduğuma göre, benim onun için yaptığım hiçbir şeyi umursamıyor. Hayatındaki o dikenli sorunu ortadan kaldırmamışım gibi davranıyor."

Kusanagi, İshigami'nin yüzünün reddedilmiş bir sapık rolünü mükemmel oynarkenki dönüşümünü izlerken yutkundu. Birinin kendini bir başkasına böyle tamamen adamasının mümkün olduğunu hiç fark etmemişti. Bu hem etkileyici hem de korkutucuydu.

"İtiraf etmediğin sürece gerçeğin asla ortaya çıkmayacağına inanıyorsun ama bu tamamen doğru değil," dedi Yukawa. "10 Mart'ta suçsuz bir adam kayboldu. Masum bir adam. Eğer kim olduğunu bulursak, ailesini bulursak DNA testi yapabiliriz. Bu sonuçları Shinji Togashi olduğu düşünülen cesetten alman sonuçlarla karşılaştırırsak gerçeği öğreniriz."

"Ne demeye çalışıyorsun, anlamıyorum," dedi İshigami gülümseyerek. "Ama bahsettiğin bu adamın muhtemelen bir ailesi yoktu. Ve kim olduğunu bulmanın başka bir yolu olsa bile, bu inanılmaz miktarda zaman ve çaba gerektirir. Siz işinizi bitirdiğinizde ben çoktan yargılanmış ve mahkûm edilmiş olacağım. Suçumu kabul edeceğimden emin ol. Karar açıklandığında dava kapanmış olacak. Shinji Togashi'nin cinayeti çözülmüş olacak. Polisin eli kolu bağlanacak. Ya da belki de..." Kusanagi'ye baktı. "Belki bu adamın hikâyesini dinler ve bana suçlama yöneltmekten vazgeçersiniz. Bu durumda beni serbest bırakmanız gerekir. Ama hangi gerekçeyle? Suçlu değil miyim? Emin olun, öyleyim. Ben suçunu itiraf etmiş bir katilim."

Kusanagi yere baktı. Bu doğruydu. İshigami'nin itirafını yanlış olduğunu kanıtlamadıkları sürece yasal süreci durdurmak imkânsızdı. Sistem böyle çalışmıyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Yukawa.

İshigami ona bakıp tek kaşını kaldırdı.

"Senin o harika beyninin böyle bir şey için kullanılmış olması beni çok üzüyor. Gerçekten içimi acıtıyor. Dünyada senin gibi bir dost ve rakip kaybedecek olmak beni derinden yaralıyor."

İshigami'nin dudakları düz bir çizgiye dönüştü ve yanıt verme dürtüsüne karşı koyar gibi bakışlarını yere indirdi. Bir an sonra tekrar Kusanagi'ye baktı. "Sanırım konuşmasını bitirdi. Şimdi hücreme dönebilir miyim?"

Kusanagi, Yukawa'ya baktı. Fizikçi sessizce başıyla onay verdi. Kusanagi kapıyı açtı. İshigami önce çıktı, Yukawa da yavaş adımlarla onu takip etti.

Dışarıda Kusanagi, İshigami'yi hücresine geri götürürken kesişen bir koridordan iki figür yaklaştı. Kishitani'nin arkasında bir kadın yürüyordu. Yasuko Hanaoka.

"Ne oluyor?" diye sordu Kusanagi genç dedektife.

"Efendim, şey... Hanaoka Hanım karakola geldi ve bize anlatacakları olduğunu söyledi ama söylediklerine inanmayacaksınız..."

"Bekle... bunu sadece sana mı söyledi?"

"Hayır, şefimiz de oradaydı."

Kusanagi, İshigami'ye baktı. Matematikçinin yüzü kül rengine bürünümüştü. Kan çanağına dönmüş gözlerini Yasuko'ya dikmişti. "Burada ne yapıyorsunuz?.." diye sordu fısıltıya yakın bir sesle.

Yasuko, dedektifin arkasında donup kaldı. Ardından yavaşça yüzü çökmeye başladı. Gözyaşları yanaklarından süzüldü. İshigami'nin önüne geçip birden yere kapandı.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Bizim için yaptığınız... bizim için yaptığınız şey..."

Konuşurken bütün bedeni sarsılıyordu.

"Ne diyorsunuz? Ne yapmaya çalışıyorsunuz? Ne yapıyor–" diye mırıldandı İshigami insanüstü bir tonla, sanki bir büyü yapmaya çalışıyormuş gibi.

"Mutlu olmamızı istediğinizi biliyorum ama bu... bu imkânsız. Ben de yaptıklarımın bedelini ödemeliyim. Ben de suçluyum. Sorumluluğu sizinle paylaşacağım, İshigami Bey. Sizin için yapabileceğim tek şey bu. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm."

Yasuko ellerini yere yapıştırmış, başını fayanslara yaslamıştı. İshigami başını iki yana sallayarak geriye doğru birkaç adım attı. Yüzü acıyla çarpıldı. Sonra birden döndü, yumruklarını şakaklarına bastırdı ve haykırdı: Uzun, kükreyen, bir hayvanınkini andıran bir haykırış. Çaresizlik ve kafa karışıklığı dolu bir çığlık. Duyan herkesin yüreğini parçalayan bir çığlık.

İki gardiyan onu tutmak için koştu.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Yukawa gardiyanların arasma girerek. "Bırakın bari ağlasın."

Yukawa, İshigami'ye doğru dönerek ellerini nazikçe onun omuzlarına koydu.

Kusanagi, İshigami'nin haykırışını izlerken, matematikçinin ruhunun en derinliklerinden haykırdığını hissetti.

Ninova